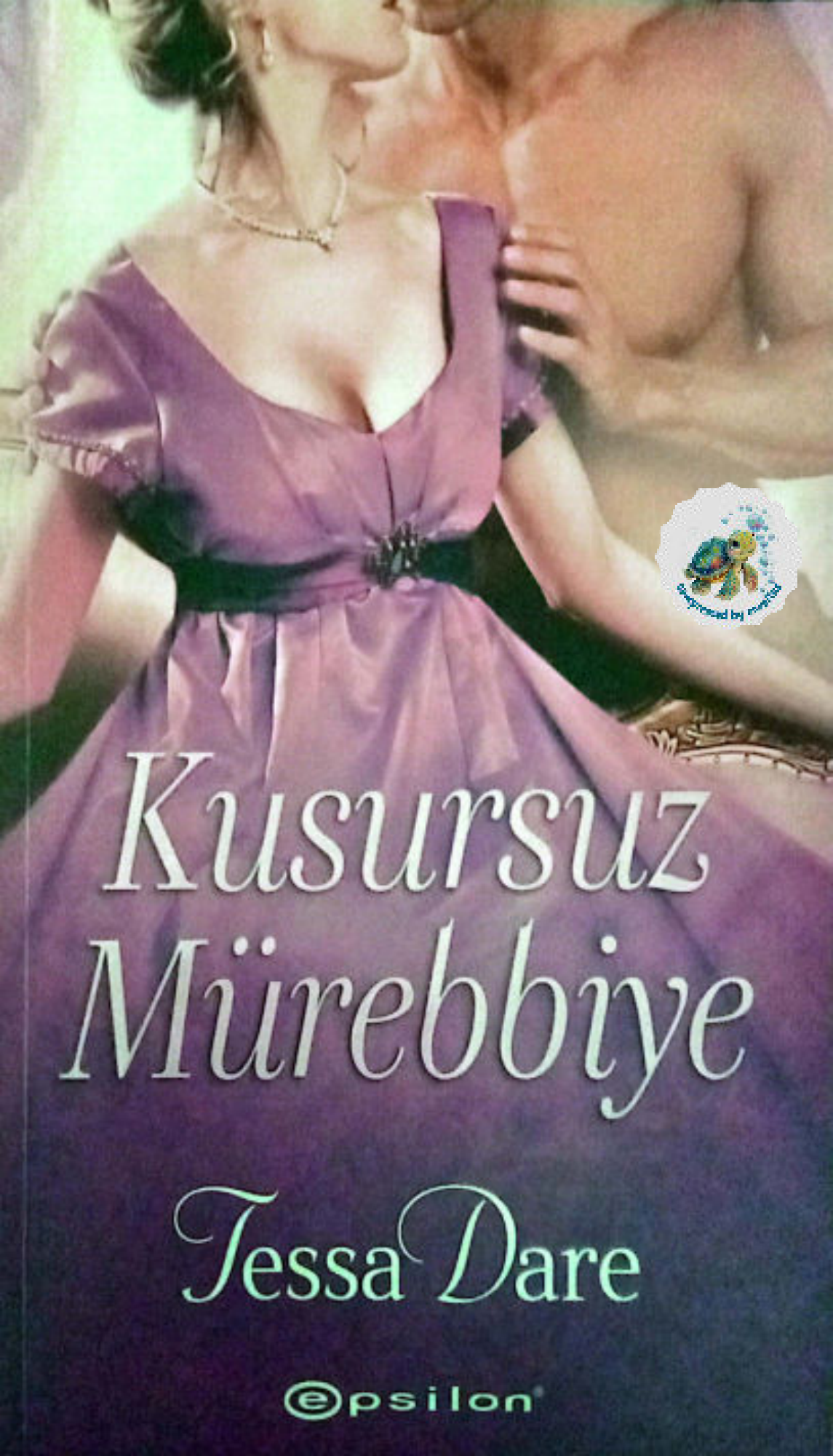

Kusursuz Mürebbiye

Tessa Dare

Epsilon

New York Times'ın çok satan yazarı Tessa Dare, Bridgerton hayranlarının çok seveceği bir tarihi romans ile karşınızda!

Geçim kaynağı ellerinin arasından kayıp giden Alexandra Mountbatten'ın yeni işi oldukça zor. Birbirinden asi iki yetimi bir an önce görgülü genç hanımlara dönüştürmesi gerekiyor. Ancak kızların disipline değil sevgi dolu bir yuvaya ihtiyaçları var. Tabii bunu vasileri Chase Reynaud'ya anlatmak hiç kolay değil. O, hem dükün vârisi hem de Londralı kadınların gözdesi. Pek çok kadın onu dizginlemeye çalıştıysa da sonuç ortada. Kendine saygısı olan her çapkın gibi, o da tek bir kurala göre yaşıyor: Bağlanmak yok. Ama Alexandra kararlı: Bir şekilde Chase'in kalbine ulaşmalı ve bunu yaparken kendi kalbini ve işini riske atmamalı!

"Âşık olmaya hazırlanın!"
–Bridgerton serisinin yazarı Julia Quinn

"Bayıldım! Birçok kez yüksek sesle güldüm... Onun yazdıklarını çok seviyorum." –Jodi Picoult

Hayatı boyunca etkilediği ve baştan çıkardığı onca kadın arasında onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmadığını dürüstçe söyleyebilirdi.

Kadın bir şeker topağını iki parmağının ucunda yuvarladı.

Adam o ince parmakları ağzına almak, kadının yasak zevkle nefesi kesilene dek dilini aralarında gezdirip emmek istiyordu. Fantezi o kadar canlıydı ki neredeyse tadını alabiliyordu.

Yüce Tanrım.

Belki de içtiği brendi aklını karıştırmıştı.

Belki de aklı başında, zeki bir kadının onu görmesinin –gerçekten *görmesinin*– ve yine de onu riske girmeye değer bulmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Kalbi hızlandı, kulakları deli gibi çınlıyordu ve tüm bunların nedeni aklı başında bir mürebbiyenin onu reddetmesinin normalden uzun sürmesiydi. Saçmalıktı. Gerçekten aptalcaydı.

Kadın, "İyice düşündüm de," dedi, "beni öpmenizi istemiyorum."

İşte. Sonuç belliydi. Ruhunun olması gereken yerdeki karanlık, çürümüş pisliği görecek kadar zekiydi ve bunun bir parçası olmak istemiyordu.

İnce, zarif elini adamın yanağına koydu. Bir elma çiçeğine bakar gibi yüzünde gezdirdiği bakışları dudaklarında duraksadı.

"Sanırım..." Dudaklarını ıslattı. "Sizi *ben* öpsem daha iyi olacak."

Sevgili çocuklarım Darelinglere,
Açıkça belli ki bu seriyle ilgili bir eğilimim var
– kitaplarımı asla okumayacaklarını umduğum kişilere
ithaf ediyorum. Kızım, Rosamund ve Daisy karakterleri
için harika bir danışmandı ve akıllı oğlum bana bazı
çocukların geleneksel olmayan yollarla daha iyi
öğrendiğini öğretti.
Darelingler hepinizi çok seviyorum.
Tüm kitaplarım içinde sizi okumaya zorlayacağım
tek sayfanın bu olacağına söz veriyorum.
(Sizi binlerce yabancının önünde utandırdım.
Anne başarısının kilidi açıldı!)

Önsöz

Alexandra Mountbatten sağduyu sahibiydi. Ya da arkadaşları böyle olduğuna inanıyordu.

İşin aslı, söz konusu büyüleyici yeşil gözlü erkekler olduğunda Alex'in aklı tamamen devre dışı kalıyordu. Aklını azıcık kullansaydı Kitabevi Çapkını karşısında kendini gülünç duruma düşürmezdi.

Üzerinden altı aydan fazla geçmiş olmasına rağmen şimdi bile utanç verici sahneyi bir tiyatro oyunu gibi gözünde canlandırabiliyordu.

Mekân: Hatchard Kitabevi.

Tarih: Kasım ayında bir çarşamba.

Karakterler: Elbette Alexandra. En yakın üç arkadaşı: Nicola Teague, Leydi Penelope Campion ve Ashbury Düşesi Emma Pembrooke. Ve başrolde (trompetler lütfen) – Kitabevi Çapkını.

Sahne şöyle ilerliyordu:

Alexandra bir eliyle Nicola'nın kitap kulesini taşımaya çalışırken diğer elinde tuttuğu kendi kitabını okuyordu. Messier'in *Bulutsular ve Yıldız Kümeleri Kataloğu*'nun bir kopyasını kullanılmış kitaplar bölümünden bir inci tanesi gibi almıştı. Yeni baskısını satın almaya gücü yetmediği için uzun zamandır ikinci el kopyasını arıyordu.

Bir an muazzam bulutsuların tasvirleri arasında mutlulukla gezerken bir sonraki an...

Bam. Kozmik boyutlarda bir çarpışma meydana geldi.

Nasıl olduğunu anlamamıştı. Belki Alex yanlış bir adım atmıştı, belki de o bakmadan dönmüştü. Önemi yoktu. Kimin dirseği kimin koluna çarpmış olursa olsun fizik kanunları eşit ve zıt yönde tepki vermişti. Geri kalanını da yer çekimi halletmişti. Tüm kitaplar yere saçıldı, Alex kitaplardan başını kaldırdığında – oradaydı.

Dağınık kahverengi saçlar, modaya uygun giysiler, şişelenmiş günah gibi kokan kolonya ve kadınların onu her şey için affetmesini sağlayan şüphesiz çocukluk yıllarında yontulmuş bir gülümseme.

Hoş bir çekicilikle kitapları toplamıştı. Alex yardım bile edememişti.

Adını sormuştu, Alex kekelemişti.

İki küçük kıza hediye alacağını söyleyip kitap tavsiyesi istediğinde Alex biraz daha kekelemişti.

Odunsu, topraksı dahası erkeksi kolonyasını soluyabileceği kadar yakınına gelmişti. Alex az kalsın eski kitaplar bölümünün orada bayılıp kalacaktı.

Ama sonra adam sıcacık yeşil gözleriyle ona –*gerçekten* ona– baktı. İnsanlar bunu nadiren yapardı çünkü bu diğer kişiye de gerçekten *bakması* için izin vermek anlamına geliyordu. Eşit ve zıt tepkiler.

Alex'e kendini kitabevindeki tek kadın gibi hissettirmişti. Belki de dünyadaki tek kadın. Ya da evrendeki.

O an hem sonsuza dek sürmüş hem de çabucak bitmiş gibiydi.

Ardından gösterişli bir baş selamı vermiş, *adieu* demiş ve Messier'in *Bulutsular ve Yıldız Kümeleri Kataloğu*'nu alıp Alexandra'yı elinde "itaatkâr kızlar" için olan tatsız hikâye kitabıyla bırakıp gitmişti.

Sahnenin sonuydu.

Ya da en azından sonu olmalıydı.

Alex bu karşılaşmayı zihninden silme kararı aldı ama –iflah olmaz romantik– Penny buna izin vermedi. Adamın adını bilmedikleri için Penny ona giderek daha komikleşen unvanlar verdi. Adam başta sadece Kitabevi Çapkını iken haftalar geçtikçe asalet basamaklarını hızla tırmandı. Sör Okuc. Lord Edebiyat. Hatchard Dükü.

Kes şunu, diyordu Alex sürekli. *Çok uzun zaman önceydi ve o zamandan beri onu hiç düşünmedim. Kesinlikle o da beni düşünmemiştir. Önemsiz bir şeydi.*

Ancak bu doğru değildi. Zihninin aptal bir köşesi karşılaşma ânını gökkuşakları ve şimşeklerle süsleyerek onu... bir şey haline getirmişti. Bu çarpışmaya Penny, Emma ve Nicola'ya hatta kendine bile itiraf edemeyeceği kadar utanç verici şekilde anlam yüklemişti.

O günden beri Hatchard'a –ya da Temple of Muses'a ve hatta Minerva Kütüphanesi'ne– ne zaman gitse onu aramıştı. Yeniden çarpıştıklarını, çay vaktinden akşam yemeğine uzanan sohbetlerinde onun da karşılaşmaları umuduyla kitapçıları gezdiğini itiraf ettiğini hayal etmişti. Çünkü doğal olarak iki dakikalık acınası tek taraflı sohbetleri sırasında ortalama bir mutfak dolabına sığacak kadar münyon, sakar, işçi sınıfı kızın hep aradığı kadın olduğunu anlamıştı.

Sen tam aradığım kişisin.

Şimdi seni buldum ve asla bırakmayacağım.

Alexandra sana ihtiyacım var.

Sağduyuymuş, peh.

Alex geçimini sağlamak için varlıklı müşterilerinin evlerindeki saatleri ayarlıyordu ve hayal kuracak zamanı yoktu. *Hedefleri* vardı ve onlara ulaşmak için çalışıyordu. Ayakları yere basacak, omuzları dik, başı yukarıda biriydi.

Asla ama asla romantik fantezilere kendini kaptıramazdı.

Ne yazık ki hayal gücü bu duyuruyu görmezden gelmişti. Gün geçtikçe hayalleri akşamüstü çaylarından parkta yürüyüşlere, derin sohbetlere, yıldızların altında öpüşmeye ve hatta –Alexandra bunu düşünürken utançla kızardı– evliliğe kadar uzandı.

Gerçekten mi? Bir düğün mü?

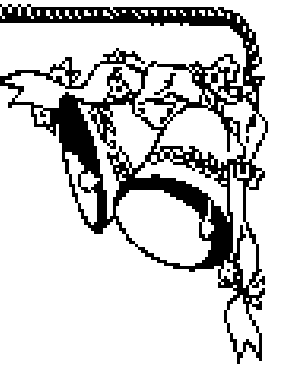
Çocuk edebiyatında berbat bir zevke sahip olan isimsiz Kitabevi Çapkını'nı eşin olarak kabul ediyor musun?

Saçmalıktı.

Alex bu çılgınlığa aylarca son vermeye çalışmaktan sonra pes etmişti. Ne kadar aptalca olursa olsun bu hayalleri onun sırrı olarak kalacaktı. Başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Ne de olsa Kitabevi Çapkını'nı bir daha görmeyecekti.

Ta ki bir sabah karşılaşana kadar.

Birinci Bölüm

Chase için gün son zamanlardaki çoğu sabah gibi başladı. Trajik bir kayıpla.

"O öldü."

Yan döndü. Gözlerini kırpıştırıp Rosamund'un yüzüne odaklandı. "Bu sefer ne oldu?"

"Tifo."

"Etkileyici."

Kanepenin döşemeli kolçağından güç akıp doğruldu. Beyni pişmanlıkla zonkladı. Bir gece önceki davranışının pişmanlığıyla şakaklarını ovuşturdu. Ve sabahın erken saatlerindeki ahlaksızlığının. Hazır başlamışken öğleden sonraki programını biraz hafifletip tüm kötü geçen gençliği için de pişman olabileceğine karar verdi.

"Sonra hallederiz," dedi Başının zonklaması geçip Fransız parfümünün iğrenç kokusundan kurtulduktan sonra.

"Daisy şimdi yapılmalı diyor, aksi takdirde diğerlerine bulaşırmış. O hazırlıkları yapıyor."

Chase homurdandı. Tartışmanın faydasız olduğuna karar verdi. Meseleyi şimdi halletmek en iyisiydi.

Çocukların odasına çıkan dört kat merdiveni tırmanırken vasisi olduğu on yaşındaki çocuğa baktı. "Bununla ilgili bir şey yapamaz mısın?"

"Ya sen?"

"O *senin* kardeşin."

"Sen de onun vasisisin."

Chase yüzünü buruşturup zonklayan alnını ovdu. "Disiplin başarılı olduğum bir alan değil."

"İtaat de bizim başarılı olduğumuz bir alan değil," diye yanıtladı Rosamund.

"Fark ettim. Sehpanın üstündeki şilini cebine attığını görmedim sanma." Merdivenlerin tepesine varınca koridorda ilerlemeye başladılar. "Dinle, bu son bulmalı. Nitelikli yatılı okullar küçük hırsızları ya da seri katilleri kabul etmez."

"Bu cinayet değildi. Tifoydu."

"Ah, tabii öyleydi."

"Ve biz yatılı okula gitmek istemiyoruz."

"Rosamund, artık önemli bir ders alma zamanın geldi." Çocuk odasının kapısını açtı. "Hayatta her zaman her istediğimizi alamayız."

Chase bunu gayet iyi biliyordu. İki yetim kızın vasisi olmayı *istememişti*. Belvoir dükalığının vârisi olmak *istememişti*. Ve şüphesiz dört günde dört cenazeye katılmak *istememişti*. Yine de oradaydı.

Daisy onlara döndü. Saman rengi bukleterini koyu renk bir tülle örmüştü. "Ölüye saygı gösterin lütfen."

Chase'e gelmesini işaret etti. Chase itaatkârca yatağa gidip eğildi, böylece Daisy adamın gömlek koluna siyah bir kol bandı geçirdi.

"Kaybın için üzgünüm," dedi Chase. *Çok çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.*

Yatağın başındaki yerini alıp ölüye baktı. Rengi hayalet gibi soluktu ve beyaz bir örtüye sarılmıştı. Gözleri düğmelerle kapatılmıştı. Chase bunun için Tanrı'ya şükretti. Gözlerindeki camsı boş bakışı görmek son derece sinir bozucu oluyordu.

Daisy, Chase'in elini tutup başını eğdi. *Göklerdeki Babamız* duasını okuduktan sonra Chase'i dürttü. "Bay Reynaud lütfen birkaç şey söyleyin."

Chase tavana baktı. Tanrı'dan yardım istedi.

"Kudretli Babamız," diye başladı ruhsuz bir sesle, "Millicent'in ruhunu sana emanet ediyoruz. Küller küllere. Tozlar tozlara. Birkaç kelime söyleyip oldukça az hareket edebilen oyuncak bir bebek olsa da –bazıları kalıcı bir boyadan ibaret olduğunu söylese de– daima yüzündeki gülümseme ile hatırlanacak. Kurtarıcımızın lütfu sayesinde öğle yemeği vakti gelmeden dirileceğini biliyoruz." Kısık sesle ekledi. "Ne yazık ki."

"Amin," diye mırıldandı Daisy. Tüm ciddiyetiyle bebeği ahşap oyuncak kutusuna koyup kapağı kapadı.

Boğucu sessizliği Rosamund bozdu. "Hadi mutfağa gidelim Daisy. Kahvaltıda tereyağlı çörek ve jambon var."

"Kahvaltınızı burada edeceksiniz," diye düzeltti Chase. "Çocuk odasında. Mürebbiyeniz..."

"Mürebbiyemiz mi?" Daisy tatlı, masum gözlerle baktı. "Ama şu anda bir mürebbiyemiz yok ki."

Chase homurdandı. "Bana yenisinin de işi bıraktığını söyleme. Onu daha dün işe aldım."

Rosamund gururla konuştu. "Ondan on yedi saat on beş dakikada kurtulduk. Yeni bir rekor."

İnanılmazdı.

Chase duvardaki dünya haritasına doğru yürüdü, köşeden bir raptiye aldı. "*Burası.*" Tereddüt bile etmeden raptiyeyi rasgele bir ülkeye batırıp otoriter bir sesle konuştu. "Sizi *buradaki* bir yatılı okula göndereceğim." Gözlerini kısıp haritaya baktı. "Malta'nın keyfini sürün."

Burnundan soluyarak odadan çıkıp dört kat aşağı indikten sonra birkaç basamak aşağıdaki mutfaktan geçerek özel inziva alanına geçti. İçeri girer girmez kapıyı kilitledi ve bıkkınlıkla uzun uzun iç çekti.

Tembel bir beyefendiye göre çok yorulmuştu. Banyo yapması, tıraş olması, kıyafetlerini değiştirmesi ve baş ağrısı için ilaç alması gerekiyordu. Barrow bir saat içinde incelenmesi gereken bir yığın evrak ve imzalanması gereken banka makbuzlarıyla gelecekti. Kulüpte bu akşam şenlik olacaktı. Ve şimdi yeni bir mürebbiye bulması gerekiyordu.

Tüm bunlarla uğraşmaya başlamadan önce bir içkiye ihtiyacı vardı.

Bara doğru giderken bez ile örtülmüş ve duvara asılmayı bekleyen tabloların dayandığı oyun masasının yanından geçti. Dairenin yapımı hâlâ tamamlanmamıştı. Elbette üst katta iyi döşenmiş bir yatak odası vardı ama şimdilik çocuk odasından mimari açıdan mümkün olduğunca uzak olmalıydı. Düzenleme kendi yararına olduğu kadar kızların da iyiliği içindi. Çocukların evin tepesinde ne türden yaramazlıklar yaptıklarını bilmemeyi tercih ediyordu ve onlar da alt katta olan biten ahlaksızlıklardan bihaber olmalıydılar.

Şarap şişesinin mantarını çıkarıp büyük bir kadeh doldurdu. Kırmızı şarap için erken bir saatti ama ne olacaktı ki? Sonuçta o yastaydı. Millicent'in anısına bir kadeh kaldırabilirdi.

Kapının hafifçe vurulduğunu duyduğunda kadehin yarısını bir yudumda içmişti. Çalan mutfağa açılan değil yan sokağa açılan kapıydı.

Chase küfür etti. Gelen Colette olmalıydı. Geçen gece eğlenmişlerdi ama belli ki ne köklü şöhreti ne de gönderdiği ayrılık buketi gerekli mesajı ileteme mişti. Onunla bizzat "konuşma" yapması gerekecekti.

Sorun sende değil sevgilim. Bende. Ben iflah olmaz, berbat bir adamım. Sense daha iyilerine layıksın.

Tüm bunlar kulağa klişe gibi gelse de doğruydu. Konu duygusal ya da başka türlü ilişkiler olduğunda Chase'in bir kuralı vardı.

Bağlanma yoktu.

Yaşamak ve sevişmek için bir çift tatlı söz, vasisi olduğu çocukları yatılı okula göndermek için bir çift tatlı söz söylemesi yeterdi. Söz verdiği zaman sadece acıya neden oluyordu.

"Gel," dedi arkasını bile dönmeden. "Kapı kilitli değil."

Kapının açılıp kapanmasıyla ensesinde serin bir esinti hissetti. Sanki biri parmak uçlarıyla okşamış gibiydi.

Bir kadeh daha alıp doldurdu. "Fazlası için döndün, değil mi? Doyumsuz haspa. Geçen akşam şarabını burada kazara bırakmadığını..." Elinde şarap kadehi ve yüzünde serseri bir gülümsemeyle arkasını döndü, "biliyordum."

İlginç. İçeri giren kadın Colette değildi.

Kesinlikle Colette değildi.

Karşısında koyu renk saçlı, minyon bir kadın duruyordu. Elinde yıpranmış kahverengi bir çanta, bakışlarında dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı. Kadının yüzündeki kanın çekildiğini, boğazının etrafınınsa kıpkırmızı olduğunu gördü.

"Günaydın," dedi nazik bir sesle.

Kadın cevap olarak sertçe yutkundu.

"Al." Chase sol elindeki kadehi uzattı. "İç bunu. İhtiyacın var gibi görünüyor."

O.

Oydu. Onu nerede görse tanırdı. Hatları hafızasına kazınmıştı. Unutulmayacak kadar yakışıklıydı. Serseri yeşil gözleri, dağınık koyu saçları, karşı konulmaz çarpık gülümsemesiyle kalabalık bir odadaki bir azizeyi bile baştan çıkarabilirdi.

Alexandra kendini ete kemiğe bürünmüş Kitabevi Çapkını ile karşı karşıya iyice yüze olamayacak kadar minyondu bulduğu.

Çok. Fazla. Et.

Gömleğinin kolları dirseğe kadar kıvrılmıştı, önü açıktı, kravat yoktu... Alexandra bakmamak için gözlerini indirdi. Aman Tanrım. Ayakları da çıplaktı.

"Ben... ben... Bağışlayın, burayı hizmetçi girişi sandım. Hemen çıkıyorum." Yüzünü gizlemek için başını eğerken adamın onu tanımaması için dua etti. Eğer hemen çıkarsa bu karşılaşmadan sağ kurtulabilirdi.

"Hata yapmadınız. Birkaç hafta öncesine kadar hizmetçi girişiydi. Burayı kendi amaçlarıma göre düzenliyorum. Bir tür erkek sığınağı."

Alexandra gözlerini odada gezdirdi. "Amaçlarını" tahmin etmek oldukça kolaydı. Dolu bir bar. Peluş kanepe. Mürdüm rengi kadife perdeler. Tüylü bir hayvan postundan yapılma halı. Duvarda geyik boynuzları olan bir raf.

Ve az önce bahsi geçen unutulmuş çorap beyaz teslimiyet bayrağı gibi geyiğin boynuzlarından birinin üzerine asılmıştı.

Bir tür zevk zindanına düşmüş gibiydi.

Utanç onu içten dışa kavurdu. Kaşının üstünde bir ter damlası belirdiğini hissetti. "Belli ki yanlış zamanda geldim. Daha sonra yine gelirim." Çantasının sapını sıkıca kavrayıp uzaklaşmaya çalıştı.

Ama Chase kolayca kurtulabileceği biri değildi. Çok hızlı ve çok uzundu. Çok kaslı, çok erkeksiydi. Yana kayıp kapıya giden yolu kesti. "İnanın bana, sizi gördüğüme sevindim."

Beni görmezsen ben de sevinirim.

Alex eliyle yüzünü gizleyip bakışlarını duvara dayanmış bir tabloya çevirdi. Vücudunun bir kısmı stratejik olarak yerleştirilmiş yelpazeyle gizlenen çıplak bir kadını tasvir edilmişti. "Geçen hafta bir kart bıraktım. Hizmetlerim hakkında kâhya ile konuşmak niyetindeydim."

"Evet, elbette."

"O halde belki beni ona yönlendirebilirsiniz."

"Tüm görüşmeleri kendim yapıyorum. Bu şekilde zaman kazandığımı fark ettim."

Alex şaşırmıştı. Evin beyefendisinin evin çalışanlarıyla, hele de tek işi saatleri haftada bir Greenwich'e göre ayarlamak olan bir çalışanla yüz yüze görüşüyor olması alışılmadık bir durumdu.

"Özür dilerim. Kendimi tanıtayım." Başını yarım yamalak eğdi. "Chase Reynaud."

Chase Reynaud.

Bay Charles Reynaud.

Bayan Alexandra Reynaud.

Tanrı aşkına. Kes şunu.

Chase kadehi kenara bırakıp ellerini pantolonuna kuruladı. "İşe alınmanızla ilgili hemen konuşabiliriz. Oturun lütfen."

Alex görünmez olmayı tercih ederdi. Odanın karşı duvarındaki pencerelere doğru ilerledi, bir yanı perdelerin arkasında kaybolmak istiyordu. Ama bir yandan da pirincin parıltısı dikkatini çektiği için oraya yönelmişti.

Acaba bu?..

Evet. Mor kadifenin bir kıvrımını kenara itince umutları doğrulandı.

Bu bir teleskopmuş.

Alexandra çocukluğundan beri gece göğüne hayrandı. Tüccar fırkateyninde yaşamak kişiye gün batımından sonra eğlenmek için fazla seçenek bırakmıyordu. Babasının teleskopunu o kadar sık ödünç almıştı ki adam sonunda pes edip ona kendi teleskopunu almıştı. Londra'daysa bir mercek üreticisi dükkânından on altı şiline aldığı katlanabilir cep teleskopuyla yetinmek zorunda kalmıştı. Amatör işiydi.

Ama bu?

Bu, hiç şüphesiz dokunduğu en olağanüstü nesneydi.

Düşünmeden göz merceğinden bakmak için eğildi. Aletin yolun karşısındaki bir tavan arası penceresine doğrultulmuş olduğunu gördü. Kuşkusuz bir ya da iki genç ve güzel hizmetçinin kaldığı odaydı.

Alex aletin kirli yönünü değiştirip meydanın ortasındaki bahçelere çevirdi. Tanrım, topraktan çıkan sarı–yeşil çimlerin uçlarını ayrı ayrı görebiliyordu.

Arkasında kadehlerin şıngırdadığını duydu. Ürkerek teleskoptan uzaklaşırken çarptığı döndürme mekanizması yakında duran bir vazoya vurdu, Alex vazoyu yere düşmeden yakalamak için hamle yapmak zorunda kaldı. Mesleki becerilerinin ne güzel bir sunumuydu. *Evet, pahalı ve karmaşık makinelerle ilgili hizmetlerimi sunmak için buradayım.*

"Özür dilerim. Adınızı anlamadım, Bayan..?"

Dili düğüm olmuştu. "Mountbatten," demeyi başardı. "Alexandra Mountbatten."

Chase başını eğip ona baktı. Tıpkı kitabevindeki gibi derin ve meraklı gözlerle gerçekten ona *baktı*.

Alexandra'nın kalp atışı beklentiyle durakladı.

Elbette karşılıksız bir aşkın itirafını beklemiyordu. *Bir yerlerde karşılaşmamış mıydık?* Hatta belki *Ah, evet. Hatchard'da, değil mi?* dese de olurdu.

"Bayan Mountbatten. Tanıştığımıza memnun oldum."

Oh. Onunla tanıştığını hatırlamıyordu.

Bu bir şans, dedi Alex kendi kendine. Eğer onu hatırlasaydı hafızasında hayranlık uyandıracak biri olarak değil sakar, kekeleyen, kitap tutkunu biri olarak yer etmiş olacaktı. Bu gerçekten harikaydı. Artık Alex de onu düşünerek zaman harcamayı bırakabilirdi.

İncinmek bir yana hayal kırıklığına uğramak bile tamamen mantıksızlık olurdu.

Ancak konu bu adam olduğunda mantığı devre dışı kalıyordu. Azıcık da olsa incinmiş *hissetti*. İçinde bir yerde aptallığının keskin kanıtı bükülüp gururunu kanırttı.

Chase çay sehpasının üstündeki erimiş mumlar bulunan şamdanı ve iki boş brendi kadehini kaldırdı. Boynuza takılı unutulan çorabı aldı, saklayacak uygun bir yer aradıktan sonra top haline getirip bir minderin altına sıkıştırdı.

"Gerçekten gitmeliyim," dedi Alex. "Bir şeyleri bölmüş gibiyim ve ben..."

"Hiçbir şeyi bölmüyorsunuz. En azından önemli olan bir şeyi." Bir koltuğun arkasına vurdu. "Oturun."

Alex uyuşmuş gibi gösterilen yere oturdu. Chase de karşısındaki kanepeye yerleşti. Alexandra adamın minderlere gömülmesini izlerken geniş döşemenin pek çok ateşli eğlence sırasında gerilip esnediğini düşünmeden edemedi.

Adam elini dağınık kahverengi saçları arasında gezdirdi. "Bakmanız gereken iki tane var."

Saatler.

Evet. Odaklanması gereken saatlerdi. Sayıları, dişlileri, kadranı olan ve tiktak eden şeyler. Geçimini böyle kazanıyor ve daha çok müşteri bulmak için Mayfair'deki her hizmetçi girişinin kapısını çalıyordu. Buraya evin beyefendisinin göğsündeki kıllara bakmaya, siyah kol bandının anlamını düşünmeye, onu kolları arasına alıp aylardır aşk acısı çektiğini itiraf edeceği ve ona yaşama nedeni verdiği için artık bu günahkâr hayatından vazgeçeceğine dair yeminler edeceğiyle ilgili aptalca fantezilerle başını belaya sokmaya gelmemişti.

Hayal gücünün kapağını kapadı, kayışla bağladı, asma kilit taktı ve içinden aşağı attı.

Bu sadece başka bir iş görüşmesiydi.

Chase devam etti. "Hikâyeleri hakkında pek bir şey anlatamam. Geçen sonbaharda bana teslim edilmeden önce birkaç akrabada kaldılar."

O halde aile yadigârıydılar. "Değerli olmalılar."

"Ah, evet," dedi Chase duygusuzca. "Gerçekten değerliler. Dürüst olmak gerekirse ikisiyle de ne yapacağımı bilmiyorum. Unvanla beraber geldiler."

"Unvan mı?" diye sordu Alex.

"Belvoir." Yanıt alamayınca Chase ekledi, "Belvoir Dükü yani."

Alex yüksek sesle güldü.

Dük mü? Ah, Penny duysa bunu tahmin ettiği için nasıl sevinirdi.

"İnanın bana," dedi, "bana da saçma geldi. Aslında şimdilik sadece bir dük vârisiyim. Amcam hasta olduğu için yasal sorumluluklar bana devredildi. Dukalığın tüm işleri bende ama ayrıcalıkları yok." Elini ona doğru salladı. "Tekâlâ, bana bir şey öğretin."

"Ben... anlamadım?"

"Eğitiminiz ve deneyimleriniz hakkında bilgi isteyebilirim ama bu vakit kaybı gibi geliyor. Doğrudan bir gösterim yapabiliriz."

Bir gösterim mi? Saat mekanizmasının nasıl çalıştığını mı bilmek istiyordu? Belki de kronometreyi kastetmişti. Saatler birkaç dakika geri kalırken kronometrenin neden şaşmadığını açıklayabilirdi.

"Aklınızda ne türden bir ders var?"

Adam omuzlarını silkti. "Ne öğrenmem gerektiğini düşünüyorsanız."

Alex daha fazla dayanamadı. Ellerini yüzüne kapatıp inledi.

Chase ona doğru eğildi. "Hasta mısınız? Umarım tifo değildir."

"Bu hayal kırıklığı. Farklı bir şey bekliyordum. Ama tahmin etmeliydim."

Chase tek kaşını kaldırdı. "Tam olarak ne bekliyordunuz?"

"Bilmek istemezsiniz?" *Ve ben de söylemek istemem.*

"Ah tabii ki isterim."

"Hayır, istemezsiniz. Gerçekten, cidden istemezsiniz."

"Hadi ama. Bu türden itirazlar sadece bir erkeğin ilgisinin artmasına neden olur. Söyleyin hadi."

"Bir centilmen," deyiverdi. "Bir centilmen olmanızı bekliyordum."

"Yanılmadınız. Ben bir centilmenim. Sonunda bir asil olacağım."

"Bunu kastetmedim. Saygılı, düşünceli, onurlu bir beyefendi olmanızı bekliyordum."

"Ah," dedi Chase. "Evet, bu yanlış bir varsayım olmuş."

"Belli. Halinize bakın."

Konuşurken bakışlarını aşağı, geniş omuzlarına doğru kaydırdı. Ardından gömleğinin buruşuk kumaşına baktı. Sonra açık yakasının gözler önüne serdiği çekici göğsüne. Cildi pürüzsüz ve sıkıydı, kaslı hatları belirgin ve...

Ve açıkça, utanmadan ona bakıyordu.

"Buraya bir bakın. Masaya saçılmış kadehler. Havada asılı parfüm kokusu. Ne tür bir centilmen çalışanıyla görüşmeyi böyle bir..." Hangi kelimeyi kullanacağı bulmak için etrafına bakındı. "... şehvet mağarasında yapar?"

"Şehvet mağarası," diye tekrarladı Chase keyifle. "Ah, bunu sevdim. Galiba bunu bir plakaya kazıtabilirim."

"Öyleyse hatamın ne olduğunu anladınız." Kelimeler ağzından pervasızca dökülmeye devam ederken onları durduramıyordu. Geri de alamıyordu. "Kapıyı açtığımda başka birini bulacağını sanacak kadar aptaldım. Bir kadının Londra'da tek çorapla gezmesine asla izin vermeyecek ve

buna 'önemli bir şey yok' demeyecek bir adam. Çoraplar önemlidir Bay Reynaud. Onları giyen kadınlar da." Adamın siyah kol bandına doğru elini salladı. "Üstelik yastasınız."

"Bakın işte bunu açıklayabilirim."

"Lütfen açıklamayın. Bu ders yeterince acımasızdı zaten," Alex başını salladı. "Sonra şu teleskop."

"Bir dakika." Chase doğruldu. "Teleskopun bu konuyla ne ilgisi var?"

"Bu..." Alex kolunu uzatarak işaret etti, "... gerçek bir Dollond. Üç–üç çeyrek inçlik diyafram açıklığı, üçlü objektifi olan kırk altı inçlik bir akromatik. Cilalı ahşap çubuk, pirinç tüpler. Karadaki cisimleri altmış, gökteki cisimleri yüz seksen kez büyütebilir. Çoğu kişinin sahip olmayı ancak rüyalarında görebileceği bir alettir ve siz orada toz toplamaya bırakmışsınız. Bu... yürek burkuyor."

Gerçekten de yürek burkuyordu.

Aslında tek suçlu Alex'in kendisiydi. Tüm ipuçları ortadaydı. Kitaplar konusundaki berbat zevki. Hiçbir erkeğin tutamayacağı sözler vadeden etkileyici gülümsemesi. Ve o gözleri... bir tür beyin bulandıran güç barındıran, geniş kenarlı bir şapka altına saklama nezaketi göstermeden kitapçıda dolaşarak genç kadınları tahrik eden o gözleri.

Alex'in tek tesellisi adamın bu konuşmayı da tıpkı ilk seferinde olduğu gibi gittiği anda unutacak olmasıydı.

"Teşekkürler Bay Reynaud. Bugün *bana* çok önemli bir ders verdiniz." Derin bir iç çekip bakışlarını duvara çevirdi. "Boynuzlar. Gerçekten mi?"

Uzun bir sessizliğin ardından Chase dişlerinin arasından hafifçe ıslık çaldı.

Alex ayağa kalkıp çantasına uzandı. "Yolu göstermenize gerek yok, kendim çıkarım."

"Ah, hayır, gitmeyeceksiniz." Ayağa kalktı. "Bayan Mountbatten, bu muhteşemdi."

"Ne?"

"Kesinlikle harikaydı. Hizmetlerinizden faydalanmayı çok isterim."

Belki de her şeyi yanlış değerlendirmişti. Belki o Kitabevi Çapkını değil Kitabevi Delisi'ydi.

Ardından Chase akıl almaz bir şey yaptı. Doğrudan kadının gözlerine baktı, minik bir gamzeyi açığa çıkarmaya yetecek kadar gülümsedi ve Alex'in aptalca hayalini kurduğu kelimeleri söyledi.

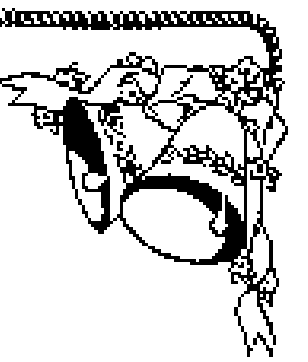
"Siz," dedi, "aradığım her şeye sahipsiniz. Ve gitmenize izin vermeyeceğim."

Ah.

Aman *Tanrım*.

"Gelin hadi. Çocuklar yeni mürebbiyeleriyle tanışınca mutlu olacaklar."

İkinci Bölüm

Mürebbiye mi?

Alexandra'nın dili tutuldu.

"Size yukarıyı göstereyim." Bay Reynaud erkeksi bir küstahlıkla çantayı Alex'in elinden aldı. Kadını ağırlığından kurtarırken eli Alex'in eline değdi. Tenin sıcaklığıyla kısa süreli temas Alex'in dengesini bozdu. Chase dönüp odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Bu taraftan."

Kaskatı kesilen kolu yeniden hayat bulan Alex adamı takip etti. Aksi nasıl mümkün olabilirdi? Çantasını almış, kronometresi, müşterilerinin isimlerini ve randevularını yazdığı defter de çantanın içindeydi. Geçim kaynağı adamın ellerindeydi.

"Bay Reynaud, ben..."

"İsimleri Rosamund ve Daisy. Biri on, diğeri yedi yaşında. Kız kardeşler."

"Bay Reynaud, lütfen. Acaba biz..."

Chase onu mutfaktan geçirip basamaklardan yukarı çıkardı. Birinci kata ulaştılar. Alex duvarları çizgili zümrüt yeşili ipekle kaplı bir koridor boyunca Chase'i takip etti. Botlarının altındaki pelüş o kadar yumuşaktı ki koridordaki halının buluttan yapıldığını söyleyebilirdi. İşi gereği

Londra'daki çoğu zenginin evine girmişti ama lüksün büyüsüne kapılmaya asla karşı koyamıyordu.

Chase basamakları ikişer ikişer çıkarak onu ana merdivenlere yönlendirdi.

"Fairfax soyadını taşıyorlar ama bu benimsenen adları. Onlar sıradan kızlar, uzak bir akraba gaytimeşru çocuklarının velayetlerini düke bıraktı."

Basamakları hızla tırmanırlarken Alexandra sohbet konusunu değiştirmek bir yana ona yetişmekte bile güçlük çekiyordu.

"Onları kasım gibi okula göndereceğim," diye ekledi Chase yorgun bir sesle. "Onları alması için saygın bir okulu para karşılığı ikna edebileceğimi varsayıyorum."

Sonunda evin en üst katına ulaştılar. Alex adamı kolundan yakalamak için öne geçti. "Bay Reynaud, lütfen. Burada bir yanlış anlaşılma var. Büyük bir yanlış anlaşılma."

"Hiç de bile. Birbirimizi gayet iyi anladık. Ben, sizin de söylediğiniz gibi, bir beyefendi olarak değersiz biriyim. Ancak aptal da değilim. Aşağıda beni azarlama şekliniz harikaydı. Kızların sıkı birine ihtiyacı var. Disiplinc. Yeryüzünde onlara terbiyeli olmayı öğretecek son kişiyim. Ama siz Bayan Mountbatten. Siz tam bu işe göresiniz." Koridor boyunca uzanan odaları işaret etti. "Elbette kendinize ait bir odanız olacak. Çocuk odası bu tarafta."

"Bekleyin..."

"İşte geldik." Chase kapıyı açtı.

Alexandra'nın zihni karşılaştığı manzaranın gerçekliğini kabul etmeyi reddetti. Soluk sarı saçları olan iki kız bir yatağın iki tarafına oturmuştu. Yatak çok güzeldi. Birbirine uyumlu pembe kuşaklarla tutturulmuş lavanta rengi dantelli gölgeliği ve yaldızlı direkleriyle kocaman sayvanlı bir karyolaydı. Her kızın rüyalarını süsleyebilecek türden bir yataktı. Oysa şu anda daha çok bir kâbus gibi görünüyordu. Beyaz çarşaf kırmızı lekeler içindeydi.

"Çok geç kaldın." Küçük olan onlara döndü, ifadesi ürkütücüydü. "O öldü."

"Lanet olsun." Bay Reynaud derince iç çekti. "Yine olmasın."

Chase inanamıyordu.

Aynı sabahta ikinci kez. Dayanılmazdı.

Bayan Mountbatten'ın çantasını bırakıp yatağa doğru yürüdü ve kirli çarşafta parmağını kaydırdı. Görünüşe bakılırsa kırmızı üzüm jölesiydi.

"Dizanteriydi," dedi Rosamund.

Elbette öyleydi. Chase'in çenesi kasıldı. "Şu andan itibaren jöle yok. Hiç, beni duydunuz mu? Konserve yok, marmelat yok, hiçbir reçel yok."

"Jöle yok mu?" diye sordu Daisy kederle. "Neden yok?"

"Çünkü marmelat sızan yaralarla kaplı başka bir cüzzamlıya methiyeler düzmek istemiyorum. Nedeni bu. Ah ve bezelye püresi de yok. Millicent'in geçen haftaki sindirim güçlüğü konuk odasının halısını mahvetti."

"Ama..."

"Tartışma bitmiştir." Bir parmağını hastalıklı hayal güçleri olan küçük kızlara doğru salladı. "Aksi halde ikinizi de bu odaya kilitleyeceğim ve sizi sadece kuru ekmekle besleyeceğim."

"Ne barbarlık," diye yanıtladı Rosamund.

"Korkarım artık gitmeliyim." Konuşmayı bölen boğuk ses kapı eşiğinde kalan Bayan Mountbatten'dan geldi.

Ardından yavaşça çantasına uzandı ve söz konusu kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Kahretsin.

Chase haritaya doğru yürüyüp gördüğü ilk boş alana bir raptiye batırdı. "Eşyalarınızı toplamaya başlayın."

"Laponya'da yatılı okul yok," dedi Rosamund.

"Bir tane yapılması için bağışta bulunacağım," dedi Chase kapıya doğru yürürken. "Umarım ringa balığı seviyorsunuzdur."

Ardından yeni –ve son istifa eden olmaması için Tanrı'ya yalvardığı– mürebbiyenin peşinden koştu.

"Bekleyin." Merdivenleri üçer üçer inip bir sonraki sahanlıkta ona yetişebilmek için tırabzandan atladı. "Bayan Mountbatten, bekleyin." Ani bir hareketle kadını kolundan yakaladı.

Merdiven aralığında sıkışıp kaldılar. Alex kısa, Chase uzundu. Kadının başı Chase'in göğsünün ortasına geliyordu. Konuşmak komik bir biçimde imkânsızdı. Chase Alex'in kolunu bırakıp göz göze gelebilmek için iki basamak aşağı indi.

Kadının bakışları neredeyse Chase'i merdivenlerden aşağı düşürecekti. Minyon birine göre olağanüstü bir etki yaratıyordu. İnce bir burnu, bronz teni vardı, gece kadar siyah parlak saçları topuz yapılmıştı. Simsiyah derin bakışları göğsünün derinlerinde bir yere dokunuyordu. Chase'in kendini toplaması için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Millicent, Daisy'nin oyuncak bebeği. O şeyi günde en az bir kere öldürüyor..." Lanet olsun, gömleğinin koluna kırmızı leke bulaşmıştı ve Tanrı bilir kadın onun ne olduğunu sanıyordu. "Hayır, düşündüğünüz gibi değil. Bu sadece Frenk üzümü reçeli." Kirli işaret parmağını kaldırdı. "Tadına kendiniz bakın."

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Benden parmağınızı yalamamı mı istiyorsunuz?"

Chase elini gömleğinin katlarından birine sildi. Eyvah, durumu daha da kötüleştiriyordu. Bayan Mountbatten erdemlerinin tehlikede olduğunu düşünürse bunun Chase'e pek yardımı olmazdı. Aklı başında her kadın rezil bir çapkının evinde çalışmakta tereddüt ederdi, bu çapkının

"Sadece sen için," dedi. "Burası evlilik yaşantısı için bir yıldız ilerisi."

"Özgürüm." Alex yanı duğru bir adım atıp mendilini kendisine uzattı.

"Bu yıldız ücret. Üç yıllık."

"Bay Reymond..."

Chase onu kapıda yakaladı. "Konu şu, kızların size bir ücreti var."

Alex gözlerine bakana kadar bekledi, ardından ikinci araştırmadan oluşan cephaneliğini çıkardı.

Duygularıyla mücadele ettiğini gösteren güçlükle yutkunma.

Derin yalvaran bakışlar.

Boğuk fısıltıyla bir itiraf.

"Bayan Mountbatten." Lanet olsun neden kendini soruyordu? "Alexandra. Sana *ihtiyacım* var."

İşte bu her kadında işe yarayan bir cümleydi.

Ama onda işe yaramadı.

"Hayır, yok." Kadının yüzünden ironik bir parıltı geçti. "Endişelenmeyin. Beni hemen unutacaksınız."

Ardından Chase'in sıklıkla arzu ettiği şeyi yaptı. Kapıyı hızla açıp evden çıktı ve arkasına bile bakmadı.

vesayetindeki çocuklar mükemmel birer melek olsa bile. Oysa ki Chase'in vesayetindeki çocuklar iflah olmaz hastalıklı canavarlardı.

Aslında bu iş bir tane dışında pek fazla avantaj sunmuyordu.

"Size cömertçe ödeme yapacağım," dedi. "Astronomik bir maaş."

"Bu bir hata olur. Buraya saatlerin bakımı için hizmetimi sunmaya gelmişim. Ben bir mürebbiye değilim. Eğitimim yok, tecrübem yok. Mürebbiyeler nazik çevrelerde yetişmiş kadınlar değil midir? Ben bu niteliklere uymuyorum."

"Nazik ya da kaba yetiştirilmiş olmanız umurumda değil. Eğitimlisiniz, görgülüsünüz ve siz... nefes alıyorsunuz."

"Bu yeri doldurucak bir başkasını bulacağınızdan eminim."

"Bu pozisyon doldu. Sonra boşaldı. Birkaç kez gelip giden oldu. Bazen günde iki kez."

Teklifi çekici hale getiremiyorsun Reynaud.

"Ama siz diğer adaylar gibi değilsiniz." Tereddütle ekledi. "Siz farklısınız."

O farklıydı.

Karşısındaki kadın az önce saygınlığını sorgulamıştı. Onun kaba, akılsız bir serseri olduğunu düşünüyordu. Acınası bir centilmen müsveddesi, bir terzilik israfı olduğunu hissettirmişti. Son derece akıllı bir kadın olan Bayan Moundbatten onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Chase ise çaresizce onu yakınında tutmak istiyordu.

Onda uyandırdığı bu arzu fiziksel değildi. Şey, en azından *tamamen* fiziksel değildi. Güzeldi, Chase ne istediğini bilen bu kadını takdir ediyordu. Ancak cazibeden öte bir şey vardı. Chase onu etkilemek, onayına layık olmak istiyordu.

Alex onun daha iyi olmak istemesini sağlamıştı. Bu bir mürebbiye için ideal bir nitelik değil miydi? Bu kadını çalışan olarak *tutmalıydı*.

"Sadece yaz için," dedi. "Birkaç aylık çalışma için bir yıllık ödeme."

"Üzgünüm." Alex yana doğru bir adım atıp merdivenlerden inmeye başladı.

"İki yıllık ücret. Üç yıllık."

"Bay Reynaud..."

Chase onu kapıda yakaladı. "Konu şu, kızların size ihtiyacı var."

Alex gözlerine bakana kadar bekledi, ardından ikna araçlarından oluşan cephaneliğini çıkardı.

Duygularıyla mücadele ettiğini gösteren güçlükle yutkunma.

Derin yalvaran bakışlar.

Boğuk fısıltıyla bir itiraf.

"Bayan Mountbatten." Lanet olsun neden kendini tutuyordu? "Alexandra. Sana *ihtiyacım* var."

İşte bu her kadında işe yarayan bir cümleydi.

Ama onda işe yaramadı.

"Hayır, yok." Kadının yüzünden ironik bir parıltı geçti. "Endişelenmeyin. Beni hemen unutacaksınız."

Ardından Chase'in sıklıkla arzu ettiği şeyi yaptı. Kapıyı hızla açıp evden çıktı ve arkasına bile bakmadı.

Üçüncü Bölüm

Alexandra iki saat sonra kendini Billingsgate rıhtımında beklerken buldu.

Dehşet içindeydi.

Güneşle yıkanmış bir haziran sabahı olmasına rağmen Bay Reynaud'nun evini zihni sis içindeyken terk etmişti. Dikkati o kadar dağılmıştı ki Londra Köprüsü'ne gitmek için sıklıkla kullandığı yolda iki kez yanlış yöne sapmış ve Greenwich'e giden öğle arabasını kaçırmıştı.

En mantıklı çözüm Thames'te bir tekneye binmekti. Ancak sadece tekneyi görmek bile sırtının ürpermesine yetmişti.

Yapamam. Ben sadece yapamam.

Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Sonraki arabayı bekleme riskini alırsa köprünün üstü kalabalıklaşır, hiçbir yere gidemeyen at arabalarıyla dolardı. Karanlık çökmeden eve dönemezdi.

Gitmekten tamamen vazgeçebilirdi. Ancak kronometreyi iki haftada bir ayarlıyor olmak müşterilerine verdiği en büyük taahhüttü. Müşteriler Greenwich saati için ödeme yapıyorlardı ve Alex şimdiye kadar hiç hata yapmamıştı.

Sadece bir, dedi kendi kendine. *Artık bunu geride bırakma zamanı, seni ahmak. Sen bir gemide büyüdün. Ticaret fırkateyni senin beşiğindi.*

Evet ama aynı zamanda tabutu da olacaktı.

Yine de on yıl sonra burada duruyordu. Hayattaydı. Thames'ten Greenwich'e kısa bir yolculuktan sağ kurtulabilirdi.

Bunu yapabilirdi.

Kayıkçı eşyaları yükleyip yolcuların tekneye binmesine yardım ederken geride durup son ana kadar bekledi.

"Hanımefendi geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

"Geliyorum." Alex kayıkçının elini tutup tekneye bindi, iki yaşlı kadının arasına oturup çantasını kucağına yerleştirdi.

Kayıkçı tekneyi rıhtıma bağlayan halatları çözerken Alex aklını başka yere vermeye karar verdi. Artık Chase Reynaud hakkında hayaller kurmanın zaman kaybı olduğunu anladığından aniden beyninin büyük bir kısmı başka şeyler düşünebilmek için özgür kalmıştı. Mesela Büyükayı'yı çevreleyen tüm takım yıldızların isimlerini sayabilirdi.

Lanet olsun. Bu çok kolaydı. Hemen listeyi sıralamaya başladı –*Draco, Camelopardalis, Lynx, Leo Minor, Leo, Coma Berenices, Canes Venatici, Boötes*– ve bir anda konsantrasyonu bozuldu. Küreğin suya çarpmasıyla hiçbir düşüncesini bir araya toplayamaz oldu.

Ellerini yumruk yaptı, tırnaklarını avuçlarına geçirip acı sayesinde dikkatini dağıtmaya çalıştı. Bu da işe yaramadı. Teknenin altında yükselip alçalan sudan başka bir şey düşünemiyordu. Çapadan ayrılmanın verdiği korkunç his. Bağlanmadan sürüklenme.

Hayır. Bunu yapamazdı.

Alex ayağa kalkıp teknenin kenarına yürüdü. Henüz uzaklaşmamışlardı. Rıhtıma bir adım uzaktaydılar. "Durun," dedi kayıkçıya. "Şimdi aklıma geldi. Karaya çıkmam gerek."

"Çok geç, hanımefendi. Teknenin geri dönmesini beklemeniz gerekecek." Küreği iterek uzaklaşmaya devam etti.

"Lütfen." Alex sesi titreyerek yalvardı. "Çok acil. Tekneden inmeliyim. Ben..."

"Otursana kadın," diye bağırdı adam küreği çekmek için hamle yaparken.

Alex çılgına dönmüştü. Parmak uçlarında sallanarak teknenin küpeştesine tırmandı. Teknenin yana doğru yatmasıyla diğer yolcular panikleyip çığlık atmaya başladı. Kayıkçı elbisesinin ereğini tutarak onu tekneye çekmeye çalıştı. İçeri çekildiğini hissetmek Alex'in kendini daha da çaresiz hissetmesine neden oldu.

Tekne ile rıhtım arasındaki mesafeyi hızlıca ölçtü. Yapabileceğini düşündü ama bunun için atlaması gerekiyordu.

Ve *şimdi* atlamalıydı.

Atladı.

Hesaplamada hata yapmamıştı. Bacu küpeştede kaymasaydı düzgün bir atlayış yapabilirdi. Bunun yerine suya düştü, Thames'in pis suyu ağzına dolarken nefesi kesildi.

Su yüzeyine çıktığı anda rıhtımdaki bir adamı onu kolunun altından yakaladı ve nehirden çıkmasına yardım etti.

Alex karaya çıkınca rahatlayarak ağzındaki suyu püskürtüp öksürdü.

İşte o sırada kaybettiğini fark etti. Çantasını. Kronometresini. Nehre düşerken kolundan çıkıp suyun dibini boylamış olmalıydı.

Geçişin kaynağı gitmişti.

Sıkılan ıslak bez gibi sıkışan göğsü bir hıçkırıkla sarsıldı.

Su ondan bir şey daha almıştı. Su hayatındaki doyumsuz canavardı. Yunus'un balinası. Sevdiği her şeyi ondan alıyor ama Alex'i tekrar tekrar tükürüp gitgide daha yalnız ve kaybolmuş hâlde bırakıyordu.

Bir kez daha kendini toplayıp baştan başlamaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

"PEKÂLÂ? NE düşünüyorsun?" Chase kollarını açıp yavaşça dönerek henüz bitmemiş dairesini gösterdi. "Onu erkeksi bir inziva alanına dönüştürüyorum."

Barrow eskiden hizmetlinin odası olan dağınık alana baktı. "Bayan Greeley'nin eşyaları nerede?"

"Onu ikinci kattaki bir yatak odasına taşıdım. Çok daha iyi bir oda."

"Bu değişikliğin nedenini sorabilir miyim?"

Chase iki kadeh konyak doldurmaya gitti. "Rosamund ve Daisy okula gidene kadar kaçacak bir yere ihtiyacım var."

"İki küçük kızdan kaçan yetişkin bir adam. Bu biraz acınası değil mi?"

"Hadi ama. Çocuklarla ne yapacağımı bilmiyorum. Öğrenme zahmetine girmenin de anlamı yok. Bu pis, küçük çocuklara babalık etmeyeceğim. Evlenmek istesem bile eş aramamın bir manası yok. İngiltere'deki en iyi kadın üzerinde hak iddia ettin."

"Bu doğru."

John Barrow'un babası Chase'in babasının avukatıydı, Chase ve John Jr.'ın bu aile geleneğini sürdürecekleri daha çocukken anlaşılmıştı. Bunun nedeni hiç konuşulmasa da belliydi. Onlar üvey kardeşlerdi. Chase'in babası civardan bir beyefendinin kızını hamile bırakmış, sadık avukatı onu eş olarak almayı ve çocuğu kendi çocuğu gibi büyütmeyi kendine görev edinmişti.

Chase ve John birlikte büyümüşler, her şeylerini paylaşmışlardı. Atlar ve kızlar konusunda çekişmişlerdi. Sosyal sınıf farklılıklarına rağmen okulda ve sonrasında yakın arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Chase için bu büyük şanstı.

Şimdi söz konusu düklük için mülkleri yönetmesine yardım edecek güvenilir bir dosta ihtiyacı olacaktı.

"Pis küçük yaratıklardan bahsetmişken," dedi Chase. "Valtiz oğlum nasıl?"

"Charles ne yazık ki adaşı gibi davranıyor."

"Ah. Baktığı her kadını büyülüyor mu?"

"Diğer herkes çalışırken o yan gelip yatıyor."

"Şunu bilmen gerek," dedi Chase öfkeyle. "Yokluğunda sıkı çalıştım. Etrafındaki değişikliklere bir bak. O barı kendim yaptım ve rica ederim. Sadece birkaç kat cilaya ihtiyacı var. Ve eğer bu da sana yetmiyorsa – sadece geçen hafta on yıllık muhasebe kayıtlarının üstünden geçtim, yedi orgazm yaşattım, beş mürebbiye adayıyla görüştüm ve birkaçı buna ihtiyacı varmış gibi görünse de hiçbiri bu orgazımların alıcısı değildi."

"Beş adayla görüştün ve hiçbirini işe almadın mı?"

"Her birini işe aldım. Hiçbiri iki günden fazla dayanamadı. Aslında sonuncusu çocuk odasının kapı eşiğini bile geçemedi. Çok yazık. Ondan umutluydum. O farklıydı."

Genelde kadınları gitmeye ikna eden Chase olurdu. Oysa Alexandra Mountbatten'ın kalmasını sağlayabilmeyi istemişti.

Barrow ona baktı. "Bu tuhaf."

"Tuhaf olan ne?"

"İç çekiş."

"Bu iç de tuhaf değil. Özellikle son zamanlarda."

"Tamam, tuhaf olan iç çekiş tonun. Yorgun ya da sinirli değildi. Bu... arzu doluydu."

Chase ona yan gözle baktı. "Hayatım boyunca hiç özlem duymadım. Arzulardan tamamen yoksunum." Yeleğini çekiştirdi. "Şimdi müsaade edersen bu akşam bir randevum var. Londralı kadınların kendilerini memnun edemeyeceklerini biliyorsun. Demek istediğim kendilerini memnun *edebilirler* ama fırsat buldukça benim yapmama izin verirler."

"Bu sefer kim?"

"Gerçekten umurunda mı?"

"Bilmiyorum. Senin?" Barrow sert bir bakış attı. "Bir gün tüm bunlara bir son vermen gerekecek."

Chase kaşlarını çattı. "Sen bir avukatsın. Yargıç değil. Bana ahlak dersi verme. Kadınlara tutmak niyerinde olmadığım hiçbir söz vermiyorum."

Aslında hiç söz vermiyordu. Âşıkları onun ne vadettiğini biliyordu –zevk– ve ne vermeyeceğini de biliyordu – daha fazlasını. Duygusal bağ yoktu, romantizm yoktu, aşk yoktu.

Evlilik yoktu.

Savaş, hastalık ve bağışlanamaz hataları nedeniyle Chase üç yıl içinde amcasının unvanı için dördüncü sıradan vâris olmuştu. Bu, çok az kişinin hayal edebileceği ve Chase dahil kimsenin arzulamadığı bir gelişmeydi. Fakat amcası onu hayata bağlayan ince ipliği bıraktığında Chase toprakların, yatırımların ve çalışanların tüm sorumluluğunu alarak Belvoir Dükü olacaktı.

Üstlenemeyeceği tek bir geleneksel sorumluluk vardı.

Bir vâris babası olmayacaktı.

Belvoir unvanı Anthony'nin hakkı olmalıydı, Chase kuzeninin doğuştan gelen hakkını gasp etmeyi reddediyordu. Onun soyu soy ağacının çarpık ve çürüyen dalıydı ve Chase bu dalı kesmek istiyordu. Temiz ve eksiksiz. Kefaret için yapabileceği en küçük şey buydu.

Geleceğinde evlilik ya da çocuk olmadığına göre şimdi biraz çalıntı zevki bak etmiyor muydu? Ara sıra biraz yakınlaşma. Kulağa fısıldanan sözler, tenlerin dokunuşunun ateşi. Kendini teslim eden bir kadının kokusu, tadı ve yumuşaklığı.

Geri kalan her şeyi unutmak için birkaç kutsanmış saat.

"Bunlardan hangisi barın üstünde asılı dursa daha iyi görünür?" Chase iki tablo kaldırdı. "Yelpazeli dansçı mı

yoksa su perileri mi? Su perilerinin nefis çıplak kalçaları var ama yelpazeli dansçının gözlerindeki küstah bakış inkâr edilemeyecek kadar büyüleyici."

Barrow soruyu duymazdan geldi. "Peki, bir mürebbiye bulamadıysan ya da bulduğunu elinde tutamadıysan kızlara kim bakıyor?"

"Hizmetçilerden biri. Hattie galiba."

Bunları söyledikten kısa bir süre sonra çığlıklar ve merdivenlerden aşağı gümbürtüyle inen ayak sesleri duyuldu.

Hattie kapıda belirdi, saçları karman çorman, önlüğü paramparçaydı. "Bay Reynaud, üzülerek söylüyorum ki sizin için çalışmaya devam edemeyeceğim."

Chase kadının sözünü kesti. "Başka bir şey söylemene gerek yok. Sabah birkaç aylık maaş ve bir de referans mektubu alacaksın."

Hizmetçi minnettar olduğunu mırıldanarak çıktı.

Kapının kapandığını duyar duymaz Chase bir sandalyeye oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Akşam için planları suya düşmüştü.

"İşte *bu*," dedi Barrow, "umutsuz bir iç çekişti."

Ön kapının zili çaldı. "Buna ben baksam iyi olacak," Chase ayağa kalktı. "Bu işi yapacak hizmetli kaldığından emin değilim."

Kapıyı açtı ve işte karşısındaydı: Bayan Alexandra Mountbarten. Sırılsıklamdı, koyu renk saçlarından sular damlıyordu.

Bakışlarını aşağı kaydırmamaya çalıştı, her şeye rağmen bunu yapınca da kendi kendine onun iyiliği için endişelendiğini söyledi. Onun iyiliği için *gerçekten* endişeliydi. Özellikle de iyilik, "göğüs" anlamına geliyorsa.

Böylece göğüs uçlarını fark etti. Ne olmuştu yani? Uyanık geçen saatlerinin gülünç bir kısmını meme uçlarını düşünerek geçiriyordu. Onunkiler bir anda gözünün önünde

belirmişti, üşümüşlerdi. Elbisesinin korsajı altında değerli taşlar gibi dikilmişlerdi. Belki de yakut gibi kırmızıydılar. Yoksa topaz gibi pembe, ametist gibi soluk muydular? Hayır. Koyu tenine bakılırsa büyük ihtimalle cilalı kehribar rengindeydiler.

Takırdayan dişleri Chase'in dikkatini tekrar yukarılara çekti. Olamaz, o gerçekten de kadının söylediği gibi iğrenç bir adamdı.

Alex dişleriyle moraran alt dudağını ısırdı. "Pozisyon hâlâ müsait mi?"

Chase tereddüt etmedi. "Ücretinizi söyleyin."

"Haftada on pound. Okula gittiklerinde yüz pound daha."

"Haftada beş pound," dedi Chase. "Okula gitmek için ayrıldıklarında iki yüz pound daha."

"Bir şey daha var." Su damlayan kirpiklerin gölgesindeki gözleri Chase'in gözleriyle buluştu. "Teleskopunuzu kullanmak istiyorum. Şu aşağıda şeyde olan..."

Chase kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslandı. "Şehvet Mağarası mı?"

"Evet."

Chase ona astronomik ücret teklif eden kişinin *kendisi* olduğunu düşündü. Ayrıca teleskopu kullanmıyordu. "Pekâlâ."

Alex burnunu çekti. "Sabah erkenden iş başında olacağım."

Alex gitmek üzere arkasını döndüğü sırada Chase kadını kolundan yakaladı. "Yüce Tanrım. En azından içeri girip biraz ısının."

Seni ben ısıtayım.

Oynamaya hevesli bir köpek yavrusu gibi aklına gelen abartılı düşünceyi uzaklaştırdı. Alex artık onun çalışanıydı ve böyle şeyler düşünemezdi. Chase bile bu kadar ahlaklıydı.

"Teşekkür ederim ama hayır. Gidip toplantıma gerek."

Arkasında sulu ayak izleri bırakarak uzaklaşmaya başladı. Chase şemsiye bulmak için koridorda etrafına baktı ama bulamadı. Haziranın ortası olduğundan görünürde palto da yoktu.

Lanet okuyarak eli boş halde kapıdan çıkıp kadının peşinden koştu. "Bayan Mountbarten."

Alex durup topukları üstünde döndü. "Evet?"

"Bu şekilde gidemezsiniz." Kollarını sallayarak özel dikim ceketini çıkardı.

"Ceketinizi kabul edemem."

"Edersiniz ve edeceksiniz." Ceketi kadının omuzlarının üzerine özenle yerleştirdi. Alex o kadar minikti ki ceketin etekleri neredeyse botlarına ulaşıyordu. Manzara hem acıklı hem de komikti.

"Ama..."

Ceketinin iki yakasını çekiştirerek bir araya getirdi. "Evet, evet. Patronluk taslamayı sevdiğinizi biliyorum. Bir mürebbiye olarak bu sizin başarınız. Ama iki dakikadır işvereninizim. Maaşınızı ödediğim sürece söylediklerimi yapmanızı bekliyorum." Düğmeleri deliklere geçirirken konuşmaya devam etti. "Bu sabah iş teklifimden alelacele kaçışınızı düşününce başınıza fikrinizi değiştirmenize neden olacak korkunç bir şey geldiği çok açık. Azıcık saygın biri olsam korkunç durumu sorar ve bunu çözerdim. Ancak bencil bir alçak olduğumdan içine düştüğünüz zor şartlardan tümüyle faydalanmaya niyetliyim."

İşe olmuştu. Düğmeleri iliklemeyi bitirince ona bakmak için geri çekildi. Sosisli rulo gibi görünüyordu.

Islak bir sosisli rulo gibi.

Parmaklarının arasında saten kurdeleler gibi kayan siyah saçlı, ıslak, *kafası karışmış* bir sosisli rulo gibi.

Kendini esas konuya dönmeye zorladı.

"Bir mürebbiyeye ihtiyacım var. Herhangi bir mürebbiyeye değil, Bayan Mountbatten. *Benim size* ihtiyacım var. Bu yüzden yağmurda eve yürümenize ve soğuk algınlığına yakalanmanıza izin veremem."

"Ama ben..."

"Israr ediyorum. Kesinlikle."

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Pekâlâ."

Sonunda isteğini kabul etti. Kaldırımda yürüyüp köşeyi dönerek gözden kayboldu.

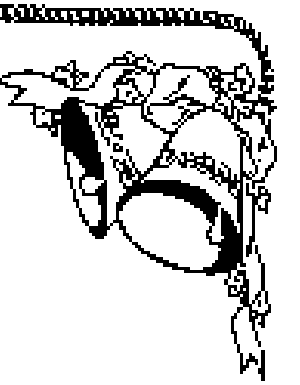
Chase eve dönerken beklenmedik bir şey hissetti. Ya da daha doğrusu beklediği şeyin yokluğunu fark etti. Bayan Mountbatten sırılsıklam halde kapıda belirmişti, buna rağmen Chase'in üstüne tek bir yağmur damlası düşmemişti.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Tuhaf. Başının üstünde gün batımının habercisi turuncu ve mor çizgilerden başka bir şey yoktu.

Yağmur yağmıyordu.

Aslında şimdi düşünüyordu da bütün gün hiç yağmur yağmamıştı.

Dördüncü Bölüm

Alexandra eve varınca Bay Reynaud'nun ceketini çıkarıp bir kancaya astı. Muhtemelen ceketi mahvetmişti. Adam omuzlarına koyduğunda kumaşta nefis bir nane ve sandal ağacı kokusu vardı. Şimdiyse Thames kokuyordu.

Banyo yapıp temiz gecelik ve sabahlık giydikten sonra pişen kurabiyelerin kokusunu takip ederek mutfağa gitti. Nicola ve taze pişmiş kurabiyeleri için minnettardı.

Oturdu, başını masaya koyduğu kollarına dayadı. "Merhaba Nic."

Nicola kurabiye tepsisini fırından çıkardı. Mutfağı tatlı, limonsu bir koku sardı. "Tanrım, gün bitti mi?"

"Korkarım bitti." Hem de ne bitmek! Alex başını kaldırdı. "Kitabevi Çapkını'nı hatırlıyor musun?"

"Kitabevi Çapkını mı?" Nicola kaşlarını çattı. "Bir şiir ya da tekerleme değil, değil mi? Bu konularda hiç iyi değilim."

"Hayır, bir adam. Geçen sonbahar Hatchard'da tanışmıştık. Ben bir elimde senin kitaplarını taşıyordum ve diğer elimde tuttuğum kendi kitabımı okuyordum. Onunla çarpıştık. Ben sendeleyip her şeyi düşürdüm. O, kitapları toplamama yardım etti."

Nicola kurabiyeleri tabağa yerleştirip masaya getirdi ve ikisinin arasına koydu.

"Uzun boylu," diye devam etti Alex. "Kahverengi saçlı, yeşil gözlü, iyi giyimli. Yakışıklı. Baştan çıkarıcı. Hepimiz onun korkunç bir çapkın olduğunda hem fikirdik." *Hayal edebileceğimizden çok daha fazlasıymış.* "Penny *aylarca* benimle dalga geçti. Hatırlıyor olmalısın."

Nicola dalgın dalgın bir sandalyeye oturdu. "Belki hatırlıyorumdur. Doğa tarihi kitapları mı alıyordum?"

"Yemek kitabı ve Roma mimarisi."

"Ya. Hmm." Nicola bir elinde kurabiye, diğerinde kitapla çoktan başka düşüncelere dalmıştı.

Alexandra uzanıp bir kurabiye aldı ve küçük bir parça ısırdı. Nicola böyleydi. Gereksiz bilgileri safra misali atardı. Alex, gerçek ve teorik bilgilerle doldurmak ve kendi fikirlerini ortaya çıkarmak için Nicola'nın beyninde yere ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Nicola odaklandığında diğer her şeyi kenara atardı. Mutfaktan gelen yanık kek kokusu ya da gürültülü yirmi üç saat olmasa saatlerin ya da günlerin geçtiğini bile anlamazdı...

Gu–guk! Gu–guk!

Yirmi üç saat.

İşre başlamışlardı. Evin her köşesine yerleştirilen ayaklı, asılı, masa üstünde duran –hatta dans eden– saatlerden gelen guguk, zil, çınlama ve uğultu sesleri.

Alexandra bu gürültüden şikâyet edemezdi. Nicola'nın saatleri sayesinde Bloom Meydanı gibi bir yerde yaşayabiliyordu. Alex, arkadaşının kendisine miras kalan Mayfair'deki evinin bir odasında saatlerin bakımı karşılığında kalıyordu. Gürültünün bu kadar yüksek olmasının nedeni hepsinin aynı anda saat başını vurmasıydı... ama senkronizasyon bozulursa gürültü sonsuza dek devam edebilirdi.

Son çınlamanın ardından Alex arkadaşının dağılmış

dikkatini çekme çabasıyla konuşmaya devam etti. "Bana iş teklif etti. Kitabevi Çapkını."

"Kitabevi Çapkını mı?" Leydi Penelope Campion bir elinde çuval, diğer elinde göğsüne bastırdığı bir paketle kıpkırmızı, soluk soluğa mutfak kapısından girdi. "Kitabevi Çapkını'ndan bahsettiğinizi mi duydum?"

Alex hafifçe inleyerek başını yeniden masaya dayadı.

"Ah Alexandra." Penny çuvalı bıraktı, Alex'in yanına oturup arkadaşının kolunu cuttu. "Sonunda birbirinizi buldunuz. Bulacağınızı biliyordum."

"Öyle bir şey değil. Alakası bile yok."

"Bana her şeyi anlat. Hatchard'daki kadar yakışıklı mıydı?"

"Penny, lütfen. Yalvarırım. Çocuklarımızın isimlerini düşünmeye başlamadan önce beni bir dinle."

"Ay!" Penny parmaklarını şıklattı. "Az kalsın ziyaret sebebimi unutacaktım. Bixby'nin arabası. Kazlarım peşinden koşarken aksı yerinden çıktı." *Rat terrier* cinsi köpek ismini duyar duymaz başını battaniyenin altından çıkardı. Penny onu okşayıp konuşmaya başladı. "Sen ne yaramaz bir şeysin. Dört bacağın olsa seninle ne yapardım bilemiyorum."

Nicola çuvalı alıp içinden Bixby'nin arka ayakları görevini görmesi için yaptığı küçük arabayı çıkardı. Ters çevirip aksı inceledi. "Bir dakikadan fazla sürmez."

"İşte bu kadar. Alex, sen ne diyordun?"

"Ona iş teklif ettiğini söylüyordu." Nicola küçük el aletleri kutusunu alıp pense ve İngiliz anahtarlarını çıkardı. "Hepsi bu."

"Elbette ona iş teklif etti," dedi Penny. "Babasının bu. Böylece onu haftada bir görebilecek. Ona âşık olmuş."

Alex iki elini de masaya koydu. "Kendi masalını uydur acaksan ben yatmaya gidebilirim."

"Hayır, hayır." Penny Bixby'ye bir kurabiye verdi. "Dinliyoruz."

Alexandra kendine bir fincan çay doldurup en başından anlatmaya başladı. Hikâyenin sonuna ulaştığında tabakta sadece kurabiye kırıntıları kalmıştı ve Bixby arabasının yardımıyla masanın etrafında koşarak dönüyordu.

"Peşinden gelip sana ceketini verdi," Penny iç çekti. "Çok romantik."

"Romantik mi?" Nicola yüzünü buruşturdu. "İki küçük kızı tavan arasına kilitlediği ve onları kuru ekmekle beslediğini söylediği kısmı duymadın mı?"

"Hiç de bile," diye karşılık verdi Penny. "Kabul etmesi için bir neden daha. İki yetimin Alex'e ne çok ihtiyacı olduğunu düşünsene."

Alex şakaklarını ovuşturdu. Emma'yı ne çok özlüyordu. Arkadaşlarının üçünü de çok seviyordu ama Emma aralarında en anlayışlı olanıdı. Eski bir terziydi, bir zamanlar o da geçimini sağlamak için çalışıyordu. Şimdiyse hamilelikle şişmiş kocaman karnıyla taşrada mutlu bir hayat sürüyordu.

Nicola onaylamadığını gösteren bir ses çıkardı. "Alex, işi kabul ettiğine inanamıyorum."

"Hayır diyemedim. Bana astronomik bir ücret teklif etti. Saat ayarlayarak iki yılda kazanmayı umduğumdan daha fazlasını iki ayda kazanacağım. Ayrıca nihtında olanlardan sonra başka seçeneğim yoktu."

"Elbette başka seçeneğin vardı. Arkadaşlarından yardım isteyebilirdin," dedi Penny. "Bize her ihtiyacın olduğunda yanında olacağız."

"Yeni bir kronometre alman için gereken parayı bir araya getirebilirdik," dedi Nicola başını kaldırıp. "Ayrıca burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun."

"İkiniz de çok iyisiniz. Ama ya geri ödeyemeyeceğim bir borç alırsam?" Nicola'ya döndü. "Ya evlenmeye karar verirsen ve kocan evde bir kız kurusu istemezse?"

Nicola kıkırdadı. "Ben ve evlenmek. İşte bu komik."

"Hayır, değil," diye çıkıştı Penny. "Bir centilmenin sana âşık olması ve evlenme teklif etmesi oldukça muhtemel."

"Peki ben kabul etmek isteyecek miyim? Önemli olan bu."

Alexandra sohbetin Nicola'ya döndüğünü görünce rahatladı. Aldığı risk o kadar büyüktü ki hayal dahi edemiyordu. Tıpkı bir kar tanesinin yazı görmeyi hayal etmesi gibiydi. Bu işte başarısız olursa hayatını idame ettirme şansını kaybedebilirdi. Arkadaşlarını çok seviyor olmasına rağmen Alex kendine ait bir yerin özlemini çekiyordu.

Bir ev.

Kendine ait olduğu müddetçe taşrada bir kulübe bile harika olurdu. Ayaklarının altında toprağı hissetmeyi, ayak parmaklarının ağaç kökleri gibi toprağa gömülmesini istiyordu. Dalgalarda sürüklenme olmayacaktı.

Ancak planını gerçekleştirmek için paraya ihtiyacı vardı. Büyük bir meblağa. Alex kiralık kulübe ilanları için gazeteleri taramış, kiraları dikkatle not etmişti. Bir bütçe oluşturmuş, faiziyle geçinebilmek için bankaya yatırması gereken miktarı hesaplamıştı.

Dört yüz pound.

Üç yılda elli yedi pound biriktirmeyi başarmıştı.

Şimdi Aziz Michaelmas yortusuna kadar iki yüz elli pound biriktirme şansı vardı. Bu para için yaz sıcağında Shepherd Market'in çöplerini kürekle temizlerdi. Çıplak olarak.

"Yukarı çıkıp eşyalarımı toplamalıyım. Yarın sabah iş başı yapacağıma söz verdim."

"Ona dikkat et Alex," dedi Nicola. "Özellikle söylediğin kadar çapkınsa."

"İnan bana korkacak bir şey yok. Beninle ilgilenmiyor. Tanıştığımızı bile hatırlamadı. Belli ki akılda kalıcı biri değilim."

"Kes şunu." Penny Alex'in elini tuttu. "Bunların hiçbirini duymak istemiyorum. Sen hatırlanmayacak biri değilsin."

Sevgili, tatlı Penny'nin kalbinde kaybolmuş, kırılgan yaratıklar için daima yer vardı. Kilerdeki tüm farelerin isimlerini ve kişiliklerini hatırladığına şüphe yoktu. Ama çoğu insan Penny gibi değildi ve Alexandra ilk kez umutlara kapılıp bayal kırıklığına uğramıyordu.

"Beni hatırlayıp hatırlamamasının önemi yok. Ben vasisi olduğu çocuklara bakacağım. Onu fazla görmeyeceğim."

"Ah, onu göreceksin," dedi Penny. "Özellikle de geceleri evde gezersen. İlk olarak kütüphaneye bak."

"Kendini odana kilitle," diye karşı çıktı Nicola. "Sana bir sürgü yapacağım."

"İkiniz de kesin. Yaz için iyi maaşlı bir işi kabul ettim. Dünc kadar saat ayarlıyordum, yarın mürebbiye olarak işe başlayacağım. Romantik de değil. Tehlikeli de değil. Bu bir iş."

"*Her zaman* mantıklı olmana gerek yok," dedi Penny.

Kendi evi olan ve yıllık bin pound alan bir leydi için bunu söylemek kolaydı. Belki Penny ve Nicola'nın daima mantıklı olmasına gerek yoktu ama Alexandra öyle olmalıydı. Duygulara kapılmayı göze alamazdı.

Neyse ki artık bunun olmasına ihtimal yoktu. Londra'daki bütün kadınları büyülemesi önemli değildi. Alex neyin doğru olduğunu biliyordu. Artık onun utanmaz doğasını gördüğünden Chase Reynard tüm çekiciliğini kaybetmişti. Bir daha asla ondan etkilenmeyecekti.

Gülüşünden etkilenmeyecekti.

Gözlerinden etkilenmeyecekti.

Çıplak göğsünden hiç etkilenmeyecekti.

Sesinden, kollarından, zekâsından, büyüsünden ya da büyük ayaklarından etkilenmeyecekti.

Sıcak, mis kokulu ceketinden de etkilenmeyecekti.

Ah Alex. Sen şimdiden esiri olmuşsun.

Beşinci Bölüm

Alexandra ertesi sabah işe geldi. Bu kez ana kapıyı çalması gerektiğini biliyordu. Kapıyı hizmetlinin açmasıyla rahatladı.

Bayan Greeley onu baştan ayağa süzdü. "Seni saatleri ayarlayan kız sanıyordum."

"Öyleydim," diye cevapladı Alexandra. "Anlaşılan artık mürebbiyeyim."

"Hmm. Günün sonunda yine saatleri ayarlayan kız olacaksın." Alex'e peşinden gelmesini işaret etti. "Gel hadi. Sana çocuk odasını göstereyim. Jane'e odanı hazırlatacağım, Thomas da birazdan valizlerini yukarı getirir."

Alex, Jane ve Thomas'ın bu zahmete girmeden önce sabahı atlatıp atlatamayacağını bekleyeceklerinden şüphelendi.

Neyse ki bu sabah çocuk odasına girdiğinde başka bir cinayet mahalliyle karşı karşıya kalmadı. Bu kez etrafına iyice bakabilme şansı buldu ve gördükleri nefesini kesti.

Oda bir masal diyarıydı. Her şey beyaz, yumuşak sarı ve parlak pembe renklerde dekore edilmişti. İçerisi bir şekerlemecinin vitrinini andırıyordu. Odanın alt yarısı beyaz lambrilerle kaplıydı, yer yer çizilen sarmaşık dalları gök mavisi duvarlara tırmanıyordu. Odada oyuncak sıkıntısı

yoktu. Alex sallanan atlar, minyatür çay seti ve oyuncak bebekler gördü. Pencere çıkıntılarından birine yastıklı oturma alanı yapılmıştı, altında kitaplarla dolu bir raf vardı. Alex boyanın tazeliğine ve mobilyaların birinci sınıf kalitesine bakarak iki sonuca vardı: Birincisi, oda bu iki kız için özel olarak hazırlanmıştı. İkincisi, bunun için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

"Oradaki Rosamund." Kâhya büyük olan kızı gösterdi.

Rosamund pencere önü koltuğuna oturmuş kitap okuyordu. Başını kaldırmadı.

"Ve o da Daisy," dedi Bayan Greeley.

Daisy en azından hafif bir reveransla onu selamladı. Bir şilin büyüklüğündeki açık mavi gözleri apaçık rahatsız ediciydi. Kollarında oyuncak bir bebek vardı. Başı abuk sabuk oyulmuş, alçıyla kaplanmış pembe yanaklı, kırmızı dudaklı bebek oldukça pahalı görünüyordu.

Alexandra Daisy'nin yanına doğru yürüdü. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Daisy. Bu, Millicent olmalı."

Daisy bir adım geri çekildi. "Çok yaklaşma. Verem oldu."

"Verem mi? Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Ama senin bakımınla çabucak iyileşeceğine eminim."

Kız başını ciddiyetle iki yana salladı. "Yarın sabaha ölmüş olacak."

"Eminim ki ölmeyecek..."

"Ah, ölecek," dedi Rosamund pencere kenarından duygusuz bir sesle. "Kısa bir konuşma hazırlasan iyi olur."

"Ne için kısa bir konuşma?"

Daisy dudaklarını kımıldatmadan kuru, keskin bir biçimde öksürdü. "Millicent'in sessizliğe ihtiyacı var."

"Evet, elbette var. Verem için en iyi tedavinin ne olduğunu biliyor musun? Temiz hava ve güneş ışığı. Parkta yürüyüş yapmak ona iyi gelecektir."

"Dışarı çıkmak yok," diye bildirdi Bayan Greeley. "Derslerine odaklanmalılar. Bay Reynaud bu konuda çok net."

"Oh. Pekâlâ o zaman. Belki Millicent'i başka türlü rahatlatırız." Biraz düşündü. "Belki süt ve şekerli bir fincan çay ve bir tabak muhallebi işe yarar. Sen ne düşünüyorsun Daisy? Deneyelim mi?"

"Muhallebi yok," dedi Bayan Greeley.

"Muhallebi yemelerine de mi izin yok?"

"Bu Daisy'nin hatası," diye açıkladı Rosamund. "Millicent'i kötü bir şekilde grip yaptı ve onu balgam olarak kullandı."

Daisy bebeği göğsüne sıkıca bastırıp onlara susmasını söyledi. "Lütfen. Son saatlerinde ona biraz huzur verin."

"Sen benim rahatımı kaçırmazsan ben de seninkini kaçırmam," dedi Rosamund. "Gecenin bir yarısı beni hırıltı ve öksürüklerle uyandırmasan iyi edersin."

Alex Rosamund'un da dikkatini çektiğinden bir de onunla denemeye karar verdi. "Sen ne okuyorsun?"

"Kitap." Bir sayfa çevirdi.

"Hikâye kitabı mı?"

"Hayır, pratik tavsiyeler kitabı. *Mürebbiyenize On Basit Adımda Nasıl İşkence Edebilirsiniz?*"

"Muhtemelen ikinci cildi kendisi yazar," diye mırıldandı Bayan Greeley. "Aşçı yemeği öğle vakti gönderecek."

Kâhya Alexandra'yı iki küçük kızla yalnız bırakarak gözden kayboldu. Alex'in midesi gerginlikle düğümlendi.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Sonuçta Rosamund ve Daisy iki küçük kızdı. Evden eve, vasiden vasiye gezen iki yetimdi. Yeni gelen bir mürebbiyeyi güvensizlikle karşılamaları oldukça doğaldı. Aslında mantıklıydı. Alex de bir yetimdi. Onları anlıyordu. Güven inşa etmek zaman alırdı.

"Bugün ders yapmayacağız," diye duyurdu.

"Ders yok mu?" Rosamund kitabın arkasından bir kaşını kaldırdı. "Bütün gün ne yapacağız?"

"Pekâlâ, *ben* sınıfı tanımak niyetindeyim, sonra belki bir mektup yazar ya da kitap okurum. Gününüzü nasıl geçireceğinize karar vermek *size* kalmış."

"Yani istediğimizi yapmamıza izin verip yasimizden para alacaksın," dedi kız. "Bana uyar."

"Niyetim bu değil ama ders için önümüzde koca bir yaz var. Yine de bugünden başlamak isterseniz ben..."

Rosamund yüzünü yeniden kitabın arkasına sakladı.

Alex rahatlamıştı. İşin aslı nereden başlayacağına dair bir fikri yoktu. Mürebbiye olmak bir gece önce kulağa zor bir iş gibi gelmemişti –ne de olsa eğitimi vardı– ama şimdi buradaydı ve kendini kaybolmuş gibi hissediyordu.

Kızlar kendi işlerine bakarken Alex etrafa göz attı. Odanın bir tarafı derslik olarak dekore edilmişti. En az çocuk odası kadar dikkatle ve özenle döşendiğini fark etti. İki çocuk sırası, tablası oldukça geniş bir yetişkin masası vardı ve duvara çarşaf boyutunda yazı tahtası asılmıştı. Tahtanın üstüne düzgün bir el yazısıyla beş kelime yazılmıştı:

- *Harfler*
- *Sayılar*
- *Coğrafya*
- *Davranış*
- *Dikiş*

Alex duvara asılı Dünya haritasına doğru yürüdü. Kıtalara rasgele gibi görünen iğneler batırılmıştı. Malta, Finlandiya, Timbuktu, Hint Okyanusu'nda küçük bir ada ve Sahra Çölü.

Daisy dirseğinin dibine girdi. "Bunlar Bay Reynaud'nun bizi yatılı okula göndereceğini söylediği yerler."

Alex seçenekleri değerlendirdi. "Tamam, yerinizde olsam Malta'yı seçerdim. Oldukça güzeldir. Masmavi denizlerle çevrilidir."

"Malta'ya gittin mi?"

"Bir sürü yere gittim. Babam bir kaptandı." Alex iğneleri çıkarıp en yaygın ticari limanların üstüne batırdı. "Makao. Lima. Lizbon. Bombay. Ben buraya yakın bir yerde doğdum." Son iğneyi batırdı.

"Burası neresi?"

"Kendin oku."

Daisy omzunun üstünden bakıp ardından fısıltıyla cevap verdi. "Yapamam."

"Ma-ni-la." Alex onun için kelimeyi heceledi. "Filipin Adaları'nda bir liman."

Yedi yaşındaydı ve okuyamıyordu. Anlarım Tanrım.

"Bak, Daisy. Yeterince kalemimiz ve tebeşirimiz var mı merak ediyorum. Saymama yardım edebilir misin?"

"Ben..."

"Daisy," Rosamund sertçe müdahale etti. "Galiba Millicent'in ürkündüğünü duydum."

Daisy hastasına bakmaya giderken Rosamund Alex'e gözünü bile kırpmadan ve net bir bakış attı. *Kardeşimden uzak dur.*

Alex umutsuzluğa kapıldı. Mücadelesi zaten yeterince korkutucuydu. Öğretmenlik deneyimi yoktu, kızlardan küçük olanı daha okumayı öğrenmemişti ve işvereni kesinlikle yardımcı olmayacaktı.

Ancak tüm çabaların ürünündeki en çetin engelin on yaşındaki güvensiz, inatçı bir kız çocuğu olacağı açıktı.

Evet. İradelerin savaşı burada başlıyordu.

Bu evi beş parasız terk etmek istemiyorsa bu Alexandra'nın kazanması gereken bir savaştı.

Altıncı Bölüm

Akşam Chase mürebbiyenin odasının eşiğinde durmuş baştan çıkarılmaya karşı amansız bir savaş yürütüyordu.

Aslında tamamen masum nedenlerle odasına uğramıştı. Yerleştiğinden ve odasını beğendiğinden emin olmak istemişti.

Ancak şu an yaptığı; güzel, yuvarlak kalçalarına hayranlıkla bakmaktı.

Onu izlemek gibi bir niyeti yoktu. Anahtar deliğinden içeriyi seyreden yaşlı bir sapık değildi. Odasının kapısı açıktı, sırtı ona dönüktü ve lanet teleskopun üzerine eğildiğinden muhtemelen Chase'in varlığının farkına varmamıştı.

İşte orada gözlerinin önündeydi. Şeftali gibi enfes görünen bir kalçası vardı. İnce fiziği göz önüne alınırsa tahmininden daha yuvarlaktı.

İki yanında duran elleri içgüdüsel olarak kalçasının büyüklüğünü ve dolgunluğunu tahmin etmek istercesine hareket etti.

Chase seni iflah olmaz serseri.

Ellerini sallayıp boğazını temizledi. "Bayan Mountbatten?"

Kadın irkilerek doğrulup yüzünü döndü. "Bay Reynaud."

"Evet. Gördükleriniz hoşunuza gitti mi?"

"Gördüklerim mi?"

Bakışlarını adamın üstünde gezdirdi. Chase üstündeki giysilerle ilk karşılaştıkları zamankinden çok daha farklı bir izlenim bıraktığını düşünüyordu. Banyo yapmış ve tıraş olmuştu hatta manşetlerini iliklemeye zahmetine bile girmişti.

Alex kekeledi. "Ben... ee... şöyle söyleyeyim, yani sanırım..."

"Oda," dedi Chase. "Beklentilerinizi karşıladı mı?"

"Ah oda," dedi Alex rahatlayarak. "Evet, teşekkür ederim. Çok beğendim. Bu kadar geniş bir yer beklemiyordum."

"Bayan Greeley mürebbiyelere genellikle kızların yanında bir oda verir ama ben ona gökyüzünü rahatça görebileceğiniz en büyük pencereli odayı vermesini söyledim. Valizlerinizi boşaltmanıza yardım etmesi için de bir hizmetli göndereceğim."

"Ben boşaltırım bile," diye cevap verdi Alex utanarak. "Sadece bir valizim vardı."

"Oh. Evet, elbette." Chase pencereye doğru yürüyüp teleskop ve pencerenin konumuna baktı. "Burada dar bir veranda için alan var. Bu hafta platform ve korkuluklar için plan hazırlatacağım."

"Çok cömertsiniz."

"Alakası bile yok. Tamamen bencilce sebeplerden. Buradan ne kadar memnun kalırsanız ayrılmayı isteme olasılığınız o kadar düşük olur." Teleskoptan bakmak için eğilip gözünü kıstı. "Bunu neden istediniz? Çok merak ettim."

"Malumunuz anlaşmamız geçici. Yaz sonunda yeni bir iş bulmam gerekecek."

"Saat ayarlamaya geri döneceğinizi düşünüyordum."

Alex başını salladı. "Yeni bir iş girişimi planlıyorum. Saat ayarlamak yerine kuyruklu yıldız satacağım."

"Kuyruklu yıldız mı satacaksınız?" Güldü. "Ah, bunu duymam gerek. Lütfen anlatın, onları nasıl yakalamayı planlıyorsunuz?"

"Aristokratlar kuyruklu yıldızlar için deliriyor ancak bu çalışmayı yapacak zamanları da hevesleri de yok. Gökyüzünü tarayıp gözlemlerimin haritasını çıkaracağım ve sonra da bana çabam için ödeme yapmaya hevesli bir müşteri bulacağım."

"Yani kuyruklu yıldızı sen bulacaksın ve müşteri kendi keşfi olduğunu mu iddia edecek? Kulağa hayli adaletsiz gibi geliyor."

"Ben şöhretle ilgilenmiyorum. Benim durumumdaki bir kadın bundan daha gerçekçi şeylerle ilgilenmeli."

"Yani astronomi çalışanı olmakla ilgilenmiyorsun. Etkilendim."

Alex hafifçe gülümsedi. "Bu kulağa daha heyecan verici geliyor. Sıkıcı bir iş. Her seferinde bir parça karanlık içinde gökyüzünü tarayıp bir bulanıklık aramakla ilgili."

"Bulanıklık mı? Gerçekten pek bilimsel bir terim."

"İstersenız size bir örnek göstereyim."

Alex adama doğru yürüyüp dar pencere oyuğunda yanında durdu ve teleskopu ayarlamak için eğildi – eğilmesiyle farkında olmadan adama elbisesinin yakasından içeri bakma olanağı da tanımış oldu. Chase bakışlarını kaçırdı ama yeterince hızlı değildi. Bir an için gördüğü kusursuz kadınsı iki bilalin görüntüsü hafızasına kazınacaktı.

Dikkatini dağıtma ihtiyacıyla bakışlarını odada gezdirdi ki burada da her şey yeterince açıktı.

Sahip olduğu şeyler bu kadar mıydı? Lavabonun üzerinde bir makyaj seti, köşedeki masada duran bir dizi kitap ve yazı gereçleri ile kancalara asılı birkaç giysi dışında odanın büyük kısmı boş kalmıştı. Masanın üstündeki duvara gazete ve dergilerden kesilmiş kupürlerin yanı sıra takım

yıldızlarının bir haritası, üzerinde 1759'da görülen Halley kuyruklu yıldızının görüntüsünün olduğu bir kartpostal ve Chase'in bu mesafeden okumak için gözlerini kısmasını gerektiren küçük birkaç ilan yapıştırmıştı. En üstteki ilanda sadece "Kiralık Kır Evi" kelimelerini seçebilmişti.

"İşte. İsterseniz bakın." Merceğten bakması için işaret etti.

Chase beceriksizce eğildi, bir gözünü kapatıp pirinç borudan baktı. Mükâfatı tamamıyla sıradan bir ışık lekesinin bulanık bir görüntüsüydü. "Görünüşe göre ben doğuştan gökbilimciyim. Şunu kesin olarak söyleyebilirim ki," –gözlerini kıstı– "*bu* gökteki bir bulanıklık. Kraliyet Astronomi Topluluğu'ndan kısa zamanda bir madalya almayı bekliyorum."

"Bu bir kuyruklu yıldız değil. Çoğu bulanıklık değildir. Bunun yeni bir keşif olduğunu bildirmeden önce diğer olasılıkları elemeniz gerek. Neyse ki diğerleri bu işin çoğunu yapmış. Bir Fransız'ın kitabı var. Charles Messier'in. Kuyruklu yıldız avcılarının neleri görmezden gelmeleri gerektiğini bilmeleri için bilinen kuyruklu yıldız olmayan bulanıklıkları kataloglamış." Masanın üstünden bir defter alıp göstermek için sayfaları çevirdi.

"Kitap demiştiniz. Bu bir kitap değil."

"Satın almaya gücümün yettiği bir kopyasını bulamadım," diye itiraf etti. "Bu yüzden gezici kütüphaneden bir tane alıp elle kopyaladım. Messier'e danıştıktan sonra tanımlanmış kuyruklu yıldızlar listesinin kontrol edilmesi gerekiyor. Eğer bunların arasında da yoksa o zaman lekenizi doğrulatmak için Kraliyet Gözlemevi'ne bildirimde bulunabilirsiniz. O zaman bile onda dokuzu görülmüş olacak."

"Bulanıklar kuyruklu yıldız değil. Peki ne?"

"Çoğu bulutsu. Ya da yıldız kümesi."

"Neden bahsettiğin hakkında bir fikrim olmasını istiyorsam korkarım bunları tanımlaman gerekecek. Aksi halde

sen konuşmaya devam edeceksin ve ben de kulak memelerine bakmaya devam edeceğim."

Alex kızardı. "Bunu yapmanıza gerek yok."

"Sorun değil." Chase kollarını kavuşturup pencere pervazına yaslandı. "Ben gerçek bir kulak memesi uzmanıyım ve seninkiler de oldukça güzel."

"İlgileniyormuş gibi yapmanıza gerek olmadığını söylüyorum Bay Reynaud. Belli ki akşam için bir randevunuz var ve geç kalmanızı istemem."

"Rol yapmıyorum. Bu sohbeti hayli etkileyici buldum. Çoğu kısmında kopup gitmiş olmama rağmen."

Bu tam olarak doğru değildi. Chase, Alexandra Mountbatten'ı etkileyici bulmuştu ve onunla ilgili hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Kendisi gökyüzüne bakmakla pek ilgilenmiyordu ama *onu* gökyüzüne bakarken izleme deneyiminden büyülenmişti. Çekici buldukları yalnızca ifadesi ve kulak memeleri değildi.

Bu kadar yakın dururken kadından yayılan portakal çiçeği suyunun hafif kokusunu alabiliyordu. Parfüm olarak nitelendirmeye yetarli değildi. Sadece banyo suyunu güzelleştirmek için birkaç damla kullandığını tahmin ediyordu. Bir parça kadını lüks tatmakla aylarca kullanılacak bir şişe yapmak için gereken masraf dikkatle dengelenmişti.

Boynundaki küçük, boncuklu, haç şeklindeki kolye, mercanların boğazının dibinde durmasına yetecek uzunlukta ince saten kurdeleyle bağlanmıştı. Yine güzellik ve pratiklik arasında bir denge vardı. Satın alabileceği en iyi kalite sateni mümkün olan en küçük miktarda almıştı.

Laner olsun, onu şımartmak ne harika olurdu. Eğer çahşanı olmasaydı onu küçük hediyelere ve lükse boğardı. Onunla gökyüzü arasına giren tüm küçük endişelerini ortadan kaldırırdı.

"Devam et," dedi. "Dinliyorum." *Ve bakıyorum. Ve fark ediyorum.*

"Bulutsular uzayda yüzen yıldız tozu bulutlarıdır. Yıldız kümeleri tıpkı adları gibidir. Yıldızlar gökyüzünde birbirine o kadar yakın görünürler ki bazen tek bir şey sanırlar. Benim favorim ne bir bulutsu ne de kümeler. Messier'in 40 numarası. Çift yıldız. Hatta belki ikili yıldız."

"Gerçekten mi?" Ve dikkati yine kulak memesine kaydı.

Alex merceketen bakmak için eğildi. "İkili yıldız iki yıldız birbirine çekildiğinde oluşur. Yeterince yaklaştıklarında ikisi de birbirinin çekimine karşı koyamaz. Sonsuza dek birbirlerine bağlanırlar ve sonsuzluğu birbirlerinin etrafında dönerek geçirmeye mahkûm olurlar, tıpkı... Tıpkı vals yapan bir çift gibi sanırım." Defterine bir şeyler yazdı. "Büyüleyici olan, ikili yıldızın ağırlık merkezinin ne bir yıldızda ne de diğerinde olmamasıdır. Ağırlık merkezi aralarındaki boşluktur."

Chase bir süre konuşmadı. "Lanet olsun. Bu aleti ziyan ettiğimi söyleyerek beni azarlamakta haklıydın."

"Değerini şimdi anladığınıza seviniyorum."

"Kesinlikle. Düşününce onu kadınları baştan çıkarmak için kullanıyor olabilirdim." Dik dik baktığını görünce ekledi. "Hadi ama. Tüm o yıldızların valsi olayı? Son derece romantik."

"Sizin romantik olduğunuzu düşünmemiştim."

"Sanırım nedeni tüm bu evrenin ihtişamı konuşması. İnsanı oldukça küçük ve anlamsız kılıyor. Ve *bu* da bir erkeğin en yakınındaki kadını yakalayıp aksi olduğunu kanıtlamak istemesine yol açıyor."

Bakışları buluştu ve ikisi de hariz olanın farkına vardılar.

En yakındaki kadın Alex'ti.

Chase'in asla ama asla mürebbiyesine kur yapmak gibi bir niyeti yoktu. Ever, o bir çapkındı. Ama bir centilmenin

ev personelini baştan çıkarmaya çalışması çapkınlık değildi. Ahlaksızlıktı.

"Kızlar," dedi Chase ortamdaki gerginliği azaltmak için. "İlk gününüz nasıldı?"

"Zorlu."

"Şüphem yok."

"Bana ilgi alanları ya da eğitimleri hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Herhangi bir şey?"

"Çok az düzgün eğitim aldılar, buna rağmen oldukça zekiler. İlgi alanları; yaramazlık, hastalık, ufak tefek hırsızlıklar ve personele karşı suç planlamak."

Alex gülümsedi. "Onlardan azılı suçlular gibi bahsediyorsunuz."

"O noktaya doğru ilerliyorlar. Ama şimdi burada olduğunuza göre onları disiplin altına alabilirsiniz. Size sonsuz güvenim var Bayan Mountbatten." Kağıdın omzuna dostça dokundu. "Bu konuda doğal bir yeteneğiniz olduğunu gördüm."

Alex yüzünü buruşturdu. "Evet, bu konuda..."

"Özür dileme niyetindeyseniz yapmayın. Tüm kınamanızı fazlasıyla hak ettim. Keşke size en kötü halimi gördüğünüzü söyleyebilseydim ama durum kesinlikle böyle değil. Ancak söylemek istediğim bir şey var."

"Evet?"

Alex tüm dikkatini verdi, ona yönelttiği dikkati şaşırtıcı derecede fazlaydı. Chase bunun normal olduğunu düşündü. Ne de olsa karşısında minik bir parıltı görme umuduyla geceler boyu karanlık boşluğa bakmaya hevesli bir kadın vardı. Alex ona bakarken Chase onun gözlemlerini mükâfatlandırabilmeyi diledi.

Burada sadece karanlık var sevgilim. Vaktini boşa harcama.

"Şöhretim sizi endişelendiriyorsa," dedi. Alex'in olduğu kadar kendi iyiliği için de konuşuyordu, "Merak etmeyin. Sizi başran çıkarmak aklımın ucundan bile geçmez."

Alex başını salladı. "Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim Bay Reynaud. Gerçekten minnettarım."

Yedinci Bölüm

Sizi baştan çıkarmak aklımın ucundan bile geçmez. Mükemmel zamanlanmış bir hatırlatmaydı. Gerçekten adam Alexandra'nın gururunu kuru bir kabuğa dönüştürmeyi biliyordu. Bir dakika önce Alex'in kuyruklu yıldızlar hakkındaki gevezeliklerini ağzı açık dinleyip kulak memesine iltifat etmiş, bir dakika sonra ona aptal olduğunu hatırlatan birkaç kelimeyle veda edip gitmişti.

Nakış en sevdiği hobisi değildi ama Alex bu sözleri bir beze işleyip yatağının üzerine asmaya karar verdi:

Sizi baştan çıkarmak aklımın ucundan bile geçmez.
Bay Charles Reynaud, 1817

Kadınlar arasındaki popülaritesi Alex'i artık şaşırtmıyordu. Etrafa yaydığı şeytani çekicilik doğanın temel güçlerinden biri gibiydi. Yerçekimi, manyetik çekim, gerilim... Chase Reynaud'nun erkeksi cazibesi.

Çarpık gülümsemesi, derin ve alaycı bir sesle söylediği her kelime Alex'in tenine bir heyecan dalgası yayıyordu. Bu tek başına bir sorun değildi. Ama beyni tüm bu duyguları yakalayıp onları bir top haline getiriyor ve bir rafa kaldırıyordu. Sanki bu kadınsı tepki kütlesi bir yer işgal etmeyi hak ediyordu. Sanki bir ada ihtiyacı vardı.

Alexandra ona hemen bir isim verebilirdi.

A–P–T–A–L–L–I–K.

Zemin katta bir kapının gıcırdadığını duydu, pencereden bakma arzusuna yenik düştü. Oradaydı, kusursuz kesilmiş siyah ceketiyle kaldırımda bekliyordu. Manşetlerini zarif bir hareketle düzeltti, bir elini açık kahverengi saçlarında gezdirdi. Birbiriyle uyumlu bir çift atın çektiği mavi cilalı şık bir fayton ahırların bulunduğu köşeden çıktı, seyis dizginleri adama verdi.

Chase akşamı başkalarıyla geçirmek için yola çıktı. Ve Alex bir aptal gibi içini çekerek arkasından baktı.

Mumu söndürüp yatağa girdi. Dönen faytonun ya da gıcırdayan bir kapının sesini duymak için uzun süre uyanık bekledi. Gerçi eve ne zaman döndüğü ya da dönüp dönmediği umurunda değildi.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydı, birinin kolunu dürtmesiyle irkildi.

Biri ısrarla kolunu çekiştiriyordu.

Gözlerini araladı. "Rosamund? Sen misin?"

"O öldü."

Alex anında uyandı. Yatakta doğruldu. "Öldü mü?"

"Millicent. Verem onu gece vakti öldürdü."

Oyuncak bebek. Oyuncak bebeği kastediyor olmalıydı.

"Beni çok korkuttun." Alex elini göğsüne bastırdı. Kalbinin çarpıntısı ancak bir ya da iki güne dinerdi.

"Cenaze hazır. Seni çocuk odasında bekliyoruz."

Cenaze mi?

Bir şey söyleyemeden Rosamund gitti. Alex yataktan çıkıp aceleyle giyindi. Yeni bir yatak odasında olmanın acemiliği ve uykudan aniden uyandırılmanın şaşkınlığıyla pek iyi bir iş çıkaramadı. İki denemenin ardından şimdilik yanlış iliklenmiş düğmelerle idare edebileceğine karar verdi, saçlarını şöyle bir fırçalamak da yeterli olacaktı. Dişlerinin

arasına birkaç toka sıkıştırıp koridora çıktı, yürürken saçlarını topuz yaptı.

Alex cenaze için gereken kıyafetlerin fazla resmi olmadığını umuyordu. Topuzuna ikinci tokayı gelişigüzel saplarken kızların odasına girdi. Bir tür kefene sarılı halde yatağın ortasında yatan Millicent boş gözlerle tavana bakıyordu. Kızlar iki yanında duruyordu. Daisy başına örtü olarak siyah dantelli tül takmıştı.

Alex kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Hiçbir şey için değilse bile dudakları arasına sıkıştırdığı tokaları fırlatmamak için kendini tutmalıydı.

Topuzunu düzeltti, kendine çekidüzen verip yatağa yaklaştı. "Şimdi ne olacak?" diye fısıltıyla sordu Rosamund'a.

"Bekliyoruz..."

Bir erkek sesi odayı doldurdu. "Ne büyük trajedi. Derin bir üzüntü. Acı bir kayıp."

Bay Reynaud gruba katılmıştı.

Alex ona doğru temkinli bir bakış attı. Üzerinde bir gece önce giydiği aynı siyah ceket ve ayakkabıları vardı. Ancak gömleğinin manşetleri açık, kravatı kayıptı.

Muhtemelen bir yerlerdeki bir boynuzun üzerinde sallanıyordu.

Daisy'ye doğru yürüdü, taziyelerini sunmak için başını eğdikten sonra etrafına bir şey dolaması için kolunu uzattı.

Siyah kol bandı.

Adamın birkaç gün önceki sözlerini hatırladı. *Millicent Daisy'nin oyuncak bebeği. O şeyi günde en az bir kere öldürüyor.*

Bir cenazeye yakışmayan inziva alanında saçma sapan görüşmeyi yaptıkları sırada siyah kol bandını bu yüzden takıyordu. Yasta değildi. En azından bir insan için yas tutmuyordu. Belki de onu bu kadar sert yargılamamalıydı.

Chase Millicent'in boyalı alnını öpmek için eğildi. "Ruhu huzur bulsun. Uykudaymış gibi görünüyor. Ya da uyanıkmış gibi. Belki de başka bir şey yapıyor."

Alex'in dudağının köşesi seğirdi ama başını eğip üzgün görünmeye çalıştı.

"Başlayalım," dedi Daisy tüm ciddiyetiyle.

Yatağın ayak ucunda yarım daire oluşturdular. Rosamund Daisy'nin sağ tarafına gitti. Bay Reynaud Daisy'nin solunda her zamanki yerini alarak Alexandra'nın yanına geçmiş oldu.

Alex onu son gördüğünden beri nerede olduğunu düşünmek istemese de hisleri ona başka seçenek bırakmıyordu. Nefes alınca brendi ve sandal ağacı kokusu aldı, bu da adamın puro dumanı bulutu içinden geçtiği izlenimini veriyordu. Ancak kadın parfümü kokusu almamıştı. Bu onu rahatlatmamalıydı ama rahatlanmıştı.

Yerak direklerine bakıp trajediye odaklanmaya çalıştı.

"Bay Reynaud birkaç şey söyleyebilir misiniz acaba?" diye sordu Daisy.

"Elbette." Ellerini birbirine kenetleyip alçak ve ciddi bir sesle konuşmaya başladı. "Kudretli babamız, bugün burada Millicent Fairfax'in ruhunu size emanet etmek için toplandık."

Daisy dirseğiyle onu dürttü.

"Millicent Annabelle Chrysanthemum Genevieve Fairfax," diye düzeltti Chase.

Alexandra yanağını ısırdı. Bu adam, bu koşullarda nasıl ciddiyetini koruyabiliyordu?

"Sadık bir dost olarak hatırlanacak. Daha gerçek bir arkadaş asla yaşamadı. Daisy'nin yanından bir kez olsun ayrılmadı – yataktan yuvarlandığı birkaç sefer hariç."

Ah Tanrım. Alex kendini tutamayacaktı. Bunu biliyordu. Dilini ısırıyor olmasının faydası yoktu.

Belki de kahkahasını öksürerek gizleyebilirdi. Ne de olsa verem *bulaşıcaydı*.

"Millicent'in mutlak ölüm karşısındaki soğukkanlılığı hepimize örnek olsun. Gözleri cennete takılı kaldı ve bunun göz kapaklarının olmamasıyla hiçbir ilgisi yok."

Alex, yalvarırcasına bir bakış attığı sırada adamın gözlerinde muzip bir pırıltıyla kendisine karşılık verdiğini gördü. Bu korkunç adam onu güldürmek *istiyordu*. Tam da düşünceleri arasında kaybolduğunu düşündüğü sırada Bay Reynaud Alex'in elini tutup parmaklarını onunkilere kenetledi.

Alex artık kahkaha atar diye telaş etmiyordu.

Bunun yerine kalbinin sıkıştığını hissetti.

Bay Reynaud'nun diğer yanında duran Daisy vasisinin elini sıkıca tuttu. Ardından boştaki elini Rosamund'a uzattı. Dördü birlikte kesintisiz bir zincir oluşturdular ve Alex neler olduğunu o an fark etti. Burada birbirine muhtaç –hatta belki de birbirini seven– üç kişi vardı ve üçü de bunu kabul etmektense veremle boğuşmayı tercih ederdi.

Daisy tülle örtülü başını eğdi. "Hadi dua edelim."

Göklerdeki Babamız duasını mırıldanırken Alex'in başı dönüyordu. Adamın tutuşu sıkı ve sıcacıktı. Bay Reynaud'nun işaret parmağı orta ve yüzük parmaklarının arasına basınıyordu. Çok samimi bir an yaşadıklarını hissetti. El ele tutuşmaları, başları önlerinde dua edişleri bir cenazeden çok...

Bir düğüne benziyordu.

Hayır hayır, hayır.

Onun nesi vardı? Aptalca hayaller kurarak geçirdiği onca ay boyunca bir şey öğrenememiş miydi? Tüm o saçma fantezileri Bay Reynaud'nun onu tamamen unuttuğunun anlaşılmasıyla sabun köpüğü gibi patlamıştı. Chase Reynaud rüyalarının erkeği değildi. Ve kendi söylediğine göre de onu baştan çıkarmayı kesinlikle düşünmüyordu.

Gerçekten de o sözleri işlemeye başlamalıydı.

"Ayartılmamıza izin verme," diye dua etti Alex hararetle, "ve bizi kötü olandan kurtar."

Dua bitince Daisy ölen bebeğini saygıyla "mezar" olan oyuncak sandığa yerleştirdi.

Bay Reynaud Alex'in elini bırakmadı. "Fekâlâ Bayan Mountbatten. İşiniz bittiğine göre sizi öğrencilerinizle yalnız bırakayım." Bırakmadan önce kadının elini hafifçe sıktı. "Eğitim başlasın."

Sekizinci Bölüm

Eğitim beklemek zorundaydı. Dersler başlamadan önce Alexandra'nın kazanması gereken on yaşında bir kız vardı.

Kahvaltının ardından Rosamund İsyanı başladı.

İlk stratejisi sessizlikti, Daisy'yi de safına katmıştı. İkisi de Alex ile konuşmayacaktı. Gerçekten de cenaze bittikten sonra kızlar onun varlığını umursamadı bile. Rosamund kitabını okudu, Daisy Millicent'i mezarından çıkardı ve üçü de sanki Alex yokmuş gibi davrandı.

Çok güzel. İki taraf da bu oyunu oynayabilirdi.

Ertesi gün Alex sohbet başlatmayı denemedi bile. Bunun yerine yanında getirdiği bir roman ve bir kutu kurabiye ile –Nicola onu dolu bir sepetle göndermişti– sallanan sandalyeye oturup okumaya başladı. Komik kısımlara yüksek sesle güldü – Cidden güvercinler mi? Şaşırtıcı kısımlarda güçlükle soludu ve bir düzine kurabiyeyi gürültüyle çiğnedi. Bir ara Daisy'nin odanın karşısından ona baktığını hissetti. Yine de doğrulamak için bakmaya cesaret edemedi.

Bu, bir rutin halini aldı. Alex her gün yanında roman ve Nicola'nın çeşit çeşit kurabiyelerinden getirdi. Limonlu, bademli, çikolatalı, şekerlemeli. Ve her gün oturup kurabiye yiyerek kitabını okurken kızlar onu görmezden geldi.

Bir sabah kızların odasını mide bulandırıcı bir koku doldurdu. Taze pişmiş kurabiyelerin hile örteneyeceği keskin bir kokuydu. Hava ısındıkça yoğun ve keskin koku daha da mide bulandırıcı bir hal aldı. Kızlar kokunun kaynağının ne olduğuna dair bir şey belli etmiyordu ve Alexandra Rosamund'a sorma zevkini yaşatmayacaktı. Bunun yerine koklayarak kaynağı bulana kadar etrafı araştırdı. Bir parça nemli, çürümüş rokfor peyniri masanın en alt çekmecesine konulmuştu.

Pekâlâ. Anlaşılan taktikler seviye atlıyordu. Alex bunun üstesinden gelebilirdi.

Alex'in kurabiye stoğu tükenince odaya hazine sandığı gibi parlayan yeni bir sulu boya kutusu getirip ulaşılabilir bir yere bıraktı.

Kızlar sandalyesini kurumla kapladı.

Alex, Bayan Greeley'nin bodrumdan çıkardığı bir sepet yavru kedi getirdi. Miyavlayan, tüylü kedi yavrularına kimse dayanamazdı. Rosamund onu sert sözlerle geri çekmese Daisy de az kalsın yelkenleri suya indirecekti.

O akşam Alex'in ayakkabısının içinde gizemli bir biçimde çürük bir erik belirdi ve ne yazık ki onu çıplak ayak parmakları buldu.

Rosamund onu bağırmaya, öfkelenmeye ya da Bay Reynard'ya şikâyet etmeye teşvik ediyor gibiydi. Ancak Alex teslim olmayı kabul etmedi. Bunun yerine gülümsedi. Kızların istediklerini yapmalarına izin verdi. Ve bekledi.

Öğretmeye hazır olduklarında zaten belli edeceklerdi. O zamana kadar Alexandra boşa efor sarf etmiş olacaktı.

Sonunda sabrı ödüllendirildi. Bir fırsat yakaladı.

Oldukça sıcak bir öğleden sonra Rosamund kucağında kitabıyla, başı cama yaslanmış halde uyuyakaldı. Alex Daisy'ye yaklaşmasını işaret etti ve masanın üstüne birer birer paketli şekerlerden koydu.

"Burada kaç şeker var?" diye fısıldadı. "Onları benim için sayarsan şekerleri alabilirsin."

Daisy ablasına doğru çekinerek baktı.

"Uyuyor. Asla öğrenmeyecek."

Daisy küçük, tereddütlü parmağıyla şekerlere teker teker dokunarak yüksek sesle saydı. "Bir. İki. Üç. Dört. Beş."

"Peki ya bu grup?"

Daisy içinden sayarken dudakları kımıldadı. "Altı."

"Aferin sana. Şimdi iki grubu birleştirirsek kaç tane olur? Altı artı beş...?"

"Daisy," diye bağırdı Rosamund.

Daisy irkilip elini arkasına sakladı. "Evet?"

"Millicent kusuyor. Baksan iyi olur."

Kardeşi itaatkârca geri çekilirken Rosamund Alexandra'ya yaklaştı. "Ne yaptığını biliyorum."

"Aksini asla düşünmedim."

"Kazanamayacaksın."

"Kazanmak mı? Neden bahsettiğinden emin değilim."

"İşbirliği yapmayacağız. Yatılı okula gitmeyeceğiz."

Alex ifadesini yumuşattı. "Neden okula gitmek istemiyorsun?"

"Çünkü okul da bizi istemiyor. Şimdiye kadar üç okuldan atıldığımızı biliyor musun?"

"Sakın bana burada, Bay Reynaud ile kalmayı tercih ettiğini söyleme. Ona kalsa her öğün sadece kuru ekmek yiyeceksiniz."

"Bay Reynaud da bizi istemiyor. Kimse bizi istemiyor. Hiçbir yer. Biz de onları istemiyoruz."

Alexandra kızın gözlerindeki meydan okuma ve güvensizlik ifadesini tanıdı. Yıllar önce aynı ifade kendi gözlerinde de vardı.

Hassas bir yanı kıza sarılmak istedi. *Elbette isteniyorsun. Elbette seviliyorsun. Vasin seni önemsiyor.* Ama yalan

söylemek korkakça bir çözüm olurdu ve Rosamund buna inanmazdı. Kızın ihtiyacı olan sahte bir güven hissi değil birinin ona dürüstçe, cesurca gerçeği söylemesiydi.

"Pekâlâ." Alex masanın üstüne koyduğu ellerini birbirine kenetleyip genç öğrencisinin yüzüne baktı. "Haklısın. Bir akrabadan diğerine gönderildiniz, üç okuldan atıldınız ve Bay Reynaud ilk fırsatta sizden kurtulmak istiyor. İstenmiyorsunuz. Bu yüzden karar vermeniz gereken şey şu: *Siz* ne istiyorsunuz?"

Rosamund ona kuşkuyla baktı.

"Ben de yetim kaldım. Senden daha büyüktüm ve yanlarına gitmemem karşılığında okul masraflarını karşılayan birkaç uzak akrabam dışında dünyada tamamen yapayalnızdım. Hiç adil değildi. Kendimi yalnız hissediyordum, okul arkadaşlarım acımasızdı ve çoğu gece ağlayarak uyuyakaldım. Ama zamanla diğer kızlara kıyasla bir avantajım olduğumu fark ettim. Onların ailelerine yardım etmek için bir koca bulma konusunda endişelenmeleri gerekiyordu. Bense kimseye borçlu değildim, kimseye hesap vermem gerekmiyordu ve genç bir kadının nasıl olması ya da olmaması gerektiği konusunda kimsenin beklentilerini karşılamak zorunda değildim. Hayatın bana aitti. Çok çalışıp hayallerimin peşinden gidebilirdim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Rosamund bir tepki vermedi ama Alex kızın dinlediğini biliyordu. Dikkatle.

"Gerçekten ne istiyorsun? İstediğin her şeye sahip olabileceksen bu ne olurdu?"

"Kaçmak isterdim. Sadece bu evden değil, İngiltere'den."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Herhangi bir yere. Her yere. Daisy'yi de yanıma alırdım. Dünyayı gezerdik, pantolon giyip puro tüttürür, istediğimiz gibi yaşardık."

Alexandra, "Ressam olmak istiyorum," demesini ummuştu. Ya da Fransız mutfağında usta bir aşçı ya da mimar. Rosamund ne olmak isterse istesin Alex buna uygun bir ders programı oluşturabilirdi. Ama Bay Reynaud'nun puro içmekle ilgili bir dersi onaylamayacağından oldukça emindi. Zaten Alex de böyle bir dersi nasıl vereceğini bilmiyordu.

"Eğlenceli bir hayata benziyor," dedi. "Peki masrafları nasıl karşılamayı planlıyorsun?"

"Ben ikimize de gayet güzel bakabilirim." Rosamund masaya bir bakış attı. "Yani dokuz şekerini alıp bizi rahat bırakabilirsin."

"Orada on bir şeker olduğunu pekâlâ biliyorsun."

"Öyle mi?"

Alex masaya aktı. Elbette şekerlerden ikisi kayıptı. Kız burnunun dibinden iki şekeri yürütmeyi başarmıştı ve içlerinden biri odanın diğer tarafındaki Daisy'nin elindeydi. Alex küçük kızın paketi açarken çıkardığı kâğıt hışırtısını duyabiliyordu.

"Rosamund, sana bir şey söyleyebilir miyim? Buna inanmak istemeyeceksin ama gerçek bu."

Kız umursamazca omuzlarını silkti. Şimdiye kadar Alex'e verdiği en samimi tepkiydi.

"Senden hoşlandım," dedi Alexandra. "Hem de çok hoşlandım."

Dokuzuncu Bölüm

Alex karanlıkta uyandı.

Yön bozukluğu duygusu zihnini bir sis gibi sardı. Oturup başını sallayarak kafasını toplamaya çalıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. Geceliği terden göğsüne yapışmıştı. En kötüsü midesi alt üst olmuştu. Sanki denizdeydi.

Doğanın pek yardımcı olmayan kimyası yüzünden içini saran korku kısa sürede paniğe dönüştü.

Tanıdık bir şey bulmak için körü körüne arandı. Elleri yumuşacık pazenden yatak örtüsünü kavradı. Kesinlikle kendisine ait değildi. Ayakları sert zemine değdi ama kalkarken döşemeler ağırlığı altında gıcırdamadı.

Dizini komodine çarptı. Ah.

Acı zihnini kurcalayan düşünceleri bastırdı. *Sakin ol Alexandra.* Bir elini karnına bastırıp zihninde ayaklarının altındaki sert ve hareketsiz katmanları değerlendirdi. Ahşap zemin. Taş temel. Arnavut kaldırımlı Londra caddesi. Romalıların sandaletleriyle çiğnedikleri aynı antik ve pürüzlü toprak tabakası ve gök kubbeyi omuzlarında taşıyan Atlas'ın üzerinde durduğu kayalık zemin.

İşte. Her şey yolunda seni ahmak.

Denizde kaybolmamıştı. Reynaud malikânesindeydi. Ve o bir mürebbiyeydi.

Vasıfsız, hazırlıksız ve şimdiye kadar başarısız olmuş bir mürebbiye olsa da yine de bir mürebbiyeydi.

Yutkunduğunda dili damağına yapıştı. Ayın zamanda susamış bir mürebbiyeydi.

Alex'in gözleri karanlığa alışmıştı. Lavaboya gidip ibriği kaldırdı. Hafifti ve su şakırtısı gelmiyordu. Boştu. Kuruydu. Yarın dinlenmeye çekildiğinde baş ucuna mutlaka bir bardak su koyacaktı ama bunun şu an için bir faydası yoktu. Hizmetçi çağırmak için zili çalabilirdi ama personeli rahatsız etmekten nefret ediyordu. Gözlerini kısıp lavabonun üstüne yerleştirilmiş seyahat saatine baktı. Sabahın beşi olmuştu. Güneşin doğması için bir saat daha bekleyebilirdi, değil mi?

Kurumuş boğazı itiraz etti. Hayır, bekleyemezdi. Çoğu insan için susuzluk hissi biraz rahatsız ediciydi. Ama çoğu insan günlerce susuz kalmanın nasıl bir işkence olduğunu bilmiyordu.

Alex ayaklarını bir çift yıpranmış terliğin içine geçirdi ve odadan çıkıp koridorda ilerledi, sessiz adımlarla merdivenlerden aşağı indi. Ufak tefek olmanın bazı faydaları vardı ve sessizce hareket etmek bunlardan biriydi.

Mutfakta ocağın üstünde duran çaydanlığı gördü. İçinde soğumuş su vardı. Bir bardağı tek dikişte içti, ardından bir bardak ve sonra bir bardak daha içti.

Susuzluğunu giderince yukarı çıkmaya hazırlandı.

Tak. Tak.

Bay Reynaud'nun özel sığınağının kapalı kapısına baktı.

Tak. Tak. Tak.

Boğuk, ritmik ses kesildi ama sonra yeniden başladı. Alex endişelerine rağmen kulağını kapıya dayadı.

Gürültü daha çok vurma sesine benziyordu. Bir şey tekrar tekrar ritmik duvara vuruyordu. Vurma sesine aralıklarla bir homurtu eşlik ediyordu.

Dinlememesi gerektiğini bilse de kulağını kapıdan çekemedi. Sefil bir cazibe bunu karşı konulmaz kılıyordu.

Sesler yeniden kesildi. Kulağını kapıya iyice yasladı, kendi solukları dikkatini dağıtmasın diye nefesini tuttu. Derken:

Bam–bam–bam.

Çat.

Hırıltı ile barbarca çığlık arasında derin bir ses daha duydu.

Eliyle ağzını kapadı. Gülmemek için verdiği mücadeleye o kadar kendini kaptırmıştı ki kapının diğer tarafına yaklaşan ayak seslerini fark etmedi.

Kaçmak için zamanı olmadı.

Kapı hızla açıldı.

İki eliyle gözlerini kapayarak geri sıçradı. "Hiçbir şey görmedim."

"YEMİN EDERİM," dedi. "Gerçekten hiçbir şey görmedim."

Chase mürebbiyeye baktı. Elleriyle gözlerini örtmüş, üstünde bir gecelikle karşısında duruyordu. Gölgeler geceliğin altındaki vücut hatlarını belli ediyordu. "Bence gözetleme size uygun bir aktivite değil Bayan Mountbatten."

"Üzgünüm," derken elleri hâlâ gözlerinin üzerindeydi. "Çok üzgünüm. Yemin ederim sadece bir bardak su içmeye gelmiştim."

"Kulağınızı kapıya dayamak susuzluğu gidermenin etkisiz bir yolu gibi görünüyor."

Alex omuzlarını silkti. "Rahatsız etmek istemedim. Ve yemin ederim hiçbir şey görmedim. Hemen odama gideceğim." Bir eliyle iki gözünü kapadı ve diğeriyle gülünç bir şekilde etrafı yoklamaya çalıştı. "Mümkünse beni döndürür müsünüz?"

"Körebe mi oynuyoruz?"

"Hayır." Boynu kızardı. "Beni diğer yöne çevirin. Kapıya doğru. Beni geldiğim yöne çevirirseniz hemen yatağıma gideceğim."

Chase lavaboya doğru gidip tulumbanın kolunu tuttu. Sahne o kadar saçmaydı ki neredeyse sızlayan elini unutacaktı. "Sizi henüz yatmaya gönderemem. Yardımınıza ihtiyacım var."

Alex sesli sesli yutkundu. "Yardımım mı?"

"Bunu tek elimle yapamam."

Geri çekilirken çarptığı bakır tereyağı kapları çıngırdadı. Köşeye çekilmiş olmasına rağmen ellerini hâlâ gözlerinden indiremiyordu. "Sizin... sizin misafiriniz yardım edemez mi?"

Misafiri mi?

"Misafirim yok."

Gözünün önünden tek bir parmak çekti. Chase aralıktan koyu kirpiklerini gördü.

"Ziyaretçinizi eğlendiriyorsunuz sanmıştım," dedi Alex.

Chase önce sığınağının kapısına, sonra Alex'e baktı. "Neden böyle düşündünüz?"

"Ben şey duydum..." Yutkunup fısıltıyla konuştu, "Vurma sesi ve hırıltı."

Aman Tanrım.

Chase kükredadı. "Müstehcen bir şey duymayı umduysanız sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Panelleri asıyordum. Duvara. Çekiç ve çiviyle. Ve başparmağımı kestim. İnleme bu yüzdendi."

"Ah." Alex ellerini indirip gerginçe güldü. "Şükürler olsun. Nasıl rahatladım. Yani tabii ki yaralandığınız için rahatlamadım. Buna üzüldüm. Rahatladım çünkü..."

"Çıplak ve ter içinde değilim."

"Ehm... evet."

Dişlerini gıcırdattı. Eğlenceli sohbete devam etmek isterdi ama baş parmağının acısını daha fazla görmezden gelemeyecekti. "Aşçı bandajları şurada duruyor." Çenesiyle dolabın üstündeki yüksek rafı işaret etti. "Rica etsem onları alır mısınız?"

Alex söyleneni yapmak yerine yanına gidip yaraya baktı. "Üzerine sadece bant yapıştıramazsınız."

"Küçük bir yara."

"Ama derin. İyice temizlenmeli."

"Önemsiz bir şey."

"Bunun gibi yaraların iltihaplandığını gördüm. Daha güçlü ve iri adamlar bile daha küçüğü yüzünden öldü."

"Bu sizin sorununuz değil," diyen Chase mürebbiyenin kendisinden daha iri ve güçlü adamların yaralarını tedavi ettiği fikrinden rahatsız olmuştu.

"Tabii ki benim *sorunum*. Kangren ya da tetanostan ölürseniz paramı asla alamam."

Bu mantıklıydı. Pansuman için elini uzattı.

Alex yarayı çaydanlıktaki kaynamış soğumuş su ve güçlü kostik bazlı sabunla iyice yıkadı. Chase yüzünü buruşturdu. *Lanet olsun, kahretsin, canın cehenneme.*

Alex adamın yelek cebindeki mataraya çıkardı. "Alabilir miyim?" Kapağını açıp adamın dudaklarına götürdü. Bay Reynaud'nun şaşkın bakışlarını görünce konuştu. "İçmek istersiniz. Canınız yanacak."

Chase bir yudum aldı. Canının acıdığını kabul edecek değildi ama bir yudum brendiyi geri çevirmeyecekti.

Adamın bakışları üzerindeyken kehribar rengi sıvıyı doğrudan yaranın içine döküp taşana kadar devam etti. Ardından biraz daha kan boşalması için yaraya bastırdı ve aynı işlemi tekrarladı.

Chase dışarıdan güçlü ve acıya dayanıklı görünmeye kararlıydı.

İçindense... *lanet olsun.*

Bayan Mountbatten'ın brendinin kapağını kapatıp mataraya kenara bıraktığını görünce rahat bir soluk aldı.

Alex mutfak dolaplarını karıştırmaya koyuldu. "Şimdi biraz sirke lazım."

Kahretsin.

Chase, işkencenin yeniden başlamasıyla yüzünü buruşturdu. "Kızların dersleri nasıl gidiyor?"

"Yavaş. Güvenlerini kazanmaya çalışıyorum ama kolay iyileşmeyecek yaraları var. Anne babaları öleli ne kadar oldu?"

"Hiç bilmiyorum," diye itiraf etti Chase. "Yetim olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Gayrimeşru olabilirler."

"Yoksa onlar?.." Alex soruyu yarıda kesip sustu.

"Benim mi?" Chase bu varsayım üzerine omuz silkti. "Rosamund doğduğunda hâlâ okuyordum. Baştan çıkarma konusunda doğal bir yeteneğe sahip olsam da o *kadar da* erken gelişmiş değilim. Tek bildiğim babalarının onları asla sahiplenmediği, anne dedikleri kadının üç yıl önce öldüğü ve sonrasında da akrabadan akrabaya, okuldan okula sürüklendikleri."

Alex dilini şaklattı. "Tüm haylazlıklarına rağmen onlar için üzülüyorum."

Senin benim için üzülmen gerek, diye düşündü Chase.

Bu kadar baştan çıkarıcı bir kadınla aynı çatı altında yaşamak çok kışkırtıcıydı. Ve Chase bu kışkırtıcılığa karşı ancak Kraliyet Donanması ile savaşan bir martı kadar başarıyla mücadele ediyordu.

Gözden uzak olan akıldan uzak demek değildi. Geceleri kendini onu düşünürken buluyordu. Yukarıda, yalnız ve karanlıkta olduğunu biliyordu. Ama sabahları daha kötüydü. Tanrı aşkına, Chase her güne onun elini tutarak başlıyordu. Ve her gün onu güldürmek için delicesine

çabalıyordu. Henüz başarılı olamamıştı ama çoğu sabah yüzünde istemsizce bir tebessüm belirdiğini görüyordu. Sırf bunun için bile dört kat çıkmaya değerdi.

Daha dün Rosamund onu tek bir kelimeyle uyandırmıştı: "Tanya." Coşkuyla ayağa fırlamıştı.

Tamamen arzu değildi ama kısmen arzuydu. Çoğu zaman masum bir dış görünüşün serbest bırakılmayı bekleyen gergin bir yayı gizlediğini biliyordu. Alexandra Mountbatten gecenin karanlığında düğmesiz mazbut geceliği ve dağınık saç örgüsüyle şaşırtıcı olabilirdi.

Chase bu görüntüyü gözünde canlandırırken Alex örgüsünü tutan keten şeridi çözdü. Serbest kalan saçları sırtına dökülürken Chase zarif boynuna düşen ipeksi siyah bukleye baktı.

Alex dudaklarını büzüp kurutmak için yaraya üfledi.

Yüce Tanrım.

"Zeki olduklarına şüphe yok," diye devam etti keten şeridi Bay Reynaud'nun haşparmağına sararken, "ama hayat onlara bazı zor dersler öğretmiş. Daisy'nin acı çektiğini anlamak için Millicent'e bakmak yeterli. Rosamund'un temkinli olmayı öğrendiğini anlamak için onunla birkaç dakika geçirmek yeter. Gardını kolay kolay indirmeyecektir. Onun güvenini kazanmak için zaman ve sabır gerekli."

"Michaelmas yortusuna kadar zamanınız var."

"*Bizim* Michaelmas yortusuna kadar zamanımız var." Alex kumaş parçasını ustalıkla sarıp iyice sıktı.

"Çocukları disipline etmek yeteneklerimden biri değil. Sizi bunu yapmanız için işe aldım."

Alex adama baktı. "Belki de ele alınmaya değil kalpten ilgilenilmeye ihtiyaçları vardır."

Kalp mi? Chase elini çekti. "Ah, hayır. Yanlış fikirlere kapılmayın."

"Elbette. Tanrı bir kadının fikirleri olmasını yasaklar."

"Fikre sahip olmak iyidir ama o fikirlere değil. Bir kadının gözlerindeki o bakışı bilirim. Daha önce de birçok kez gördüm. Beni yerleşik bir düzene sokabileceğinizi sanıyorsunuz."

"Yerleşik bir düzene geçmenize gerek yok. Babam bir kaptandı. Dünyayı dolaşan bir gemide büyüdüm. Yeryüzündeki en yerleşik olmayan aileydik, yine de beni sevdiğinden hiç kuşku duymadım."

"Bekleyin. Bir *gemide* mi büyüdünüz? *Dünyayı* mı dolaştınız?"

Alex kullanılmayan merhem ve bantları kaldırma işine ara verdi. "Muhtemelen bundan söz etmemeliydim."

"Hayır, bence bundan bahsetmeliydiniz. Çok daha önce."

"Gerçekten ne önemi var? Belki alışılmadık şekilde yetiştirildim ama bu görevlerimi yerine getiremeyeceğim anlamına gelmez. Yeterli eğitimi aldım. Burada İngiltere'de, düzgün bir okulda. Ben... ben asil kökenlerim olmadığı konusunda sizi uyardım ve siz de umursamadığınızı söylediniz." Kısılan sesinden duyguları anlaşılıyordu. "Bay Reynaud bu işe ihtiyacım var. Lütfen beni kovmayın."

"Saçmalamayın. Sizi kovmak gibi bir niyetim yok. Demek istediğim bu değildi."

"Değil miydi?"

"Hayır. Bana hemen söylemeliydiniz, aslında herkese hemen söylemelisiniz. Bu benim hikâyem olsa önüme gelene ilk anlatacağım şey olurdu. 'Merhaba ben Chase Reynaud. Yürümeyi bir tüccar gemisinde öğrendim ve beşiğimi okyanuslar salladı. Hiçbir tropik gün batımının sizin güzelliğinizle karşılaştırılamayacağını söylemiş miydim?' Kadınlar âmâda yatağıma girerdi."

"Zaten sizinle yatağa girmiyorlar mı?"

"Doğru. Ama bu şekilde yarım dakika daha hızlı olurdu. Aylar ve yıllar içinde o yarım dakikalar toplanırdı. Hikâyenin geri kalanını anlatın."

Alex sabun ve sirkeyi kaldırdı. "Babam Amerikalıydı. Devrimin ardından..."

"İsyan," diye düzeltti Chase.

"... denizci oldu. Manila Limanı'na ilk demir attıklarında ikinci kaptan görevini aldı. Onlarınki Filipin Adaları ile ticaret yapan ilk gemilerdendi. İspanyollarınkiler dışında tabii. Her neyse, birkaç ay limanda kalmışlar. Annemle orada tanışmış. Ve birbirlerine âşık olmuşlar."

"O halde anneniz İspanyol kolonisinden miydi?"

"Melezdi. Büyükbabam İspanyol'du ama büyükannem adanın yerlisiydi."

Büyüleyiciydi. Bu bilgiler Chase'in aklını kurcalayan birkaç gizemi çözüyordu. Ticaret gemisinde yaşamak ona boynuna takılı kurdeleden teleskop ve kuyruklu yıldızlara kadar birçok şeyin değerini öğretmiş olmalıydı. Chase koyu renk saçları ve narin burnunu annesinden, inatçı ve bağımsız karakterini babasından aldığını düşündü. Amerikalılar ne yapacaklarının söylenmesini sevmezlerdi.

"Babanız Amerikalı ve anneniz Filipin Adaları'nda tanıştı... Siz İngiltere'ye nasıl geldiniz?"

"Bu uzun bir hikâye."

Sargılı eline baktı. "Bu gece daha fazla çalışmayacağım."

Alex tereddüt etti. "Evlendikten sonra babam gemiyle Boston'a dönmüş. Bir ortak bulup kendi gemisini alır almaz geri döneceğine söz vermiş. Sadece bir yıl sürecek demiş ama sonunda üç yıldan fazla zaman almış. Nihayet döndüğünde annemin öldüğünü öğrenmiş. Artık bir koca değilmiş."

"Ama baba olmuş."

Alex başını evet anlamında salladı. "Başka biri olsa beni büyütmesi için annemin ailesine bırakırdı ama babam onlardan biri değildi. Beni gemiye aldı. Sonraki on yıl *Esperanza* evimiz oldu. Gemiye annemin adını verdi." Gülümsedi. "Tıpkı annemin bana onun adını verdiği gibi. Babamın adı Alexander'dı."

"Bu son derece romantik."

"Değil mi? Bunun duygusal olduğunu düşünüyorsanız şunu dinleyin: Babam bir fırtınada *Esperanza* ile birlikte battı. Yani gerçek aşkının kollarında öldüğünü söyleyebiliriz. Ben de İngiltere'ye böyle geldim."

"Bir dakika. Hikâyede birkaç eksik nokta var."

Meselâ onu yabancı bir ülkede tek başına terk edenin kim olduğunu anlattığı ve bu kişi her kimse hâlâ hayatta ve dövülmeye hazır olup olmadığı gibi kısımları atlamıştı.

Alex konuyu değiştirdi. "*Sizin* anne ve babanız nasıl tanışmış?"

"Bakalım." Chase parmaklarını masaya vurdu. "Babam ikinci çocukmuş. Bağlantıları varmış ama parası yokmuş. Parası olan ama bağlantıları olmayan genç bir kadın bulmuş. Evlenme teklif etmiş, kadın kabul etmiş ve evlenmişler. Bir yıl sonra ben doğmuşum. Oodan sonra da sonsuza dek sefil bir şekilde yaşadık."

Alex bir süre bir şey demedi. "Benim hikâyem daha iyi."

"Bence de sizin hikâyeniz daha iyi. Ama asıl konuya dönersek benim geçmişim yalnızca bir noktanın altını çizmeli. Bir ailenin neye benzediğine dair bir fikrim yok. İyi bir vasi olamam. Lanet olsun, *köpeğim* bile yok. Bağlılık doğama aykırı."

"Kimseye bağlanmayacak kadar erkeksisiniz, değil mi?" Bakışları onunla alay ediyordu. "O boynuzlar olmalı."

"Bunu hafife almayın," dedi ikaz eden bir tonla Chase. "Hazır konu benken söyleyeyim, gecekleri tanınmış bir

çapkının evinde dolaşmanızı tavsiye etmem. İtibarınız zedelenebilir."

"Endişe etmiyorum. Beni baştan çıkarmanın aklınızın ucundan geçmeyeceğini söylemiştiniz."

"Evet ama bazen," diye mırıldandı, "bir erkek düşünmeden hareket edebilir."

Chase sanki ona doğru çekiliyormuş gibi eğilirken bir öpücüğün mürebbiyeye iyi geleceğine kendini ikna etmeye çalıştı. Elbette küçük bir öpücük. Dudaklarının onunkilere hafifçe dokunması. Bu, *çok* da korkunç olmazdı. *Azıcık* korkunç olurdu ve konu da buydu. Uyarısının önemini vurgulardı. *Dikkatli ol. Geri çekil. Burada canavarlar var.* Aslında bir iyilik yapıyordu.

Doğru. Chase kendi ahlak anlayışından daha esnek Venedikli akrobatlarla yatmıştı.

Alex bir elini adamın göğsüne koydu. "Bekleyin."

Bekleyin, demişti.

"Bekle", "dur" demek değildi.

"Siz düşünmeden hareket edebilirsiniz," diye devam etti, "ama ben dikkatlice düşünmeliyim."

"Dikkatlice düşünmelisiniz," diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Bir karar vermem gerektiğinde lehteki ve aleyhteki durumları düşünürüm."

"Anlamama izin verin. Ne hakkında karar vermeniz gerekiyor?"

"Beni öpmenize izin verecek miyim, vermeyecek miyim?"

Chase ona baktı.

"Niyetiniz buydu, değil mi? Beni öp—" Dehşete kapılıp yüzü soldu. "Aman Tanrım. Öyle değildi, değil mi? Yanlış anladım."

"Hayır, hayır," dedi Chase. "Niyetim buydu."

"Oh." Nefes almasıyla yanaklarının pembe rengi yerine geldi. "Bu iyi."

"Öyle mi?"

"Henüz emin değilim. Aleyhteki durumlar oldukça fazla." Şeker kavanozundan bir avuç şeker alıp tezgâha yığmaya başladı. "Ben sizin çalışanınızım. Siz benim patronumsunuz *ve* utanmaz bir çapkınsınız. Açıkça benimle oynuyorsunuz. Bana olan saygınızı yitirebilirim. Kendime olan saygımı yitirebilirim. Size başka konularda da serbest olabileceğiniz izlenimini verebilirim ki bu asla mümkün değil."

"Aksini hiç düşünmedim."

"Lehteki durumlarsa..." Sağ eliyle bir parça şeker alıp tek tek tezgâha koydu. "Sadece bir kere olacaksa–"

"Öyle olacak."

"–başka karmaşıklıklar olmadan..."

"Karmaşalardan nefret ederim. Sadece onları düşünmek bile kaşınmama neden olur."

"Ayrıca geçmişinize bakılırsa öpüşme konusunda yetenekli olmalısınız. Ama benimkinden kötü olmaz."

Bir dakika. *Kötü mü?* Chase buna tepkisiz kalamazdı.

Sesini baştan çıkarıcı bir tona indirdi. "Tatlım, daha iyisini yapmak için kendini zorlayacaksın."

"Kesinlikle," diyerek kabullendi. "Böylece ilk öpücüğüm için hoş bir deneyim yaşayabilirim."

Chase duyduklarına inanamıyordu. İlk öpücüğü mü? Ne saçmalıktı. O dolgun, pembe dudaklar fazlasıyla öpülesiydi.

Alex bakışlarını hissetmiş gibi alt dudağını ısırdı. "Tanrım, bu benim *tek* öpücüğüm olabilir. Bunu düşünmek bile üzücü ama yine de göz ardı edilemez. Aru yığınına bir ek daha, değil mi? Kız kurusu olarak ölsem bile en azından hiç öpüşmemiş olmayacağım."

Chase kadının şeker yığınına bir ek daha yapmasını izledi. "Tüm kararlarını böyle alıyorsan tezgâhtarları deliye çeviriyorsundur."

"Normalde yüksek sesle düşünmem." Yüzü kızardı.

"Benim yüzümden durma. Ne de olsa benim yüzümden yapıyorsun." Dirseğini tezgâha dayayıp çenesini eline yaslayarak onu inceledi. Tek kişilik tartışması onu büyülemişti. Tıpkı bir şeye odaklandığındaki yüz ifadesinin büyülemesi gibi.

Hayatında etkilediği ve baştan çıkardığı onca kadın arasında böyle biriyle hiç karşılaşmadığını dürüstçe söyleyebilirdi. Geçmişiyle ilgili anlattıkları onu eşsiz kılan unsurlardan biriydi.

Alex şeker topağını iki parmağının ucunda ileri geri yuvarladı. Chase o ince parmakları ağzına almak, kadının yasak zevkle nefesi kesilene dek dilini aralarında gezdirip emmek istiyordu. Fantezi o kadar canlıydı ki neredeyse tadını alabiliyordu.

Yüce Tanrım.

Chase doğruldu, boğazını temizledi ve parmaklarını sevecen bir tavırla masaya vurdu. "Bir karara vardığınızda bana haber verin. Eğer uygunsa gelecek perşembe müsaitim."

Alex bakışlarını şekerlerden ayırmadan ona beklemesini işaret etti. "Bir dakika."

Doğal olarak cevap olumsuz olacaktı. Meseleyi tam olarak değerlendirme fırsatı verildiğinde aklı başında hiçbir kadın artıları ve eksileri tartıp olumlu bir cevap veremezdi. Tam da bu yüzden Chase elde etmek istediklerini baş döndüren çekicilik ve iltifatlarla sarhoş ederken ilişkilerini bu yüzden bir gece ile sınırlandırırdı. Çünkü bir kadın ona yakından bakar ve uzun süre düşünürse gerçeği görebilirdi: O iflah olmaz, utanmaz bir serseriydi. Alexandra Mountbatten da bunu biliyordu. Daha ilk karşılaşmalarında bunu anlamıştı. Elbette cevabı hayır olacaktı.

Peki o halde neden Chase umutla nefesini tutuyordu?

Belki de içtiği brendi aklını karıştırmıştı.

Belki de aklı başında, zeki bir kadının onu görmesinin –gerçekten *görmesinin*– ve yine de onu riske girmeye değer bulmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Kalbi hızlandı, kulakları deli gibi çınlıyordu ve tüm bunların nedeni aklı başında bir mürebbiyenin onu reddetmesinin normalden uzun sürmesiydi. Saçmalıktı. Gerçekten aptalcaydı.

Sonunda Alex beklentiye bir son verdi.

"İyice düşündüm de," dedi, "beni öpmenizi istemiyorum."

İşte. Sonuç belliydi. Ruhunun olması gereken yerdeki karanlık, çürümüş pisliği görecek kadar zekiydi ve bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Alex minik, narin elini adamın yanağına uzattı. Hak ettiği tokadı atmak için değil tanımak amaçlı okşamak için. Bir elma çiçeğine bakar gibi yüzünde gezdirdiği bakışları dudaklarında duraksadı.

"Sanırım..." Dudaklarını ıslattı. "Sizi ben öpsem daha iyi olacak."

Chase duyduklarının şokunu atlatamadan Alex onu öptü.

Onuncu Bölüm

Dudakları onunkilere değdiği an Alexandra ciddi bir yanlış yaptığını anladı. Özenle dizdiği şeker topakları sadece bir avuç tatlı yalan yığınıydı. İnisiyatif almakta ısrar ederek merakını giderebileceğini ve kontrolü elinde tutabileceğini düşünmüştü.

Kontrol. Hah. Zar zor anladığı bir şeyi kontrol edemezdi. Sudan uzak, hiç seyahat etmemiş bir çiftçinin gemiye binip Ay'a yelken açmasından farkı yoktu.

Alexandra'nın tutkularını nasıl yönlendireceğine dair en ufak fikri yoktu.

Ancak dakikalar içinde Chase kontrolü ele aldı.

Alex'in öpücüğü onun oldu. Dudakları kadınınkilere bir dizi yumuşak, kışkırtıcı hareketle dokundu. Önce üst dudağının, sonra alt dudağının tadına baktı. Sanki çözülmesi gereken bir bilmece gibi yavaş yavaş öptü. Sanki Alex'i çekici, büyüleyici bulmuş gibiydi.

Ardından dudaklarını aralayıp dilini içeri kaydırdı.

Ah. Aman Tanrım.

Alex bu müdahale karşısında şaşkına dönmüş, içinde bir şeylerin kabardığını hissetmişti ama geri çekilmeye cesaret edemedi.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Aksine daha da yaklaştı.

Bu, onun ilk öpücüğüydü. İyi ya da kötü, beceriksiz ya da başarılı bunu hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı. Ama daha önemlisi *onun* da hatırlamasını istiyordu. Kitapçıda şans eseri karşılaşmalarından sonra Chase, Alex'i unutmuştu. Bu kez adamın anılarına kazınmaya kararlıydı. Öncesinde kaç kişiyi öptüğünün ya da sonrasında kaç kişiyi öpeceğinin önemi yoktu, bunu hatırlayacaktı.

Çekinmek yoktu. Tereddüt yoktu. Elinden gelenin en iyisini yapmak ya da denerken utançtan ölmek istiyordu.

Chase öpücüğünü derinleştirirken Alex, parmak uçları ensesinde buluşana kadar ellerini adamın omuzlarında kaydırıp kollarının arasına iyice girdi. Ensesindeki saçları kısaydı, Alex parmaklarını kalın tutamların arasından geçirdi.

Chase hafifçe, yalvarırcasına inledi. Sesi arzu doluydu. Hassastı.

Ardından boğuk bir hırıltıyla Alex'i kavrayıp vücuduna yapıştırdı. Kadının ince geceliği sanki üstünde değildi. Çıplak ayakları zemine zar zor değiyordu. Chase'in dili cesurca akıl çelen bir ritimle kadının dilini okşarken Alex'in soluğu kesildi. Vücutları arasında oluşan ısı onların birbirine yapışmalarını sağlamıştı. Chase yaralanmamış eliyle geceliğin arkasını sahipleniircesine kavradı.

Artık yol göstermiyor aksine üstünde baskı kuruyordu.

Belki de niyeti buydu. Fiziksel yakınlığın arkasına saklanmak. Onu uzakta tutmak için kendine çekmek. Tuhaf. Alex aklını toplayabildiğinde bunu bir kez daha düşünecekti. O an öpücük aklını başından almıştı.

Muhtemelen adamın istediği de buydu.

Chase bir anda onu bıraktı. Ayrıldıkları anda Alex bakışlarını kaçırıp yavaşça geri çekilmek istedi. Ancak kendini olduğu yerde durup gözlerine bakmaya zorladı. Alex elinden gelen çabayı göstermişti. Bay Reynaud bu âna dair

hatırlanacak hiçbir şey bulmasa bile en azından Alex yapacak başka bir şeyi olmadığını bilecekti. Bu gurur duyulacak bir şeydi.

Adamın yüzünde onay ya da küçümseme belirtisi aradı. Ancak ifadesinde kafa karışıklığından başka bir şey görünmüyordu.

Chase göz kırptı. "Tamam."

Tepki gelmiş olsa da Alex bunu nasıl yorumlayacağını bilemedi.

Belki de Bay Reynaud da bilmiyordu.

Kadının ellerini ensesinden çekip gözlerinin üzerine koydu, omuzlarından tutup çevirdi ve mutfak kapısına doğru götürdü. "Yatağınıza gidin Bayan Mountbatten. Bu hiç yaşanmadı."

BU HİÇ YAŞANMADI.

Belki onun için yaşanmamıştı. Ama ya Alexandra için? O öpüşme gerçekleşmişti. Gerçekten, kesinlikle, vücudunun her yerinde *yaşanmıştı*. Üstelik sonrasındaki günlerde bu öpücük aklını hep meşgul edecekti.

Onun bir sevgili olarak neden bu kadar popüler olduğunu artık anlıyordu. Dudakları kendi dudaklarıyla buluştuğu anda tüm mantıklı düşünceler aklını terk etmişti. Sadece duygular kalmıştı. Sıcaklık, koku, güç ve tat.

Tadı sanki... Alex adını tam olarak koyamıyordu. Derin, erkeksi bir hırıltının tadı neydi? Kısmen brendi, kısmen günah... ve tamamen sarhoş edici. Sadece hatırlamak bile tüm uzuvlarına sızan ağır bir sarhoşluk hissi veriyordu.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırmalıydı.

Bunu düşünmeyi bırakıp hiç öpüşmediklerini farz etmeliydi. Geçen sonbahardan beri onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak etmişti. Artık biliyordu, merakını gidermişti. Bay Reynaud içinse bir şey ifade etmiyordu. Evde sıkıcı bir akşamdan ibaretti.

Bu hiç yaşanmadı.

Alex bunun yerine işine odaklanmalıydı. Bu kısa zamanlı bir işti. Düşünmesi gereken bir geleceği vardı.

"Mendilin kenarını düzeltiyorum Daisy. Bana katılmak ister misin?"

Daisy ablasına baktı. Rosamund sessizce omuz silkip, *Sen bilirsin* der gibi gönülsüzce izin verdi.

"Gel hadi." Alex küçük kıza yanına gelmesini işaret etti. "Neden sen denemiyorsun?"

Daisy itaatkârca yarısı bitmiş mendili Alex'in elinden aldı. Dikimi tereddütlü ve becerisizceydi ama işi bittiğinde Alex onu övgü ve cesaret verici söz yağmuruna tuttu. "Harika iş çıkardın Daisy."

"Hayır, hiç de değil. Hepsi yamuk."

"Ama mükemmel bir başlangıç. Kimse ilk denemesinde kusursuz olmayı beklememeli. Tek ihtiyacın olan alıştırma yapmak. Kenarlar bittikten sonra sana harf işlemeyi göstereceğim. Bununla başlayacağız."

İşaret tebeşiriyle bir harf yazdı. "Bu hangi harf?"

"D."

"Peki neden ilk olarak bu harfi öğretmek istediğimi biliyor musun?"

Kız uzanarak gülümsedi. "Daisy'nin ilk harfi."

"Aynen öyle." Alex memnun olmuştu. Alfabedeki bir harfi biliyordu, geriye yirmi beş tane kalmıştı. Küçük zaferini kutlayabilirdi. "Nakış öğrendikten sonra her türlü işi yapabilirsin. Masa örtüleri, peçeteler..."

"Peçete mi?" Rosamund homurdandı. "Tükürük ve damlayan çorbayı silmek için tasarlanmış kumaş parçalarına neden küçük çiçekler ve baş harfler işleyelim ki? Düşünürsen çok iğrenç."

Alex hiç bu açıdan bakmamıştı ama şimdi Rosamund'un söylediklerini düşününce gerçekten de biraz iğrenç *olduğuna* karar verdi.

"Nakış sadece peçeteleri işlemekle ilgili değil," dedi. "Dikişin kullanılabileceği sayısız iş var. Her kız bir giysi onarmayı bilmeli."

"Peki neden oğlanlar kendi giysilerini dikmeyi öğrenmiyor?"

"Bazıları *öğreniyor*. Bana dikmeyi öğreten bir erkekti."

Rosamund şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ben bir gemide büyüdüm. Ve gemide hiç kadın yoktu."

"Biraz anlatsana," dedi Daisy. "Dikiş dikmeyi değil. Bize heyecan verici bir şey anlat."

"Anlatacak ne var?" dedi Rosamund. "Hiç denizkızıyla tanışmadı."

Alex tereddüt etti. Hikâyesini Bay Reynaud'ya anlatarak yeterince tedbirsiz davranmıştı. Bu iki küçük kızı genç hanımlara dönüştürmesi gerekiyordu. Kendi vahşi çocukluğundan bahsetmek amacına pek yardım etmezdi.

Ve başarısız olursa parasını alamazdı.

O halde karar verilmişti. Açık denizlerle ilgili hikâyeler anlatmayacaktı.

İmdadına Bayan Greeley yetişti. "Bayan Mountbatten misafirleriniz var. İki genç hanım. Dışarıda, kaldırımda bekliyorlar. Aslında oturma odasında beklemelerini söylerdim tabii yanlarında..." Tiksinerek burnunu kıvırdı. "Hayvan olmasaydı."

İki genç hanım ve bir hayvan mı? Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Teşekkürler Bayan Greeley." Alex ayağa kalktı. "Rosamund, yarım saatliğine arkadaşlarımın yanına gitsem geri döndüğümde seni, kardeşini ve bu odayı yerli yerinde bulacağımdan emin olabilir miyim?"

"Endişelenme. Hâlâ kaçış planımızın son dokunuşlarını yapıyorum. Bugün bir yere gitmeyeceğiz."

"İyi," deyip kısık sesle ekledi, "sanırım."

Merdivenlerden aşağı koşarak inip ön kapıdan çıkınca meydanın ortasında onu bekleyen arkadaşlarını gördü. Nicola, Penny ve yürüyüşe çıkmış kucak köpeği gibi boynunda tasmasıyla yeşillikleri araştıran dişi bir keçi.

Alex arkadaşlarına sarılarak onları selamladı. Penny sımsıkı sarılarak karşılık verdi. Nicola her zamanki gibi yanık şeker kokuyordu. Alex'in kalbi sıkıştı. Arkadaşlarını ne çok özlediğini fark etmemişti.

"İkinizi de görmek çok güzel. Neden geldiniz?"

"Emma'nın bebeği olmuş." Nicola bir zarf kaldırdı. "Posta bu sabah geldi."

"Hem bunun için geldik hem de Marigold'un otlaması gerekiyordu." Penny keçinin kulak arkalarını kaşıdı.

Alex mektubu Nicola'nın elinden alıp okumak için açtı. O kadar kısaydı ki okumak bir saniyesini aldı. "Ah, erkekmiş," dedi. "Ne harika. Sanırım saray unvanı olarak Richmond adını kullanacak. Anne ilk adından bahsedilmemiş."

"Korkunç bir mektup," dedi Nicola. "Ashbury yazmış. Bebeklerden bahseden bir erkeğe asla güvenilmez."

"Hiçbir açıklama yok." Penny iç çekti. "Neye benzediğini nasıl bileceğiz? Hangi ebeveynini daha çok seviyor? Karakteri nasıl?"

"Muhtemelen tüm yeni doğan bebekler gibi pembe, buruşuk, kel ve açık. Diğer yandan düşünceleriyle ilgili bir açıklama yapmak için zaman bulduğunu sanmıyorum." Alex mektubu katlayıp Nicola'ya geri verdi. "Sabırlı olmalıyız. Emma iyice dinlendikten sonra bize yazacak ve bütün ayrıntıları anlatacaktır."

"Ayrıntılar demişken," dedi Nicola anlamlı bir ifadeyle, "bir mürebbiyenin bize anlatacakları olduğuna inanıyorum."

"Evet." Penny Marigold'un tasmasını gevşetti, Alex'in koluna girip onu en yakın banka götürdü. "Bize her şeyi anlat."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Alexandra son iki haftada olanları anlatarak bu yükten kurtuldu. Onlara Rosamund ve Daisy hakkındaki her şeyden bahsetti. Günlük oyuncak bebek cenazelerini, küçük hırsızlıkları ve on hafta içinde –artık sekiz hafta kalmıştı– onlara kazandırması gereken beş beceriyi anlattı.

"Zavallıların canı yanıyor," dedi Penny. "Onların ders değil kucaklanmaya ihtiyaçları var."

"Biliyorum. Ama onları okula hazırlamak için işe alındım. Başaramazsam..." Alex dirseklerini dizine koyup elleriyle çenesini destekledi. "Dikişle ilgilenmiyorlar. Rüşvete duyarsızlar. Daha harfleri bile bilmezken Daisy'ye el yazısını nasıl öğretebilirim?"

"Keşke mürebbiyelik konusunda sana daha fazla yardım edebilseydik," dedi Nicola, "ama geleneksel zarafet becerileri bizim de güçlü noktamız değil."

"Biliyorum," dedi Alex. "Bu yüzden size değer veriyorum."

İyi arkadaş olmalarının sebebi hiçbirinin kızlar için görgü kuralları eğitimi veren okullara giden hanımlar gibi olmamasıydı. Onlar farklıydı ve bundan utanmıyorlardı. Aynısı Rosamund ve Daisy için de söylenebilirdi. Dünya onlara yeterince iyi olmadıklarını söylemeye çalışacaktı ve Alex bunun bir parçası olmaktan nefret ediyordu.

Penny keçinin tasmasını yakalamak için uzandı. "Kitabevi Çapkını nasıl? Sana olan aşkını henüz itiraf etmedi mi?"

"Hayır," diye cevapladı Alex. "*Hayır.*"

"İnkârın inanılmayacak kadar ateşliydi."

"Günlerimi kızların odasında geçiriyorum," dedi. "Adamla yolum nadiren kesişiyor."

Sabahları el ele tutuştuğumuz birkaç dakika hariç. Ah bir de mutfaktaki o aptal, beceriksiz öpücük dışında.

"Hadi ama," diye diretti Penny. "Biz en yakın arkadaşlarınız. Seninle flört ediyorsa bize anlatmalısın."

Nicola homurdandı. "Seni rahatsız ediyorsa demek istedi."

"Anlatacak bir şey yok," dedi Alex tekrar. "Romantizm yok. Rahatsız edici bir şey yok. Hiçbir şey yok."

Alex söylediklerinin yalan olduğunu düşünmedi bile. *Bu hiç yaşanmadı*, demişti Bay Reynaud. O halde yaşanmamışsı. Mutfaktaki o öpücük kendini kaptırmasına son izin verişiydi. Bundan böyle mantık hüküm sürecekti.

"İnanın bana," dedi bir kez daha durumu kesinleştirmek için. "Geleceğimi Chase Reynaud'nun kollarından ziyade yıldızlarda bulma ihtimalim daha yüksek."

Nicola bir anda canlandı. "Ah, az kalsın unutuyordum." Şapkasını çözüp dikkatle çıkardı, içinden aldığı kahverengi kâğıda sarılı bir paketi Alex'e verdi. "Nihayet lavanta–vanilya aromalı kurabiyeleri yapabildim. Yedi kez denemem gerekti ama sonunda tadı sabuna benzemeyen bir tepsi çıkarabildim."

Alex paketi aldı. "Bunları şapkanda mı taşıdın?"

"Keçi elimden almaya çalışıp duruyordu ve Penny şeker yemesinin yasak olduğunu söyledi. Bu arada bu hayvanı ne zaman kıra göndereceksin?"

"Elbette iyileştiğinde. Marigold'un sindirim sorunları var."

Nic kuru bir sesle, "Evet, tabii," dedi ve Penny'nin keçiyi yarısı yenmiş fındıklardan çekmesini izledi. "Oldukça hassas bir midesi var."

Kurabiye paketini iki eliyle tutan Alex vedalaşmak için Nicola'yı yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Gerçekten buna çok ihtiyacım vardı."

"Bunlar sadece kurabiye," dedi Nicola.

Alex gülümsedi. "Kurabiyelerin gücünü asla küçümseme."

ARKADAŞLARINDAN AYRILAN Alex merdivenleri hızla çıkıp kızların odasına girdi ve doğruca tahtaya yöneldi.

Yedi deneme. Nicola başarıya ulaşmadan önce yenilebilir kurabiye elde edebilmek için yedi denemeye ihtiyaç duymuştu. Alex de onun yolundan gitmeliydi. Tahtaya tebeşirle yazılan beş konu eğitim için doğru reçete değildi. Onlar Nicola'nın ilk altı tepsi lavantalı–vanilyalı kurabiyelerine benziyordu. Bir araya geldiklerinde sabun tadı veriyordu.

Tahtayı silip temizledi. "Bundan böyle matematik ya da görgü kuralları yok. Artık yeni derslerimiz var."

"Neyin peşindesin?" diye sordu Rosamund.

"Tüm kuralları çiğnemek istemiyor muydun Rosamund? Dünyayı gezmek. O halde tek bir seçeneğin var." Tahtanın en tepesine tek bir kelime yazıp altını çizdi. "Korsanlık."

"Korsanlık mı?" Rosamund'un sesinde hem şüphe hem de merak vardı.

"İşte yeni dersleriniz." Alexandra tahtaya beş yeni konu yazdı. "Günlük tutma. Yağma. Yön bulma. Korsan şifresi. Ve Dikiş." Listeyi bitirdi.

"Dikiş mi?" Daisy yüzünü ekşitti. "Bir korsanın neden peçeteye ihtiyacı olsun ki?"

"Yok zaten. Ama yasalara uyan ya da uymayan her denizci iğne ipliği nasıl kullanacağını bilmelidir. Açık denizde yelkeni tamir edecek ya da çorap örecek kimse bulamazsın."

Rosamund'un şüphesi galip geldi. "Onu aldırma Daisy. Bu sadece bir numara."

Alex onu duymamış gibi devam etti. "Kendi gemimiz olacak. Hemen burada çocuk odasında. Tabii ki ben kaptan

olacağım. Rosamund sen birinci zabitsin. Seyir defterini tutmaktan ve paradan sen sorumlu olacaksın."

"Peki ya ben?" diye sordu Daisy.

"Sen," dedi Alexandra yanına eğilerek, "bizim levazım subayımız olacaksın. Yani mürettebat için yiyecek ve su paylaştırmak senin görevin. Personel az olduğu için en önemli görevi de sen üstleneceksin: gemi doktorluğu. Korsanları etkileyen çok sayıda hastalık var. İskorbüt, sıtma, yüksek ateş..."

Daisy'nin gözleri parladı. "Veba?"

"Evet, ratlım. Veba da."

Zavallı Milicent'in önünde dalgalı denizler vardı.

Alex ayağa kalktı. "Ne diyorsun Rosamund? Mürettebata katılacak mısın?"

Rosamund tahtaya baktı. "Tüm bu şeyleri bize nasıl öğreteceksin?"

"Kişisel tecrübemle. Sizden daha küçük yaşlardan beri iskalarya lara tırmanıyorum. Barbuda'ya nasıl rota çizileceğini, İspanyol *real*'inin şilin değerini biliyorum ve Portekizce takas konuşması yapabilirim."

"Vasimiz bize bunu önerdiğini biliyor mu?"

"Kesinlikle hayır."

"Hoşuna gitmeyecek."

Alex omzunu silkti. "Korsanlar izin istemez."

Alex bu kızları eğitmek için işe alınmıştı ve görevini yerine getirmek istiyordu. Maddi durumu aksine izin vermezdi. Ama bunu kendi yöntemiyle yapacaktı. Rosamund ve Daisy'nin görgü kuralları dersleri yerine cesaretlendirilmeleri gerekiyordu. Nezaketten ziyade özgüven kazanmalıydılar.

Chase Reynard istese de istemese de Alexandra ihtiyaçları olanı aldıklarından emin olacaktı. Onları sorun çıkarmayan, boş kafalı, uysal genç kadınlara dönüştürmenin parçası olmayacaktı.

Görmezden gelinmeyecek kadınlar olmalarına yardım edecekti.

"Pekâlâ Rosamund?"

Kısa bir duraklamanın ardından Rosamund kitabını kenara bıraktı. "Pekâlâ."

Alexandra zafer gülümsemesini bastırdı. Kız onunla alay ediyordu ve muhtemelen sırf can sıkıntısından kurtulmayı amaçlıyordu ama yine de bir başlangıçtı. "O halde yapacak çok işimiz var. Başlangıç olarak gemimizi hazırlamalıyız." Pencereye gidip perdeyi askısından çekti. Sağlam bir kanvas değildi ama ihtiyaç duydukları yelken görevini görebilirdi. Rosamund'a baktı. "Nereden bir iğ bobini bulabileceğinizi biliyor musun?"

On Birinci Bölüm

"Yatağa benim için sırt üstü uzanır mısın?"

Yatağın ucunda oturan Barrow ona baktı. "İş anlaşmamızda böyle bir şey yok."

"Sadece yapar mısın?"

Barrow uzandı. "Unutma bunu yapıyorum çünkü saat beş ve akşam yemeği için zamanında evde olmayı gururumdan daha çok önemsiyorum."

"Hayır, hayır. Öyle değil. Yan yatıp bana dön. Dirseğini yatağa koyup başını elinle destekle."

"Fransız kızlardan biri gibi resmimi mi çizeceksin?"

"Ve ayakkabılarını yatağa değdirme. Yeni. Utanmaz bir çapkının satın alabileceği en kaliteli yatak."

Barrow gözlerini devirdi.

"Şimdi." Chase yaldızlı çerçevesi olan aynayı kaldırıp yatağın karşısındaki duvara tuttu. "Söylesene kendini görebiliyor musun?"

"Bir kısmını."

"Hangi kısmın? İyi kısımlar mı?"

"Bu kadar." Barrow oturdu. "Ben gidiyorum."

"Hadi dostum. Bunu tek başıma yapamam."

"Ben de Belvoir mülkünü tek başıma yönetemem. Vekalet yetkisi olan sensin." İç çekip pes etti. "Birkaç santim sola. Şimdi yukarı. Biraz daha. Hayır, hayır. Bu çok oldu."

Chase aynanın ağırlığıyla zorlanıyordu. "Biraz hızlı olabilir misin?"

"Azıcık eğ... İşte."

"Oldukça uzun sürdü." Chase cebinden bir tebeşir çıkarıp köşelerden işaretledi. Ardından aynayı yere bırakıp rahat bir soluk aldı.

"Şimdi," dedi Barrow, "Belvoir Malikânesi'nin toprak yöneticisi hakkında konuşmalıyız. Ürün rotasyonu konusunda bir büyücü olabilir ama koyun gübresi kadar değeri olan bir rapor yazamıyor. Onunla görüşmeye gidip durumu çözmelisin."

Chase bir su terazisiyle işaretleri kontrol etti, ardından duvara iki kanca çaktı. "İlgilenmemiz gereken yüzlerce başka konu var. Ürün ekimi yaz için bitti nasılsa."

"İşin aslı sana konuyu ilk açtığımda dikim bitmemişti. Daha şubat ayıydı. Aylardır bu konuşmadan kaçıyorsun."

"Konuşmaktan kaçmıyorum." Aynayı yeniden kaldırıp kancalara astı. "Amcamdan kaçıyorum."

"Dük çok hasta. Orada olduğunu bilemeyecek bile."

"Orada olduğumu bilecek," dedi Chase yumuşak bir sesle. "Orada olduğumu hep bilir."

Konuyu değiştirme hevesiyle döndü, ellerini beline koyup çıkardığı işe baktı. Şeiwer Mağarası nihayet tamamlanmıştı. Artık adının hakkını vermeye başlayabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Barrow'a. "En kısa zamanda Belvoir'a gideceğim."

"Harika. Umarım bunun için bir tarih ayarlayacağımın farkındasındır." Barrow ayağa kalktı, şapkasını alıp kapıya yöneldi. "Ama bu yarına kadar bekleyebilir. Eve geç kalıyorum."

"Elinor'u benim için öp."

"Aklından bile geçirme," dedi Barrow ve kapıyı arkasından kaparken ekledi. "Kendi karını bul."

Bu olmayacaktı. Ama küçük bir evlilik yemini onunla bir öpücük arasında asla duramazdı.

Tanrım, o aptal öpücük. Üzerinden günler geçmişti ama Alexandra'nın tadını kendi ismi kadar net hatırlıyordu. Taze ve tatlı. Dağ nehrinden akan serin bir su gibiydi.

Yeter.

Sığınağının mutfak tarafındaki kapısından çıktı, kapıyı kilitledi, akşam için üstünü değiştirme niyetiyle odasına gitmek için merdivenlere yöneldi.

İlk kata ulaşmamıştı ki tiz bir haykırışla kalakaldı. Sesi, kanı donduran bir çığlık takip etti. Bu çocuksu bir çığlık değildi, kadın çığlığıydı ve kızların odasından geliyordu.

Alexandra.

Geri kalan basamakları koşarak çıktı, üçüncü katta nefes almak için durdu. Sessizlik ürkütücüydü.

Annan Tanrım, onu öldürmüşlerdi.

Son katı uçarcasına tırmandı, koridorda koşup çocuk odasının kapısını savurarak açarken kendini kadının cansız bedenini yere serili halde bulmaya hazırladı.

Ancak onu karşılayan manzara bambaşkaydı.

"Topları hazırlayın."

Adamın içeri girdiğini fark etmemişlerdi. Chase birkaç dakika çocuk odasını inceledi. En azından eskiden çocuk odası olan yeri. Millicent'in sabahki cenaze merasiminden bu yana ne olduğundan emin değildi.

Kızların yatakları aralarında sadece birkaç adım boşluk kalacak biçimde itilmişti. Penceredeki perdeler çıkarılıp karyola direklerine asılmıştı. Ortada duran Daisy kâğıt koniden yapılmış bir dürbünden gözünü kısarak bakarken Rosamund denizci kamasından başka bir şeye benzemeyen hilal şeklindeki bir nesneyi sallıyordu.

Millicent başında kâğıttan denizci şapkası ve yüzünde her zamanki tedirgin edici gülümsemesiyle yatağın üstündeydi.

Rosamund kamayı havada salladı. "Ateş."

Arka tarafta duran Bayan Mountbatten bir dizi inanılmaz ses çıkardı. Bir patlama sesinin ardından gelen tiz ıslığı karyola direğinin hızlıca sallanmasıyla birlikte gelen şiddetli bir çarpma sesi izledi.

Kızlar coşkuyla çığlıklar attı.

"Bordaya tam isabet," dedi Alex. "Geminiye yaklaşıp payandayı hazırlayın."

Rosamund bir perde ipini çekti ve yatağın üst çerçevesinden beyaz bir "yelken" açıldı. Bu arada Daisy sandıktan sökülüp iple sarılmış gibi görünen bir tahtaya uzandı.

"Geminiye binmeye hazırlanın!"

Bir yataktan diğerine zıplayıp kamayı Millicent'in boğazına dayadı. "Ganimetleri teslim edin!"

Chase yeterince izlemişti. "Öhöm."

Üçü de donup kaldı. Millicent'i de sayarsa dördü de donmuştu. Odaya çöken sessizliği bozan Bayan Mountbatten'ın sesli yorulmasıydı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Chase.

İlk konuşan Daisy oldu. "Millicent yaralandı." "Bıçağı" oyuncak bebeğin boynundan çekti. "Atkınız lütfen. Çok fazla kan kaybediyor."

Chase bebeğin ölümcül yarasını görmezden gelip mürebbiyeyle konuşmak için odanın diğer tarafına yürüdü.

"Açıklayabilirim," dedi mürebbiye.

"Açıklasanız iyi olur."

"Kızlar ve ben... Pekâlâ gördüğünüz gibi bir oyun oynuyoruz."

"Oyun oynamak için işe alınmadınız."

"Ama bu eğitici bir oyun."

"Kamayla mı eğitiyorsunuz?"

Alt dudağını ısırdı. "Sadece kısmen."

Alex gözlerini tahtaya kaydırdı ve Chase onun bakışlarını takip etti. "Korsanlık mı?" Yüksek sesle dehşet içinde okudu. "Onlara *korsanlık* eğitimi veriyorsunuz."

"Düşündüğünüz gibi değil. Ben–"

Chase mürebbiyeyi dirseğinden tutup odanın öbür ucuna çekiştirdi. Onu doğru düzgün azarlayabilmek için alana ihtiyacı vardı. "Onlara nazik genç hanımlar olmayı öğretmeniz gerekiyordu."

"Genç birer hanım olmaya hazır değiller. Onlar daha çocuk. Oyun oynamaları gerek ve nasıl oynandığını unutmuşlar."

"Onların derslerini öğrenmeleri gerek. Harfler, sayılar, yamuk çiçeklerle işlenmiş mendiller, sıkıcı İncil ayetleri."

"*Öğreniyorlar.*" Adamın dikkatini duvarda asılı duran dünya haritasına yönlendirdi, harita üzerinde bir dizi iğneyle İngiltere'den Batı Hint Adaları'na uzanan bir yol çizilmişti. "Tortuga'dan bir rota oluşturduk. Bu coğrafya," Tahtaya doğru yürüdü ve bir dizi rakamı işaret etti. "Yolculuğun uzunluğunu ve kaç gün süreceğini hesapladık. Ve gemide ne kadar erzak ihtiyacımız olacağına baktık. Bu aritmetik. Hatta onlara bir parça Fransızca bile öğrettim."

Chase tahtada yazanları yüksek sesle okudu. "*Donnez–nous le butin, ou nous vous ferons jeter par–dessus bord.* Bu ne demek?"

Alex kısık sesle tercüme etti. "Ganimetleri verin yoksa sizi denize atarız."

"Millicent öldü," diye duyurdu Daisy. "Cenazeyi denizde yapmamız gerekecek."

Chase şakaklarını ovuşturdu. "Pekâlâ. Oyununuz burada bitiyor. Derhal."

"Mürebbiye ben olduğuma göre kendi yöntemlerimi seçebilmeliyim."

"Ben de patronunuzum. Söylediklerimi yapacaksınız."

"Yoksa ne olur? Kapıda kuyruk olmuş adaylardan birini mi işe alırsınız?" Bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Diğerlerinin başarısız olduğu yerde ben başarı kaydediyorum. Şimdiye kadar kaç tane mürebbiye işe aldınız?"

"On beş," diye cevapladı Bay Reynaud. "Ama her zaman on altıncıyı bulabilirim. Londra isteklerimi memnuniyetle yerine getirmek isteyen kadınlarla dolu."

"Buna şüphe yok. Ama ben onlardan biri değilim."

Bakışları meydan okurcasına birbirine kilitlendi. Tehlikeli derecede yakındılar. Belki Chase kenara çekilmek istemiyordu. Belki de onun gitmesini istemiyordu.

Hatta belki daha yakın olmak istiyordu.

Daha bu düşünceleri aklından çıkaramadan istediği oldu. Göğüs kafesinde bir sıkışma hissetti. Alex şaşkınlıkla çığlık attı.

Bir anda gerçekten de çok yakınlaşmışlardı. Hem de uygunsuzca yakınlardı. Göğüs göğseydiler. Birkaç kat giysi olmasa... ten tene sayılacak bir yakınlıktı.

Tanrım.

Şaşkına dönen Chase kendini koruma güdüsüyle geriye doğru bir adım attı. Bir şey engel oldu. "Bu da ne?"

Vesayeti altındaki yaramazlar kendilerini kahkahalarla yatağa bıraktılar.

Chase bakışlarını indirdi. Uzun bir iple birbirlerine bağlanmışlardı. Görünüşe bakılırsa bağlanmış ve düğümlenmişlerdi. Anlaşılan onlar öfkeli bakışlarla birbirlerine meydan okurken kızlar ikisinin etrafına ipi sarmış, sonra da sıkıca bağlamışlar.

"Ulu Tanrım."

"Sizi küçük..." Chase dönüp onları yakalamak için mücadele verdi ama sadece boynunu çevirmeyi başarabildi. "Hemen buraya gelin."

"Daisy, sence mutfakta kek var mıdır?"

"Reçel olduğunu biliyorum."

Kızlar el ele tutuşup kapıya doğru gittiler.

"Sakın denemeyin." Chase onlara doğru zıplarken Bayan Mountbatten'ı da peşi sıra sürükledi. "Buraya gelin yoksa–"

Yoksa ne yapacaktı? Odalarına mı kapatacaktı? Çay içmeden yatağa mı gönderecekti? Tüm bu cezaları denemiş ama sonuç alamamıştı. Tehditleri tükenmişti.

"Rosamund!" diye haykırdı.

"Ah artık sadece Sam denilince cevap veriyorum."

"Sam mi? Bu da nereden çıktı?"

"İsminde var. Ro-SAM–und."

"Sam ismini kullanamazsın. Bu çok saçma."

"Hiç de saçma değil. Bayan Mountbatten'a sor. Arkadaşları ona Alex diyor. Ben de Sam ismini kullanmak istiyorum."

Daisy'ye doğru döndü. "Hadi. Mutfak yağmalanmayı bekliyor. Belki muhallebi de vardır."

Kapıyı arkalarından kapayarak gözden kayboldular.

On İkinci Bölüm

Chase onları bağlayan ipleri gevşetebilmek için çekiştirdi ancak hareketleri ipleri daha da sıkılaştırıyor gibiydi.

Tüm o kıpırdanmalar bu çıkmaza ek olarak başka sıkıntılar yaratmaya başladı. Güçlü bir erkeğin faaliyete geçen erkekliğine dair sorunlar.

Sakin ol, dedi kendi kendine. İstenmeyen bir ereksiyonla ilk uğraşması değildi. Durumu yatıştırabilirdi.

Kriket. Kriket düşün. Böyle derler, değil mi?

Ne yazık ki Chase kriket hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Bilgisi ağır toplar ve uzun sert sopalardan ibaretti ve bunun şu an pek yardımı dokunmuyordu.

"Lanet olsun, bunu yapmayı nasıl öğrendiler?" diye sordu.

"Düğümler korsanlık derslerimiz arasındaydı."

Bay Reynaud gözlerini devirdi. "Ona ne şüphe."

"Denizciliğin önemli bir parçasıdır," dedi Alex sanki bu kabul edilebilir bir bahaneymiş gibi.

"Bizi bu durumdan hemen kurtaracağım. Şimdiye kadar sadece basit düğümleri öğrendiler ve bir elimi serbest bırakma hatasını yaptılar." Serbest elini onları birbirine bağlayan ip boyunca gezdirdi. "Şimdi, düğüm nerede?"

"Ne yazık ki sırtının ortasında."

Alex kolunu mümkün olduğunca uzatıp adamın etrafına doladı. Sanki ona sarılıyor gibiydi.

"Az kaldı. Aha." Parmaklarını Bay Reynaud'nun sırtındaki düğümün batlarında gezdirdi. "Basit bir düz düğüm. Saniyeler içinde çözerim eğer... doğru... açıyı bulabilirsem."

Düğümü daha iyi kavrayabilmek için adamın vücudu boyunca aşağı yukarı hareket etti. Chase'in şişmiş ereksiyonunu bastırmak için azıcık olan umudu da hızla buharlaştı.

Sopayı alıp kafasına indirmediği sürece kriketin de faydası olmayacaktı.

ALEX HİSSETTİ. Kalın, sert çıkıntı karnına doğru vuruyordu. Parmakları olduğu yerde donup kaldı. Zaten adamın kokusu, sıcaklığı ve güçlü göğsü aklını başından almıştı. Ama bu? Onun da benzer hisler içinde olduğunun kesin kanıtı mıydı? Başı döndü.

Neyse ki Bay Reynaud çok uzundu. Yüzü kıpkırmızı olan Alex yüzü yerine onun yeleğine bakıyordu.

Boş ver, dedi kendi kendine. *Takım yıldızları düşün.*

Ancak büyüyen erkekliğini görmezden gelmek zordu. Boyutu aralarında sakınacalı bir engel oluşturuyor ve Alexandra'nın düğümle ilgilenmesini zorlaştırıyordu. Tek eliyle çözmek için hayli zaman harcamalıydı.

"Belki de konuşmalıyız."

"Ever," dedi Alex çabucak. "Hadi konuşalım."

"Demek arkadaşlarınız size Alex diyor."

"Söylemesi daha kolay. Alexandra çok uzun. Sanırım sizin arkadaşlarınız da size Chase diyor."

"Tam ismim Charles. Ama okula başladığımdan beri Chase'i kullanıyorum."

"Ah. Yani okul arkadaşlarınız size bu ismi verdi."

"Hayır, ben seçtim."

"Kendi takma adınızı kendiniz mi seçtiniz?" Kendi kendine güldü. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama biraz acıklı."

"İsmim yaşam tarzıma uymuyordu. Charles sıkıcı bir isim. Chase kulağa daha yaraşır geliyor. Daha heyecanlı. Hiçbir kadın yatakta şöyle bağırmaz, 'Oh Charles! Evet, Charles!' Yani siz böyle bağırır mıydınız?"

"Ee."

"Bunu sorduğumu unutun."

Alexandra unutmayı deneyecekti ama başaracağından emin değildi.

"Bana okulunuzdan bahsedin," dedi.

"Okulumdan mı?"

"Sıkıcı dersler, kasvetli sınıflar. Bir ihtimal asık suratlı, buruşuk, eğri büğrü dişli müdireniz varsa hemen şu an onu anlatmanızı isterim. Tüm ayrıntılarıyla."

"En sevmediğim öğretmenim buruşuk ya da çirkin değildi. Aslına bakarsanız oldukça güzeldi ama yaramazlık yaptığımızda bize şaplak atardı."

"Hadi ya," dedi Chase zayıf bir inlemeyle.

"Cetvelle doğrudan popomuza vururdu."

"Bir daha düşündüm de konuşmayalım."

Alex sırtağıyla ipi yakalamayı başardı. "Sanırım ilerleme kaydediyorum."

"Şükürler olsun," diye soludu Bay Reynaud.

"Biraz daha gevşemeden çözebileceğimi sanmıyorum. Acaba biraz daha yaklaşabilir misiniz? Sadece birkaç saniye. Tek ihtiyacım olan bir santim."

Chase boğuk bir ses çıkardı. "Madem gerekiyor, bari çabuk olun. Aksi halde yanlış yöne ilerlemeye başlayacağız."

"Ne?"

"Boş verin."

Alexandra eğilerek yanağını onun göğsüne dayayacak şekilde başını çevirdi. Bay Reynaud'nun güçlü çenesi başının üstüne değiyordu. Alex adamın kalp atışlarını hem kulaklarında hem de karnında hissediyordu.

Bir an için düğünle ilgili her şeyi unuttu. Çocuk odasını, çocukları, adamın sert, yağsız erkek vücudu dışındaki her şeyi unuttu. Bir fırtınada direğe tutunmuş bir denizci misali ona sarılmıştı. O sırada Bay Reynaud'nun eli kalçasını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Birbirlerine sarılan âşıklar gibiydiler.

Chase titreyerek nefesini çekti. İç çekişi Alex'e çalışması için yeterince alan vermişti. Titreyen parmaklarını ipin gevşeyen kısmından sokup çekti.

İşte. Düğüm çözülmüştü, tabii onlar da.

Hazırlıklı değillerdi. Birbirlerine o kadar dayanmışlardı ki ancak çim üstündeki misketler kadar dengeleri vardı. Aniden serbest kalmak dengelerini kaybetmelerine neden oldu, Chase'in sıkıca tuttuğu Alex de onunla birlikte devrildi.

Gümü sesiyle yere çarparlarken Alex Chase'in üstünde kaldı. En kötü darbeyi alan Chase Alex'in düşüşünü yumuşatmışsa.

"Oof."

Alexandra dirseği üzerinde doğruldu. "Bir yeriniz incindi mi?"

"Hayır."

"Ama başınızı çarptınız." Başını tuttu. "Bir şey söyleyin."

"Ayy."

Alex güldü, aynı anda hem rahatlamış hem de gerilmişti.

"Şimdi o lanet bebeğin ne hissettiğini biliyorum."

"Çok mu acıyor?"

"Yarın acıyacak. Şu an iyiyim."

"Emin misiniz? Belki ben–"

"Alexandra." Kadının çenesini tutup kendine bakmaya zorladı. "Yeter."

Tanrım. Adının dudakları arasından dökülüşü, o güçlü, boğuk sesi. Bir eli hâlâ kalçalarındaydı.

"Korsanlık oyununu onaylamadığınızı biliyorum ama onlara ulaşmak için bulduğum tek yol bu. Daisy derslerde zorlanıyor. Zar zor okuyor. Rosamund ona karşı çok korumacı. İç güdüleri incinme riskini almaktansa beni uzaklaştırmasını söylüyor. Sabırlı olunmasına ihtiyaçları var." Duraksadı. "Bundan da çok, güvende olduklarını ve sevildiklerini hissetmeye ihtiyaçları var."

"Size söyledim. Bunu onlara ben veremem."

"Denerseniz yapabilirsiniz."

"İlk günden anladığınızı düşünmüştüm. Hatırlarsanız korkunç bir hayal kırıklığıydım. Acınası bir centilmenlik örneği. Çorapların önemini anlayamayan bir adamı."

"Ama aynı zamanda her sabah küçük bir kızın elini tutan ve oyuncak bebeğine mendiller düzen bir adamsınız. Vasisi olduğu yetim çocuklar için elleriyle rahat pencere koltukları ve kitap rafları yapan dük varisisiniz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Tahmin ettim. Aşağıda kendi panellerinizi asıyordunuz. Bu arada verandam için teşekkür ederim. Elleriniz çok maharetli."

"Hiçbir fikriniz yok," dedi hırıltılı bir sesle. Kalçalarını yeniden kavrayıp sıktı.

Alex elektrik çarpmış gibi hissetti. Tüm vücudunu titreten bu his göğüs uçlarına yerleşip aniden şişip dikilmelerine neden oldu.

"Gördünüz mü? Vakanızı beni 'değiştirmekle' harcamayın. Bu ümitsiz bir vaka." Neredeyse mürebbiyesinin duyamayacağı kadar alçak sesle tekrarladı. "Ben ümitsiz bir vakayım."

Ümitsiz vaka mı?

Bu, birinin kendi için varabileceği türden bir sonuç değildi. Biri bu yalanı ona aşılamış, sadece aklına kazımakla yetinmeyip ruhuna da işlemişti. Bu her kimse Alexandra ondan Rosamund, Daisy ve Chase Reynaud adına nefret ediyordu. Böyle bir yalanın hafife alınmasına izin veremezdi.

"Chase." Yumuşak bir dokunuşla adamın saçlarını düzeltti. "Kimse ümitsiz vaka değildir."

Adamın gözlerinde bir duygu çatışması vardı. Çaresizce inanma isteğiyle karışık şüphe. İnkârın arzuyla savaşı. Cazibe ve aynı anda geri çekilme dürtüsü.

Hayal kurma, dedi Alex kendi kendine. Her ihtimalde gözleri sadece karışık duygularını yansıtıyordu.

Kalçasındaki eli bir karar vermiş gibi sıkılaştı. Alex nefesini tuttu. Bir anda Chase onu sırt üstü çevirip altına aldı.

"Beni dinle," dedi. "Ben ahlaklı bir adam olsaydım – kendinden başka birini önemseyeceğine güvenilecek türden bir adam– bir mürebbiyeyi çocuk odasında altına almazdım. Bana inanmayı reddedersen sana bir ders verebilirim."

Alex muzip bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ya dersi ben verirsem?"

Onu alnının ortasından öptü.

Chase dudaklarından öperek karşılık verdi.

Tutkusu Alex'in nefesini kesti.

On Üçüncü Bölüm

Chase nasıl biri olduğunu kanıtlamak istercesine sertçe öptü. Öpüşünde şefkatten eser yoktu, daha çok cezalandırır gibiydi. Dilini okşamak yerine kamçı gibi kullanıyordu.

Madem diğer herkes korsancılık oynuyordu o halde o da korsan olacaktı.

Korsanlar alırdı. Ele geçirirdi. Yağmalardı.

Dudaklarını boynunda –narin, güzel boynunda– kaydırırken elini elbisesinin ince kumaşı üzerinde gezdirip vücut hatlarını takip etti. Ceza olarak dayatmak istediği dokunuşları giderek hassaslaştı.

"Alexandra," diye fısıldadı.

Arkadaşları ona Alex derdi ama Chase arkadaşı değildi. O patronuydu, daha yüksek sosyal konuma sahipti ve deneyimli bir çapkındı. Ve ondan tam burada, çocuk odasının gıcırdayan zemininde, dağınık kitaplar, tahta ve tebeşirler arasında faydalanabilecek biriydi.

Ama şu anda tek istediği Alexandra'yı saatlerce öpmekti. Hatta günlerce.

Her kadın eşsizdi ama o çok *farklıydı*. Tuhaf, cesur ve akıllıydı. Dahası farklı hissettiriyordu. Chase bir kez olsun

kendinden saklanmak yerine yavaşlamak, onu keşfetmek ve onunla ilgili her şeyi öğrenmek için zaman ayırmak istiyordu.

Alex'in dili çekinerek onunkini okşadı. Her yumuşak, kışkırtıcı dokunuş armağan gibiydi. Tutkuyu ilk tadışıydı ve bunu onunla paylaştı. Özgürce. Keyifle.

Chase kadının kolları arasındayken neredeyse bunu hak ettiğini düşünecekti.

Kimse ümitsiz vaka değildir.

Bundan daha çok inanmak istediği bir şey yoktu. Ama bilmiyordu, saygınlık yolundan ne kadar saptığına dair bir fikri yoktu.

Chase o kadar kaybolmuştu ki haritadan çıkmıştı.

Öpmeyi bırakıp ona bakmak için dirseği üzerinde doğruldu. Alex parlayan kara gözleriyle ona bakıyordu. Dudakları öpüşmekten şişip kızarmıştı.

"Aman Tanrım, çok güzelsin."

Alex'in yanakları utançla kızardı. Bir dakika önce güzelse şimdi ışıl ışıldı.

Ve Chase'in başı büyük beladaydı.

İçinde bulundukları an kızların merdivenleri tırmanan ayak sesleriyle bozuldu. Rosamund ve Daisy odaya dalmadan önce ayağa kalkıp kıyafetlerini ancak düzeltebildiler. Kızların ellerinde birer dilim kek ve reçelli çörek vardı.

"Vay." Daisy ağzına bulaşan reçeli koluyla sildi. "Kurtulmuşsunuz."

"Bir dahaki sefere daha sıkı bağlamak için düğümler konusunda çalışmalıyız," dedi Rosamund kardeşine.

"Gelecek sefer olmayacak," dedi Chase sertçe. "Artık korsanlık yok." Korsan dekoruna doğru elini salladı. "Aslında yarın hepinizi–"

"Hepimizi gezintiye götürecek," diye araya girdi Alexandra.

"Gezinti mi?" Rosamund inanamıyor gibiydi.

Chase de inanamıyordu.

"Evden çıkma iznimiz olmadığını sanıyordum," dedi Rosamund.

"Kesinlikle haklısın," diye karşılık verdi Chase. "Ve bu yüzden ben–"

"Bu yüzden yarın bir istisna yapacak," diye kesti sözünü Alex.

Ah, *cidden mi?* Bu utanmaz bir ihanetti.

Daisy yatakta zıplayarak neşeyle bağırdı. "Nereye gideceğiz?"

Chase doğruldu. "Ben *biç*–"

"Bay Reynaud hiçbir şey söylemeyecek." Hain mürebbiye bir kez daha onun adına konuşmuştu. "Bunun sürpriz olmasını istiyormuş. Harika, değil mi?"

Chase ona baktı.

Alexandra gülümsedi.

Chase bıkkınlıkla söylenerek odadan çıktı.

Pekâlâ. Madem gezmek istiyorlardı onları gezdirecekti. Ve bu gezi oldukça eğitici olacaktı.

"LONDRA KALESİ," dedi Alexandra yüksek sesle. "Cesur bir seçim. Zengin bir tarih. Kraliyet mücevherlerini görebiliriz."

"Mücevherler programa dahil değil. Aklımda özel bir tarih dersi var."

Chase –Alexandra artık onu Bay Reynaud olarak düşünemiyordu– onları sarmal basamaklardan çıkararak doğruca Beauchamp Kulesi'ne götürdü.

Vardıkları yer daha çok bir çiçeği andırıyordu. Merkezde yuvarlak bir boşluk, çevresinde taç yapraklar gibi fışkıran küçük girintiler vardı.

Daisy daireler çizerek girintiler arasında dolaştı. "Burası neresi?"

"Bir hapishane," diye yanıtladı Rosamund. "Ortadaki bu alan zindancılar içindi ve dans ettiğin küçük bölmeler hücreydi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Daisy.

"Çünkü burası Londra Kalesi, mızmız. Bana inanmıyorsan iz bırakan mahkûmlara sor." Rosamund duvara kazınmış harfleri işaret etti. "Bak, burada." Daha yukarıda bulunan başka bir izi gösterdi. "Ve orada."

"Her yerde," dedi Daisy etrafına bakarak.

Elle kazınmış yazılar bir insanın ulaşabileceği her taş parçasını doldurmuştu. Bazıları sadece baş harfler ya da tarihti. Başka yerlerde kabartmalı oyulmuş özenli haçlar vardı. Duvarlar boyu uzanan İncil ayetleri görünüyordu.

"Bunu neden yapmışlar ki?" diye sordu Daisy. "Bu çok uygunsuz."

"Çünkü onlar *suçluydu*," dedi Rosamund. "Doğru davranmakla ilgilenmiyorlardı."

"İnsanlar dünyada bir iz bırakmak isterler," dedi Alex. "Bu, insanın doğasında var. Kimileri başarılarıyla kimileri erdemleriyle hatırlanır. Diğerleri çocukları aracılığıyla yaşar." Yanından geçerken parmaklarını Daisy'nin sırtında gezdirdi. "Ve ardında bunları bırakamayacak biri ismini duvara kazır. Hepimiz hatırlanmak isteriz."

"Ah, onlar hatırlanıyorlar, suçlu olarak." Chase odanın ortasında durdu. "Kimler bunun gibi hapishanelere düşer, biliyor musunuz, kızlar? Katiller. Hainler."

"Ve korsanlar," diye tamamladı Rosamund kupkuru bir sesle, vasisinin konuşmasının nereye varacağını anlamıştı.

"Evet. Ve korsanlar. Birkaç yüzyıl önce nehir girişinden buraya getirilir, bu hücrelerden birine sürüklenir ve bir ile beş yıl boyunca burada çürümeye bırakılırlardı. Saman

üstünde uyunurdu. Yemek olarak sadece bayat ekmek ve yavan bir çorba vardı, et yoktu. Diğer pis mahkûmlarla tıkış tıkış. Pislik, bit, fare, hastalık dolu bir yer."

"Hastalık!" diye bağırdı Daisy. "Hangi hastalıklar?"

"Çok ama çok sıkıcı olanlar," dedi Chase. "Ve o kadar *sevimme*. Bu üzücü. Üstelik bunlar yetmezmiş gibi mahkeme sizi suçlu bulursa ne olacak?" Parmağıyla boğazını keser gibi yaptı.

"Kelle uçurma," dedi Daisy dehşetle.

"Hemen orada, avluda. Tabii eğer doğuştan asilseniz. Diğerleri asılır ve başları ibret olsun diye nehir kenarındaki mızraklara takılırdı. Tüm kan yere akardı. Kuzgunlar gözlerini oyardı."

Alex elleri arkasında patronunun yanına gelip homurdandı. "Tarihi öğretmek için çok daha az ürkütücü yollar var Bay Reynaud."

"Coğrafyayı öğretmek için de korsanlıktan çok daha az rahatsız edici yollar var."

Alex'in buna verecek bir cevabı yoktu.

"Fleet Sokağı'na götürmeyi seçmediğime şükret." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kızlara baktı. "Şimdi. Bu küçük ziyaretin ikinizin de suçlu davranışlarını iyileştireceğini umuyorum. Bundan sonra hırsızlık, korsanlık veya... oyuncak bebek cinayetleri olmayacak. Tabii geleceğinizde öyle bir sahne yaşamak istemiyorsanız."

"*Geleceğimiz* mi?" Rosamund düşünceli düşünceli etraftaki eski hücrelere baktı. "Üst kattaki bir odada kilit altında, ekmek kabuğundan başka bir şey yemeden ve hastalıkla çevrili. Şu anki hayatımıza çok benziyor. İmkânımız varken birkaç açık deniz macerasına atılabiliriz." Daisy'ye baktı. "Hadi hayvanat bahçesini gezelim."

Chase başını eğip abartılı bir umutsuzlukla inledi.

"Bekleyin." Alex el çantasını karıştırdı. "Girmek için bir şiline ihtiyacınız olacak."

Rosamund elindeki iki bozukluğu şıngırdattı. "Vasimiz bize para verdi." Adamın cebine doğru muzipçe baktı. "Yani bir bakıma."

Ablasının peşi sıra giden Daisy merdivenlerden inerken mutlu bir şekilde mırıldanıyordu.

Alex peşlerinden gitmek için hareketlendi. Daha iki adım atmıştı ki adamın derin sesi onu durdurdu.

"Henüz değil Bayan Mountbatten."

"Kızlara yetişmem gerek. Onları gözetimsiz bırakmak güvenli değil."

"Bir şey olmaz," dedi adam. "Rosamund Daisy'nin gözden kaybolmasına izin vermez."

"Ah, kızların güvende olacağından eminim." Sahte bir umursamazlıkla gülümsedi. "Ben aslanlar ve kaplanlar için endişeliyim."

"Bir yere gitmiyorsunuz." Onu oyuklardan birine çekti. "Söylemem gereken bir şey var."

Söylemesi gereken bir şey vardı ve Alex ne söyleyeceğini bilmek istiyordu. "Tatlısın" olabilir miydi? Çünkü önceki geceden beri tek düşünebildiği bu kelimeydi.

Aman Tanrım, çok güzelsin, demişti.

Sana güzelsin dedi! diye şarkı söylemişti zihni. Ve o zamandan beri bu şarkıyı tekrarlamayı bırakmamıştı. *Güzel. Güüüüü–zeeeel. Güzel güzel güzel güzel G–Ü–Z–E–L nedeni? Çünkü seni güzel buluyor. Çok güzel.*

"Size bu gezintinin umduğunuz gibi geçmediğini söyleyebilirim."

"Sizi işe aldığımdan beri hiçbir şey umduğum gibi gitmiyor Bayan Mountbatten."

"Olumlu yönden bakmayı deneyin. Rosamund ve Daisy cesur, akıllı ve becerikli kızlar. Yanlış davranışları onları

döverek *düzeltilebilecek* olsa bile sopanın onlardan önce kırılacağından eminim ve bu morallerini de bozar. O zaman büyük bir trajedi olur."

"Ah, evet. Gerçek bir trajedi."

İronik tonu onu kandıramadı. Alex adamın çocuklara beslediği sevgiyi görmeye başlamıştı. Umursamıyor olsa onları düzeltme zahmetine girmezdi.

"Onlar *çocuk*. Dünyaya karşı doğal bir merakları ve öğrenme istekleri var. Sadece cesaretlendirilmeye ve fırsat tanınmasına ihtiyaçları var. Kendi ilgi alanlarını takip etme özgürlüğüne sahip olmalılar. Zihinlerinin gelişmesini önemsemiyor musunuz?"

"Esasen ben davranışlarının gelişmesini önemsiyorum, toplum içinde nasıl hareket edeceklerini öğrenmeliler. Bir vasi olarak benim görevim Rosamund ve Daisy'nin güvenli ve rahat edecekleri bir geleceğe sahip olmalarını sağlamak. Genç bir kadının böyle bir geleceğe ulaşmak için tek şansı iyi bir evliliktir."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Annc babanızın yaptığı gibi iyi bir evlilik mi?"

"Ah, babamdan daha iyi biriyle evlendiklerinden emin olacağım. Daha kötüsünü bulmaları hayli zor. Ama evet. İngiliz aristokrasisinde işler böyle yürüyor."

"Belki de İngiliz aristokrasisinin daha iyisini yapması gerekiyordur."

Chase alaycı bir ifadeyle güldü. "Dünyayı değiştirme gücüne sahip olduğumu düşünmeniz gururumu okşadı."

"Ben *sizin* dünyayı değiştirme gücüne sahip olduğunuzu düşünmüyorum," diye yanıt verdi Alex. "Rosamund ve Daisy'nin bu güce sahip olduğuna inanıyorum. Tabii fırsat verilirse."

"Demek öyle." Kadını kendine doğru çekti. "Peki siz dünyayı nasıl değiştirmeyi planlıyorsunuz Bayan Mountbatten?"

"Size söyleyemem Bay Reynaud. Şu an gökyüzünü değiştirmekle meşgulüm."

Chase gözlerinin içine bir süre baktıktan sonra dramatik bir biçimde iç çekti. "Yanıltıcı reklamın en kötü örneğisiniz. İlkel bir cadıyı işe aldığıma inandırıldım. Ardından *olağanüstü, cesur ve ilginç* olduğunuzu öğrendim."

Pekâlâ, diye düşündü Alex, zihninde çalıp duran şarkının artık dört kelimesi vardı.

"Keşke böyle şeyler söylemeseniz," diye kekeledi.

"Keşke böyle şeyler düşündürmeseniz. Berabereyiz."

"Kızlara yetişmeliyiz."

"Evet, yetişmeliyiz."

İkisi de kımıldamadı.

Alex dudağını ısırdı. "Ama bunun yerine öpüşeceğiz, değil mi?"

Chase onu kollarının arasına aldı. "Ne yazık ki haklısın."

On Dördüncü Bölüm

Chase onu, darağacına giden bir adamın gözü kara ateşiyle öptü. Onu tutup duvara yapıştırırken inledi.

Göğsünü avuçladı, bir gece önce sıcak, hassas şişkinliğin elleri arasında eridiğini hissetmişti. O anda inanılmaz sertleşmişti ve erkekliği bugün kendini aşmaya kararlı gibiydi. Alex bacağını onunkine doladı. Chase dudaklarını kadının inanılmaz derecede narin ve güzel boynundan aşağı kaydırdı ta ki ceketinin yakası daha fazla ilerlemesini engelleyene kadar.

Vicdan azabı hissetti. Çoğu insan onun vicdanı olmadığını düşünürdü ama vardı. Yüzeye Kayıp Atlantis adası sıklığında çıksa da derinlerde bir yerde bir vicdanı vardı.

Ve şu an ona yalvarıyordu.

O anda Alex sırtını gerip göğsünü adamın eline doğru bastırırken boğuk bir sesle yalvarırcasına inledi.

Vicdan mı? Ne vicdanı? Parmaklıkların ardına kilitleyip anahtarları atın.

Tanrım burası üzerinde tuhaf bir etki yaratmıştı.

Yüzyılların rezilliği havada asılıydı. Mahkûmların hayaletleri zincirlerini sallıyordu. Çağlar öncesinden gelen acının yankılarını hissediyordu. Suçun ağırlığı. Ezici pişmanlık.

Açlık, özlem ve yalnızlık. Tüm bu hüzünlü duygular geceleri onu da esir alıyordu.

Chase yıllarını kendi içinde hapis olarak geçirmişti. Ve bazen kolları arasında bir kadın tutmak tek kaçışı gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ama bu... bu farklıydı. Alexandra farklıydı. Bu, daha sonra anılarından silmek isteyeceği bir an değildi. Aksine birbirine dolanmış bedenlerinin resmini tüm o isimler, tarihler ve İncil ayetlerinin ortasında taşa kazımak ve zamanın silemeyeceği bir iz bırakmak istiyordu.

Ne demişti? *Hepimiz hatırlanmak isteriz mi?* Pekâlâ, Chase buhar gücüyle çalışan bir fayton icat etmeyecekti. Kahramanlığı için anıt dikilmeyecekti, kendine ait bir çocuğa babalık etmeyeceğine yemin etmişti. Ama ondan geriye kalan tek şey bu kucaklaşma olsa bile bu, ardında gururla bırakabileceği bir miras olurdu.

Bay Reynard 1817 yılında, burada Bayan Mountbatten'a tarihin en tutkulu, en erotik, en iç eriten öpücüğünü vermiştir.

Onu arzuyla öperken yukarı kaldırıp ayaklarını yerden kesti ve kalçasını duvarla kendisi arasına sıkıştırdı. Alex parlayan gözlerle ona baktı, soluksuz kalmıştı. Chase elini ikisinin arasına sokup Alex'in ceketinin düğmelerine uzandı.

Onları teker teker açmaya başladı. Görevi rahatlıkla tamamladı ve nedenini biliyordu. Alex'in bir tane ceketi vardı ve onu o kadar çok giymişti ki ilikler genişlemişti. Yoksulluğunun somut kanıtının işe yarar olduğunu varsaydı. Onun konumundaki birçok erkek bunu rahat davranmak için bir bahane olarak kullanabilirdi. Ancak Chase böyle hissetmedi. Son düğme geldiğinde pişmanlık ve koruyuculuk hissetti.

Mürebbiye çok daha ayrıntılı bak ediyordu. Onun konumundaki genç, bekâr bir kadın tehlike korkusuyla yaşıyor

ve eski püskü bir ceketi acması bir kalkan olarak kullanıyordu. Chase ceketi kadının üstünden çıkarıp kenara fırlatmak ve kendisininkini ona vermek istedi.

İşe yaramaz biri olabilirdi ama Alexandra'nın bedeniyle dünya arasında durabilirdi.

Elbisesinin ince kumaşının üstünden göğsünü kavradı. Göğüs ucunu buldu, başparmağını üstünde gezdirerek şişirip dikleştirdi.

"Chase."

Sesindeki yalvaran ton onu çılgına çevirdi. Beyaz şalı kenara itip elini açık ceketin içine kaydırdı, ardından parmaklarını elbise kumaşının altında gezdirdi. Bir kadının elbise katmanlarını kendisininki kadar iyi biliyordu. Aslında giyinmesine yardım eden bir uşağı olduğu için kendisininkinden de iyi biliyordu.

Elbise askılarından birini omzundan indirdi. Böylece sert balenin ve kombinezonun altına uzanması için yeterli alan açıldı. Tecrübeyle pekiştirilmiş ustaca bir hareketle göğsünü kaldırıp korseden kurtardı.

Alex gözlerini kapadı. İniltisini bastırmak için dudağını ısırdı. Chase onun zevkle inleyip bağırmasından keyif alırdı. Ama sessizlikte en az onun kadar erotik bir şey vardı.

Chase elindeki yumuşak kürkü nefes nefese tuttu. Nazikçe okşadı. Alex küçük, küçücüktü. Kalbi avucundaki bir kuş gibi çırpınıyordu.

Göğsünü tutmak elleriyle kalbini tutmak gibiydi.

Bu, Chase'i çok korkuttu.

Vücudunu korumak, temel erkeksi bir dürtüydü. Ama kalbinin sorumluluğunu alamazdı.

Alışılmadık bir sertlikle bırakıp ayakları üzerine bastırdı. Chase kadının üstünü düzeltirken Alex'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kafasını karıştırdığı ya da hayal kırıklığına uğrattığı için kendini kötü hissediyordu ama bu kez çok ileri gitmişti.

Daha doğrusu fazla yaklaşmıştı.

Boğazını temizledi. "Alexandra, bu..."

"Hiç yaşanmadı," diyerek tamamladı Alex. "Biliyorum." Dudakları hafifçe kıvrılsa da gözleri ona eşlik etmedi. İncinmişti.

Chase kendini duvardaki çatlaklardan birinin içinde gözden kaybolana kadar küçülmüş hissetti. Gerçi mürebbiye şaşırmış olamazdı. Onun bu türden bir erkek olduğunu biliyordu. En azından kadınlar konusunda. Başından beri onun ahlaksız geçmişine dair boka kanıtı vardı.

Belli ki bunu hatırlaması gereken Chase'di.

Tamam o halde. Şehre gidip sofistike, güzel, istekli bir kadın bulacak, onu sığınağına getirecek, yeni yatağını test edecek ve mürebbiyeyi salyası akan bir tazı gibi pençeleme arzusundan kurtulacaktı.

Ve tüm bunları bu gece yapacaktı.

On Beşinci Bölüm

"Gelip Mars'a bir bakın."

Bulutsuz, karanlık bir geceydi ve Alexandra uyku saati çoktan geçmiş olmasına rağmen kızları yıldızları seyretmek için odasına çağırdı. Buna, gökyüzünde yön bulma dersi dedi. Aslında yıkanmaları, geceliklerini giymeleri ve saçlarını fırçalayıp düzgünce örmeleri için bir rüşvetti. Kızların saçları tertemiz kokuyordu ve Alex kızıl gezegeni bulmasına yardım etmek için Daisy'nin omzuna doğru eğilince bu masum kokuyu içine çekti. Göğsünde sıcacık, şefkat dolu bir his yayıldı.

Sadece birkaç haftada kızları sevmeye başlamıştı. Fazlasıyla. Onlara yardım etmek zamanda geri gidip yetim kalmış haline ulaşıp o kıza güven verici bir kucaklamayla sarılmak gibiydi. *Korkma. Şu an zorlandığını biliyorum. Çok zor. Ama sen düşündüğünden daha güçlüsün ve sonunda her şeyi iyi olacak.*

Yine de kollarını Daisy'nin omuzlarına sarıp burnunu kızın mis kokan saçlarına gömerken biraz korktu. Okula gittiklerinde kızları sarıp rahatlatacak biri olacak mıydı?

"Göremiyorum," dedi Daisy. "Çok bulanık."

"Gerçekten mi? Dur, ben bakayım." Alex küçük öğrencisiyle yer değiştirdi. "Belki de lensi temizlemeliyim."

Ancak daha düzgün bir görüntü elde edemeden eve doğru yaklaşan at arabasının sesini duydu.

Pencereden göz atan Alexandra şüphelerinde haklıydı. Bay Reynaud faytonuyla eve geliyordu ve yalnız değildi. Yumuşak kadınsı bir kahkaha havada süzülüp davetsizce açık pencereden içeri girdi. Alex bu kahkahayı rahatsız edici sivri sinek gibi kovalamak istedi.

"Ah Reynaud," dedi kadın cilveli bir sesle. "Sen gerçek *bir* şeytansın."

Peh.

Chase kadının arabadan inmesine yardım etti. Kadın yere inerken "sendeledi." Bay Reynaud onu kollarına alarak tuttu.

Alex bariz taktik karşısında gözlerini devirdi.

Onları izlemekle o kadar meşguldü ki gözetleme işinde yalnız olmadığını fark etmedi. Rosamund teleskopu yola doğru çevirmişti. "Düşman gemisi sancak tarafında. Ve burnu havada hanımefendi fazla hoş değil mi?"

"Onu bana ver." Alex teleskopun kontrolünü aldı ve kendi baktı. Aleti ayarlayınca kadını sanki aralarında birkaç santim varmış gibi rahatça görebildi. Alışın sarısı saçları zarif bir topuz yapılmıştı, üstünde mor ipek bir elbise ve ellerinde elbisesiyle uyumlu dirseğe kadar uzanan eldivenler vardı. Boynundaki mücevherler ışık saçıyordu.

Daisy pencere pervazına eğildi. "Çok güzel."

"Dikkat et Daisy," diye mırıldandı Rosamund. "Yoksa Millicent frengiye yakalanabilir."

Alex dehşete kapıldı. "Böyle şeyler konuşmamalısın," diye fısıldadı. "Hatta böyle şeyleri *bilmemelisin*."

"Her gelen mürebbiyeyi kaçırdım ve üç okuldan atıldım ama bu eğitimim olmadığı anlamına gelmez." Rosamund gülümsedi. "Ve bize on yaşın gemici olmak için yeterli olduğunu sen söyledin. Üstelik çok yakın görünüyorlar."

Alex aşağıdaki sokaktan yükselen başsan çıkarıcı bir erkek mırıltısı duydu. Kelimeleri seçemiyordu ama niyet çok açıktı.

Öfkeyle yandığını hissetti. *Alçak* adamı. Âşıklarını doğrudan iki masum çocuğun burnunun dibine getirmeye nasıl cüret ediyordu? Ya da bir masum çocuk ve Rosamund.

"Bu kadar yeter." Alex teleskopu kapadı. "İkiniz de yatağa."

Kızların ikisi de ısrarla yalvardı. "Daha değil."

"Başka bir akşamı devam ederiz." Alex onları yataklarına doğru itti. "Buna tanık olmanıza izin veremem–"

Aşağıdan bir kahkaha sesi daha geldi.

Alex yüzünü buruşturdu. "Ben yapamam. Haydi yatağa."

"Hayır." Daisy kararlıydı. "Biz korsanız, değil mi? Korsanlar geri çekilmez."

CHASE KENDİNİ Leydi Chawton'ın kollarından kurtarmaya çalıştı. Kadın bu gece bir ya da üç kadeh fazla şampanya içmişti ve sarılmasında asalet yoktu.

"Ben," dedi kadın hırıltılı bir sesle, "vücuduna çok kötü şeyler yapacağım. Bütün. Gece. Boyunca."

"*Bütün* gece mi?"

"Evet."

Chase iç çekti. Ona ayıracak "bütün bir gecesi" yoktu. Sadece "gecenin bir kısmı"nı ona ayıracağını düşünmüştü.

Ve tam şu anda "gecenin hiçbir kısmını" ayırma eğilimindeydi.

İşler umduğu gibi gitmiyordu. Winifred kuşkusuz çok güzeldi. Espriliydi. Yıllardır tüm parti ve balolarda flört ediyorlardı ve aralarındaki cinsel gerilim yavaş yavaş körükleniyordu. Chase yine de bir adım atmayı hep ertelemişti. Düşününce –Tanrım bunu itiraf etmek korkunçtu– onu özel bir an için saklamıştı.

Ya da bu durumda acil bir an için. İyi ve enerjik bir yatak sporuna hiç bu kadar çaresizce ihtiyaç duymamıştı.

Şimdiyse iptal etmenin eşiğindeydi. Nedense hiç havasında değildi.

Hayır. *Bir* nedeni vardı.

Aslında ufak tefek bir nedendi. Siyah saçlı, siyah gözlü bir sebep. Şimdiye kadar tanıdığı en hassas dokunuşa ve havada duman gibi hafifçe süzülen sese sahip bir sebep.

"Reynaud?"

Dikkatini vermeye çalıştı.

Winifred somurttu. "Hadi, içeri girelim." İyice sokulup abartılı bir biçimde titredi. "Üşüdüm."

Hava temmuz ayı için bile fazla sıcaktı.

"Belki de üşüttün tatlım." Hizmetliye atları ve arabayı ahıra götürmeyip beklemesini işaret etti. "Eğer hastaysan seni eve götürmem iyi olacak. Bunu başka bir akşam yapabiliriz."

"Bu kadar sıkıcı olma." Adamın boynuna sarılıp kollarında bir sarkaç gibi sallandı. Afyon etkisi altındaki bir sarkaç gibi. "Beni çok bekletttin. Hem de çok."

"O halde birkaç gün daha beklemekten ne çıkar? Beklemek her şeyi daha tatlı hale getirecektir." Chase kadının eldivenli parmaklarını ensesinden çekmeye çalıştı ama bir elini çekmeyi başarsa diğer eli yapışıyordu. Mor eldivenlerin ahtapot dokunaçlarıyla işli olduğundan şüphelenmeye başladı.

"Sen acımasız bir şakacısın." Winifred öne eğilip adamın göğsüne yaslandı ve şehvetli bir sesle adamın kulağına fısıldadı. "Dikkat et yoksa ben de şaka yapmaya başlarım." İpek eldivenli parmağını kulağının kıvrımlarında gezdirdi. Yeterince boş bir histi ama kasıklarında şehvet uyandırmaya yetmedi. Winifred bu kez de parmağını kulağının *içine* soktu. Dibine kadar. Bastırıp çevirdi.

"Bu hoşuna gitti mi yaramaz çocuk?" diye mırıldandı.

Aslında bayıldı. Hayır, hiç hoşlanmamıştı.

Kadının elini itti ve parmak kulak kanalından pat sesiyle çıktı.

Bu kadarı yeterliydi. Gece bitmişti.

İlk olarak Winifred sarhoştu.

İkincisi cinsel yaklaşımı düpedüz tuhaftı. Chase tuhaflıkları umursamazdı. Başka zamanlarda ve başka yerlerde tuhaflıklardan keyif almıştı. Ama bu gece onlardan biri değildi.

Üçüncüsü ve en önemlisi Bayan Mountbatten'ı aklından çıkaramıyordu. Elbette nefes nefese kalıp terleyecek onu içinden atmaya çalışmak için kendini kandırabilirdi. Ama bu onun tarzı değildi. Chase kadınlara, bir kadınla sevişirken bir diğerini aklından geçirmeyecek kadar fazla saygı duyduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Ayrıca fazlasıyla gururluydu. Üstelik gönülsüz bir birliktelik elleri, dudakları ve diliyle parlattığı itibarını zedelerdi.

Ellerini Winifred'in omzuna koyup aralarında mesafe olacak kadar güç uygulayarak itti. "Dinle Winifred–"

Winifred parmağını dudaklarına koyarak onu susturdu. Saniyeler önce kulağının içine sokuğu aynı parmaktı. "Başka bir şey söylemek yok ta ki içeri girip soyunana ve ağzını senin–"

Chase Winifred'in ağzını nereye koymak istediğini asla öğrenemeyecekti. Kadın cümlesini bitiremeden camları bile parçalayacak tizlikte bir çığlık attı ve Chase kendini şokla sıçrarken buldu.

Soğuk. İlk anlaşılır his buydu.

Soğuğun ardından gelen his ıslaklıktı.

İkisinin de üstüne su dökülmüştü. Chase iki eliyle saçlarını geri itip yukarı baktı. Rosamund ve Daisy'nin çok yukarıdaki bir pencere pervazından sarktığını gördü. İkisinin de elinde boş birer kova vardı.

"Çok çok özür dilerim!" diye seslendi Rosamund. "Sintine suyunu boşaltmamız gerekiyordu."

"Çok fare var," diye ekledi Daisy ellerini ağzının kenarına götürerek. "Gemide veba var."

"Of şu küçük..." Chase cümlesini homurdanarak tamamladı. Kaçıp saklansalar iyi olacakı aksi halde vebanın anlamını onlara öğretecekti.

Winifred çığlık atmayı kesmemişti. Daha önce ustaca toplanmış altın rengi bukleleri şimdi yüzüne yapışmış ve gözlerini kapatmıştı. Şokla titrerken eldivenli parmaklarıyla onları geri itti.

Chase açılan fırsat penceresini görüp kullandı. Kollarını ceketinden çıkarıp kadının omuzlarına koydu, yüzünü faytona doğru çevirdi. Seyise bakıp, "Leydi Chawton evine dönecek," dedi.

Suyun oluşturduğu ağırlık ve Winifred'in işbirliği yapmaktaki istemsizliği ya da beceriksizliği yüzünden Chase ve seyisin ilk birkaç denemesi başarısız oldu. Sonunda zavallı Winifred'i *bir iki üç kaldır!* diyerek arabaya bindirdiler. Chase mor ipek ve dantellerle boğuşup onları arabaya tıkıştıktan sonra kapıyı sertçe kapadı.

Seyis koltuğuna oturdu, Chase kadının adresini verdi. "Seninle vakit geçirmek güzeldi," diye bağırıp el salladı.

Ardından topukları üstünde dönüp kapıya koştu.

Dört kat merdiven. Chase iki baş belasının geldiğini duymaları ve giderek artan bir korkuyla titremeleri için her katı tehditkâr bir yavaşlıkta tırmanıyordu. "Rosamund ve Daisy Fairfax!" diye haykırdı. "Malta'ya gitmek için eşyalarınızı toplayın!"

Ancak çocuk odasına kadar çıkamadı. Üçüncü katın sahanlığına ulaştığında kıyamet yürüyüşü engellendi.

Bayan Alexandra Montbarten tarafından.

On Altıncı Bölüm

Islak bir kedi gibi görünüyor, diye düşündü Alex. Islak, öfkeli, acımasız, vahşi ve çok ama çok büyük bir kedi. Bir kaplan veya aslan veya jaguar veya–

"Bayan Mountbatten," diye hırladı. "Lütfen kenara çekilin."

"Bekleyin."

Kollarını duvarla tırabzan arasında uzatıp geçişini engelledi. "Onların suçu değildi."

"Onların suçu değil miydi?" Kolunu tavana doğru savururken etrafa su sıçrattı. "Bana bunun bir gizem olduğunu mu söylüyorsunuz? Etrafta bilinmeyen suçlular olduğunu mu? Müsaade edin hemen Bow Caddesi polislerini çağırayım."

Alex tırabzana koyduğu kolunu çekip yüzüne sıçrayan suları kuruladı.

"Rosamund ve Daisy camdan sarkıyordu," diye devam etti Bay Reynaud. "Ellerinde kovalar vardı. Bu kesinlikle onların suçu."

"Evet ama kısmen. Ben de oradaydım ve onları durdurmadım."

"Onları durdurmadınız mı?" Her kelimeyi bir suç listesi sayar gibi teker teker vurguladı.

"Hayır, durdurmadım. Çünkü be–" Cesareti bir anda kayboldu.

Çünkü ben kıskandım. Mantıksız, tarifsiz bir kıskançlık ayak parmaklarımın bile alev almasına neden oldu.

"Çünkü hak ettiğinizi düşündüm," dedi çenesini kaldırarak. "Aşk ilişkilerinizi onların burnunun dibinde yaşamaya nasıl cüret edersiniz?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Çocuklar beni ilgilendirir. Kadınları o... çapkın inine getirdiğinizi bilmediklerini sanmayın."

"Çapkın ini mi? Ah, bu yeni bir tanım." Yanından geçip koridorda ilerledi ve Alex'in yatak odası olduğunu varsaydığı bir odaya girerek gözden kayboldu.

Alex bir anlık nerededitün ardından peşinden gitti, içeri geçip kapıyı arkasından kapattı. Çocuk odasının iki kat altında ve koridorun diğer ucunda olmalarına rağmen Alex sesini yine de alçaltı. "Bu tartışmayı henüz bitirmedik."

"Tartışılacak bir şey yok. Berbat bir vasi olduğunu *biliyorum*. Bu evin bir skandal anıtı olduğunu *biliyorum*. Bu yüzden sizi işe aldım. Sizin işiniz onlara doğru davranış kalıplarını öğretmek. Bana eziyet etmek değil."

"Size *eziyet* etmek mi? Ne zaman size eziyet ettim?"

"Şu an haricinde mi?" Yeleğinin düğmelerini çekiştirdi. "Bu kapıdan girdiğinizden beri günün ve gecenin her saati."

"Ne demek istediğinizi anlayamıyorum."

Chase ona şüpheyle baktı. "Gerçekten mi? Yani çocuk odasında tüm o yerde yuvarlanmalar ve Londra Kalesi'ndeki oynaşmalar size küçük bir ipucu bile vermedi."

Alex adamın stratejisini tanımaya başlamıştı, kalbini ve ruhunu gizlemek için çıplak arzusunu ortaya döküyordu. Bu kez kanmayacaktı. "Siz dediniz ki..."

"Ne dediğimi biliyorum." Afili adımlarla mürebbiyeye yaklaştı. "Sizi baştan çıkarmak aklımın ucundan bile

geçmez dedim." Alexandra'nın örgülü saçını arkaya itip kulağına fısıldamak için eğildi. "Yalan söyledim."

Geri çekildi. Alex yere mıhlanıp kalmıştı.

"Bu düşünce daha sana söz vermeden aklımdan geçti. O zamandan beri de sıklıkla geçmeye devam ediyor. Charing Cross'un Londra'nın merkezi olması gibi zihnim de pisliğin merkezi. Müstehcen fanteziler âlemi. Ve sen her birinde çıplaksın ve çocuk odasında yaşanan olaydan beri bazılarında ipler de var."

Pekâlâ.

Alex'in kendine gelmek için bir saniyeye ihtiyacı vardı.

Belki de iki.

Ya da bir yıl.

Ama Chase ona bir saniye tanımadı.

"Winifred'i neden eve getirdim sanıyorsun? Bir mürebbiyeyi aklından uzaklaştırmayı başarabilirim sandım." Mırıldanarak küfür etti. "Bak nasıl işe yaradı! Seni bu odadan çıkarma nezaketini bile gösteremiyorum."

Alex'in başı dönüyordu. Onu bu kadar çok ve bu şekilde mi düşünüyordu? Altta yatan anlamı düşünmeye cesaret edemedi. Bunun yerine, "Planınız Winifred'e haksızlık gibi görünüyor," dedi.

"Ever, bunu fark ettim." Düğmelerini açtığı yeleğini kenara attı, ıslak gömleğini başının üstünden çıkarıp yığınların üstüne fırlattı. "Kızlar beni ıslattığında onu eve göndermenin eşiğindeydim." Elini kaslı, parlak gövdesinde gezdirdi, "artık bu ne suyuysa."

"Kalan banyo suyu."

"Kimin banyosu?"

Alt dudağının köşesini ısırdı. "Benim."

Chase buruk bir kahkaha attı. "Elbette. Elbette sizin. Portakal çiçeği kokusu aldığımı biliyordum."

Portakal çiçeği. Kokusunu biliyor muydu?

Hiçbir anlam çıkarma, dedi kendi kendine. Kokusunu biliyor olması doğaldı. Tıpkı bir şarap tüccarının Bordo şarabının içindeki kiraz ve lavanta kokusunu ayırt ettiği gibi o da büyük ihtimalle tanıştığı her kadının kokusunu hatırlıyordu. Engin ve çeşitli deneyimlerle elde edilmiş bir yetenekti.

"Korumanız altındaki çocuklar konusunda nasıl bu kadar duygusuz olduğunuzu artık anlıyorum sanırım," dedi Alex. "Kadınlarla ilgilenme biçiminize bakılırsa şüphesiz görmezden geldiğiniz bir düzine de gayrimeşru çocuğunuz vardır."

"Yanılıyorsunuz. Yok."

Chase lavabonun yanından bir havlu alıp saçlarını kuruladı. Kol kaslarının esneyip kasılmasıyla büyülenen Alex gözlerini ayıramadı.

"Çocuğunuz olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü yapmamaya özellikle dikkat ediyorum."

"Sünger ya da kılıf o kadar etkili değildir."

"Ben de bu yüzden onlara güvenmiyorum. Sadece kendimi o pozisyona sokmuyorum."

"Hangi pozisyona?"

"İçeri sokulmasını gerektiren herhangi bir pozisyona..." Elini belli belirsiz kasıklarına doğru salladı. "... bilirsin erkeklik uzvunu."

"Erkeklik *uzvu*. Mason toplumundan mı bahsediyorsunuz yoksa penisinizi mi kast ediyorsunuz?"

Chase bakakaldı.

"Biz yetişkiniz. Bu konuları konuşacaksanız doğru terimleri de kullanabilirsiniz. İffetlilik taslayan biri olduğunuzu düşünmemiştim."

"Ben *iffetlilik* taslamıyorum. Hassas kadınsı hislerinizi koruyorum."

"Öyle bir hassasiyeti hiç geliştirmedim. Ve geçen gün bana yaptığınız baskıyı düşünürsek usturuplu konuşma aşamasını çoktan geçtik. Evet, devam edin. Penisinizden bahsediyorduk."

Chase çenesini kasıp ona doğru yaklaştı. "Madem cesur bir dil kullanmayı istiyorsunuz o halde biz sikimden bahsediyorduk. Ve bir kadının ıslak, kumaz vajinasının derinliklerine onu asla içtememiş olmam gerçeğinden. Yeryüzünde piçim olmadığını işte *böyle* biliyorum."

Alex'in bir an için şaşkınlıkla dili tutuldu. Elbette niyeti onu şaşırtmaktı. Manzara bütünüyle bir skandaldı ve o da bunu gayet iyi biliyordu – bir mürebbiye beline kadar çıplak olan evin efendisiyle onun yatak odasında baş başaydı. Bay Reynaud'nun amacı onu korkutmaktı. Hem onun sorularından hem de muhtemelen kendi verecekği cevaplardan kaçmak istiyordu.

Başını gülümseyerek eğip alçak bir dolaba doğru yürüdü ve bir brendi şişesi çıkardı.

"Siz–" Alex duyduklarının şaşkınlığıyla başını salladı. "Siz bakir olduğunuzu söylüyor olamazsınız."

"Hayır, öyle demedim. Gençliğimde akılsızlığımdan payıma düşeni aldım." Kadehine brendi doldurmak için durdu. "Ama artık yapmam."

Sesinin alçak tonu Alex'in kemiklerine işledi.

"Bir kuralım var," diye devam etti. "Bağlanmak yok. Metres tutmuyorum. Bu dünyaya piç getirme riskini almıyorum. Ayrıca civa ile tedavi edilen hastalıkların pençesine düşmeyi reddediyorum. Çünkü inak edeyim ya da etmeyeyim kaçınılmaz olarak Çapkın İni bir Dilk Mağarası olacak. Asilliğin kötü bir örneğiyim ama en azından mülkü piçlerden ve şantajlardan, kendimi de frengiden koruyabilirim. İşte bu yüzden de–"

"Birleşmeden uzak duruyorsunuz."

"Lanet olsun. Evet." Brendisinden bir yudum aldı. "Sana güvenip açıldığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Bazı şeylerden sakınmam bir sır değil. Kadınlar arasında neden bu kadar popülerim sanıyorsun? Diğer yeteneklerimi geliştirdim."

"Hangi diğer–" Kendini susturdu ama çok geçti. Cahilliği açığa çıkmıştı. Tıpkı adamın çıplak heykelsi göğsü gibi.

"Demek mürebbiyenin hassas olduğu birkaç noktası var. Zevk vermenin başka yolları da var Alexandra. Bir sürü yolu var." Alexandra'yı süzdü. "Sana bir ders vereyim mi?"

Bakışlarını ondan ayırmadan kalan brendisini içti.

Alexandra cesaret rezervinin de benzer şekilde tükendiğini fark etti. Nereye bakacağını bilmiyordu. Bakışları olası en kötü yerlere takıldı. Atılan giysi yığını. Kapalı kapı. Yatak.

"Daisy'nin gözlüğe ihtiyacı var," dedi.

Ve ardından arkasını dönüp kaçtı.

On Yedinci Bölüm

"Kız ba–" Daisy durup yeniden denedi. "Kız ba–lik..."

"Balık" diye düzeltti Alex nazikçe.

"Kız *balık* tuttu."

"Çok iyi tatlım. Devam et."

Gözlükler takıldığı için Daisy ilk okuma kitaplarını hızla okuyordu. Zihni harfleri ve sesleri uzun zaman önce birbirine bağlamıştı. Sadece onları göremiyordu.

İlk okuma kitaplarının biraz düzeltilmeye ihtiyaçları vardı. Orijinali ciddi hayal gücü eksikliği çeken Bay Browne tarafından yazılan kitaplarda erkekler tüm ilginç şeyleri yaparken kızlar evden biç çıkmıyordu.

Bir makas ve yapıştırıcının düzeltemeyeceği bir şey değildi.

Daisy sayfayı çevirdi. "Oğlan ta–bak yıkıyor."

"Harika."

Rosamund da ilerleme kaydediyordu. Ya da en azından yollarına çıkmayı bırakmıştı. Kız zaten doyumsuz bir okuyucuydu, sayılara hâkimiyeti yaşının ötesindeydi. Doğru düzgün derse ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şeyler asla istemeyeceği ve sadece ara sıra isteksizce kabul ettiği övgü ve omza sıcak dokunuşlar gibi şeylerdi. Alex hâlâ sarılma üzerinde çalışıyordu.

Alex cesaretlenmişti. Yaz sonuna kadar yapılması gereken bir sürü şey olsa da Rosamund ve Daisy doğru yoldaydı.

Ve bir de Chase vardı.

Winifred ile olan aşk ilişkisi tamamlanmamış olsa da yine de istenen etkiyi yaratmış gibi görünüyordu. Chase Alex'ten mutlak bir başarıyla kaçıyordu. Sabah taziyeleri dışında (zavallı Millicent'in hayatına mal olan son hastalık bir tür deri veremi olan sıraca hastalığıydı) onu bir haftadır görmemişti.

Sonuç olarak kızlar da onu görmemişti.

Rosamund ve Daisy ansiklopediyi ezberleyebilirdi ama geri dönecekleri sevgi dolu bir ev olduğunu bilmedikleri sürece yine de okula gitmeye hazır olamazlardı. Bunu onlara verebilecek tek bir kişi vardı. Ve o kişi Bay Barrow ile çalışmadığı zamanlarda Zampara Odası'na bir şeyler çakıyordu.

Alex aralarında karşı konulmaz bir çekim olduğunu fark etmişti ama o *kadar* karşı konulmaz olduğunu düşünmemişti. Belki de kendini tamamen istenmeyen biri haline sokabilirdi. Daisy ona kesinlikle iğrenç bir deri hastalığı tavsiye edebilirdi.

"Bu nedir?" Daisy Alex'in kucağında yattı. Alex'in boynuna takılı kurdeleyi tutup şalın altında kalan boncuklu haç kolyeyi çıkardı. "Hiç çıkarmıyorsun."

"Boncuklar annemden hediyeydi." Alex kurdeleyi çözdü. "İstersen bakabilirsin."

Daisy parmaklarını minik kırmızı boncuklar üstünde gezdirdi. "Neden düzgün bir zincire takılı değiller?"

"Mütevazı yetimlerin altın zincir alacak paraları yok."

Yine de Alex onları mümkün olduğunca güvende tutuyordu, fazla yıpranmaması için üç ayda bir değiştirdiği kurdeleye tek tek düğümlemişti.

"Bunlar *mercan*," dedi Daisy. "Kırmızı mercan boncuklar. Doğduğum yerde anneler bunlardan bileklik yapıp bebeklerin bileklerine bağlardı." Millicent'e uzandı, bebeğin oymalı tahta elinin elyaf doldurulmuş kolla buluştuğu yere kurdeleyi sararak gösterdi. "Böyle. Koruma için."

"Koruma mı?" Bu kuşkulu soru Rosamund'dan gelmişti. Anlaşılan odanın karşısından onları dinliyordu. "Neden koruyor?"

"Her türlü kötü şeyden. Hastalık. Nazar. *Asuang* yani cadı. Bu korkunç yaratıkların bir sürü türü var. Mesela *manananggal*."

"Magana– ne?"

"*Manananggal*." Alex'in sesi boğuk ve gizemliydi. "O kendini ikiye bölebilen dişi bir vampir. Bacakları ağaç kütüğü gibi toprağa kök salmış durumdayken geri kalanı gece uçup gider. Bağırsakları bir ip gibi çözülüp annelerle bebeklerini arar. Bir evin çatısına yatar ve uzun, upuzun dilini uyuyan avına ulaşmak, boğazlarında girip kanlarını emmek için kullanır."

"Ben onlardan korkacağımı sanmam," dedi Daisy. "Bağırsak sadece yedi metredir ve Filipin Adaları bundan çok daha uzak. Hiçbir mana-zımbırtısı bize ulaşamaz."

"Sanırım hayır."

"Benim de annemden kalan bir kolyem var." Daisy bazen hazine sandığı ve bazen de Millicent'in tabutu olarak işlev gören sandığa koştu. Rosamund kardeşinin içindekileri eleyip üzerine Fransız motifleri işlenmiş yaldızlı küçük porselen kutuyu çıkarmasını dikkatle izledi.

Daisy yatağa geri döndüğünde kutuyu açıp ince bir zincire takılı altın uçlu bir kolye çıkardı. "Bak."

"Ah, bu çok güzel," dedi Alex.

"Bir madalyon," dedi Daisy gururla. Kilidi açıp içindeki küçük resmi gösterdi. "Bu annem."

Alex kolyeyi eline alıp incelemek için yaklaştırdı. "Ne kadar güzelmiş."

"Ah evet. *Çok* güzeldi. Şarkı söyleme ve kart oyunlarında harikaydı. Ve çok da akıllıydı, öksürüğün ya da karın ağrın olduğunda seni nasıl iyi hissettireceğini her zaman bilirdi."

"Bilmeseydi daha iyi olurdu," dedi Rosamund.

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Alex.

"Ölüme böyle yakalandı. Kuşpalazına yakalanan komşunun oğlunun bakımına yardım ediyordu. Annemi hasta ettikten sonra o iyileşti. Yani o kadar akıllı değildi."

"*Akıllıydı* işte," diye karşılık verdi Daisy öfkeyle.

"Hiç gitmemeliydi. Kim olsa ne olacağını anlardı. Bu onun aptallığıydı."

"Rosamund," dedi Alexandra nazikçe.

Daisy ayağa fırladı. "Böyle diyemezsin. Sözünü geri al."

"Almayacağım." Rosamund kitabını kenara fırlatıp ayağa kalktı. "Gerçek bu. Annem aptal ve umursamazdı. Bizim için hayatta kalmaktansa komşu çocuğunu iyileştirmeyi umursadı."

"Hiç de bile," diye bağırdı Daisy gözyaşları arasında. "Çok kötü ve hainsin ve senden nefret ediyorum."

"İyi, ben de *ondan* nefret ediyorum." Rosamund Daisy'nin elinden kolyeyi kapıp odanın diğer tarafına fırlattı. Kolye duvara çarpıp yere düştü. Bir süre orada durup güçlükle nefes alarak duvara baktı. Ağlamamak için çabaladığı belliydi.

Alex yavaşça yaklaştı. "Rosamund."

"Sakın." Rosamund dokunuşundan irkildi. "Sakın bana dokunma. Daisy'yi de rahat bırak. Ona annelik taslama. Yaz sonunda gideceksin. Ve sen gittiğinde seni hiç özlemeyeceğiz."

Rosamund koşarak odadan çıktı. Daisy bir köşeye çekildi, başını göğsüne çekip dizlerinin arasına gömüp hıçkırarak ağladı.

Alex ikisini de teselli etmek istiyordu ama ebeveyn kaybetmenin acısının bir kurabiye ya da sarılmayla geçmeyeceğini kendi çocukluğundan biliyordu. Kızların zamana ve güvende olduklarını bilmeye ihtiyacı vardı. Kimsenin onları susturmadan öfkelenip, bağırıp çağırabileceklerini bilmeliydiler. Onun yanındayken acı çekmiyormuş gibi yapmalarına gerek yoktu. Başka bir şey veremese bile en azından birkaç hafta daha bunu onlara verebilirdi.

Madalyonu bulup elinde çevirdi. Neyse ki odanın karşı duvarına doğru yaptığı feci uçuştan zarar görmemiş gibiydi. Ek kısmı hafifçe eğilmişti ama yumuşak bir baskı uygulayarak düzeltmeyi başardı. Kolyeyi Fransız işlemeli kutuya geri koyduktan sonra yatağın ayak ucundaki sandığa götürdü. Daisy hazinesini ararken sandığı dolduran oyuncakları ve battaniyeleri alt üst etmişti. Alex katlayıp düzenli şekilde yerleştirmek için sandıktaki her şeyi çıkardı.

Ancak sandığın dibine ulaştığında kabaca çaydanlık boyutunda gizemli bir bohça buldu. Bir muşambaya sıkıca sarılmış ve iple bağlanmıştı.

Bu bir kedi pençesi düğümüydü.

Alexandra parmaklarını ip üstünde gezdirirken düşündü. Çocukların da yetişkinler gibi mahremiyete ihtiyaçları vardı. Kızların sırlarını karıştırmak tesis ettikleri kırılgan güvene zarar verebilirdi. Bohçayı diğer eşyaların altına koyup sandığı kapamaya ve hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Sonra fikrini değiştirdi.

Midesine onu yere devirmeye yetecek kadar endişeli bir ağırlık çökmüştü. Bohçada ne olduğunu öğrenene kadar huzur bulamayacaktı.

Omzunun üstünden hızlıca bakıp tırnağıyla düğümü çözdü ve muşambayı dikkatle açtı. Gördüğü şey kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Kaçmaya karar verirse iki küçük kızın ihtiyaç duyabileceği her şey buradaydı.

Öncelikle para. Alex hızlıca saydı, on pounddan fazlası vardı. Etkileyici sayıdaki madeni paralar şüphesiz Chase'in ceplerinden birer birer çalınmış ve aylarca dikkatle biriktirilmişti.

Aman Tanrım. Rosamund "kaçış planıyla" ilgili espriler yapıp duruyordu ama Alex hep şaka yaptığını sanmıştı. Bu bohçaya yansıyan hazırlıksa gerçekten ciddiydi.

Alex cüzdan dışında toplu taşıma araçlarının tarifelerinin yazılı olduğu küçük bir kitapçık, Londra ve İngiltere haritaları, çakmak ve çakmak taşı, çakı, ip rulosu ve bir pusula buldu. Birkaç hafta önce kaybettiği pusulanın aynısıydı. Anlaşılan hiç kaybolmamıştı. Diğer her şeyle birlikte Rosamund'un zulasına eklenmişti.

Son olarak basit bir dikiş seti buldu. İğnedenlik, ip ve küçük bir makas. Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. En azından Rosamund'u dikişin önemli olduğuna ikna edebilmişti.

Alex içindekileri bulduğu gibi koymaya özen göstererek bohçayı dikkatlice topladı, aynı düğümü attı. Bohçayı sandığın en altına koyup kapağını kapadı.

Bir şey açık ve netti. Chase ile çabalarını iki katına çıkarmaları gerekiyordu. Rosamund'un bohçasını anlatarak kırılgan güvenine ihanet etmek istemiyordu ama tehlike Bay Reynaud'nun hikâyeğinden daha büyüktü. Rosamund becerikli ve kararlıydı ve eğer Daisy'yi alıp kaçmaya karar verirse hiçbir müdire onları engelleyecek kadar katı ya da izlerini bulacak kadar bizâ olamazdı. Onları İngiltere'nin herhangi bir yerine götürecek kadar para biriktirmişlerdi. Muhtemelen daha bile uzağa.

Chase dikkatli davranmazsa kızları okula göndermek onları kaybetmek anlamına gelebilirdi. Hem de sonsuza kadar.

On Sekizinci Bölüm

Chase memnuniyet verici bir *darbeyle* son çiviyi de çaktı. *İşte bitti.*

Gömleğini başının üstünden çekip çıkardı ve kenara atmadan önce yüzündeki teri kuruladı. Ardından geri çekilip çıkardığı işe hayranlıkla baktı.

Özel inziva alanı sonunda tamamlanmıştı. Kendisine isim için sayısız seçenek sunulmuştu: Şehvet Mağarası, Çapkın İni, Zampara Odası, Tutku Sarayı.

Gerçi son zamanlarda burası Otoerotizm Sığınağı olup çıkmıştı. Alexandra Mountbatten bu eve geldiğinden beri Chase odayı elinden başka kimseyle paylaşmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse kendi kendini tatmin ettiği anlarda bile mürebbiye ruhen oradaydı. Fantezilerindeydi.

Özenle toplanmış siyah saçları ve elinde eski püskü çantasıyla o kapıdan girdiğinden beri orayı ele geçirmiş gibiydi. Birkaç haftalık çalışmanın ürünlerine bakarken arka arkaya anlamsız buluşmalara ev sahipliği yapması gereken alan... birden anlam kazanmış göründü.

Karakterindeki birçok eksikliği sıralarken oturduğu sandalye oradaydı.

İşte şu paneli asarken baş parmağını kesmiş, ardından mutfakta onunla karşılaşmış ve Alexandra ona hayatının en baş döndürücü öpücüğünü vermişti.

Şuradaki dolabı arzular içinde kıvranırken onu karyola direğine bağlayıp vücudunu tepeden tırnağa yaladığını hayal ettiği fanteziler içinde kaybolduğu bir gece yapmıştı.

Bu odanın her köşesinde, her tarafında o vardı. Burayı başka bir kadınla paylaştığını hayal etmekte zorlanıyordu. Hemen harekete geçmezse Sapkınlık Yuvası konuklara açılmadan kapılarını kapatacaktı.

Alexandra, Alexandra. Ben seninle ne yapacağım?

Elbette hiçbir şey. Çekici küçük mürebbiyesiyle hiçbir şey yapamazdı ve lanet sorunu da buydu.

Biri caddeye açılan kapıyı tıklattı. Chase açmayınca tıklama yumruklamaya dönüştü. Sokaktaki her kimse Chase kadar çaresiz görünüyordu. Chase o an kendi kendine bir söz verdi.

Kapının diğer tarafındaki kişi istekli bir kadınsa onu içeri alacak ve ter içinde kalana kadar sevişecekti. Konu kapanmıştı.

Kapıyı açtığı anda neden asla söz vermediğini hatırladı.

Kapının diğer tarafında duran kadın Alexandra'ydı.

"Misafiriniz var mı?" diye sordu.

Chase başını iki yana salladı.

"İyi."

Davet beklemeden içeri girdi, yanından hızla geçip odanın ortasında durdu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Görüş alanımdan çıkan bir gök cismini izlemek için bahçeye indim. Aceleyle çıkınca dışarıda kaldım. Hava beklenmedik derecede soğuk. Neyse ki uyanıksınız." Etrafına bakındı. "Ve yalnız."

Üstünde sadece geceliği vardı, titremesini dindirmek için kollarını göğsünde birleştirmişti. Ulu Tanrım, onu geceliğiyle birçok kez görmüştü. Tek istediği onu geceliksiz görebilmekti. Günlerce bu fanteziyi zihninden uzaklaştırmak için mücadele etmişti ama işe yaramamıştı. Şimdi karşısında

duruyordu, rüyası gerçekleşiyordu ve Chase onu kollarına almayı, kaybolmasın diye sımsıkı sarmayı umutsuzca arzuluyordu.

Koltuğun üstünden bir battaniye alıp kendini koruma güdüsüyle kadının omuzlarına sardı.

"Kuyruklu yıldız mıydı bari?" diye sordu.

"Korkarım değil." Alex tereddütle baktı. "Sizi gördüğüme sevindim."

Chase'in kalbi utanç verici, baş döndürücü bir biçimde çarptı.

"Uzun süredir konuşamadık," dedi. "Ve kızlar sizi özledi."

"Öyle mi?" dedi kısık, baştan çıkarıcı bir sesle. "Ya siz Bayan Mountbatten? Siz de beni özlediniz mi?"

Alex telaşla bakışlarını kaçırdı.

Cevabı duymak için can atıyor olmasına rağmen soruyu alaycı bir cakayla sormanın korkakça olduğunu biliyordu. Oysa kendisi Bayan Mountbatten'ı fazlasıyla özlemişti.

Alex bakışlarını odada gezdirdi. "Aman Tanrım. Meşguldünüz, değil mi? Büyük gelişmeler var. Bunların hepsini kendiniz mi yaptınız?"

Chase alçak gönüllülükle omuzlarını silkti. "Çoğunu."

Hepsini o yapmıştı ama onayı ve takdiri için hissettiği kadar hevesli görünmek istemiyordu. Kendine sürekli tüm bunları onu aklından çıkarmak için yaptığını söyleyip durmuştu ama şimdi kendine yalan söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Belki de bunları onun için yapmıştı. Onu baştan çıkarmak için değil etkilemek için. Sonuçta marangozluk becerilerine iltifat etmişti. Hatta bunu iyi özelliklerinden biri olarak nitelendirmişti.

Elleriniz çok becerikli.

Alex'in bakışları Chase'in az önce kenara koyduğu çekiç ve çivilere takıldı, henüz biten projeye doğru yürüdü, iki kapılı geniş, yüksek bir dolaptı.

"Yeni bir gardırop mu?" Ellerini kapı kulplarına koydu. Lanet olsun.

"Alex bekle." Tam kapıyı açarken ileri atıldı ve kadını kolları arasına alıp tam zamanında kenara çekti. Dolabın içindeki şey tam da tasarlandığı gibi odanın ortasına doğru inip gürültüyle zemine oturdu.

Chase'in kalbi Alex'i güvenli bir yere almanın telaşıyla hızlanmıştı. Onu kollarında tutmanın verdiği heyecan çarpıntısını daha da şiddetlendirdi.

Alex'in kollarının arasından çıkmak için acelesi yok gibiydi. Aksine odanın ortasındaki yeni mobilyaya bakıp güldü. "Aman Tanrım. İşte bu çok etkileyici."

ALEX HAYRAN KALMIŞTI.

Bir yatak.

Gerçekten. Dolaba saklanmış, gizli bir *yatak*. Bu, boynuzların, genel ev tablolarının ve kadife perdelerin ötesinde bir şeydi. Şilte ve karyolayı dikkatlice bir dolaba sokmuştu ve dolap kapıları açılınca duvara kaldırılan yatak yere düşüp kullanıma hazır oluyordu.

Düpedüz ahlaksızlığın mahareti̇ydi.

Hâlâ Chase'in güçlü kolları arasındaydı ve muhtemelen onu bu şey tarafından ezilmekten kurtarmak için gösterdiği çabaya teşekkür etmesi gerekiyordu. Ama şu anda onun icadını odaklanmıştı. Kolları arasından çıkıp yatağın etrafında gezindi, karyolanın altına bakıp mekanizmayı inceledi.

"Bunu kendi başınıza mı yaptınız?"

"Katlanan yatağı düşünen ilk kişi ben değilim, eğer sormak istediğiniz buysa ama bunu kendi zevkime göre ben tasarladım."

"Ahşap ayaklar nereden geldi? Dolap onları içine alacak kadar derin değil?"

"Çerçevenin altına sıkıştırıldı. Yatak aşağı inince desteklemek için açılıyorlar."

"Olağanüstü. Üstelik çarşafları da var." Parmaklarını ipek çarşaf üstünde kaydırdı. Yatağın ucuna gelince yeniden dolaba baktı. "Ah bakın. Bir ayna. Gerçekten de hiç utanmanız yok, değil mi?"

"Asla aksini söylemedim." Arkasına geçip yansımaya girdi. "Bu şeyi sabitlemek için bir kayış gerek. Bu tür kazaların olmasını engellemek için. Ama daha koyamadım. Az önce bitirdim."

Bugün bitirdiğine ve misafiri olmadığına göre... bu yatak henüz kullanılmadı demekti.

İyi.

Onun bu yatağı başka bir kadınla paylaşacağını düşünmek Alex'i kıskançlıkla titretti.

Onu kendine istiyordu.

Artık bunu inkâr etmeyecekti. Sadece bir şey yapıp yapmayacağına ya da ne yapacağına karar verecekti.

Alex aynadaki yansımasına bakıp vicdanına danıştı. Gelecek yıllarda birkaç dakika sonrasının anıları onun için ya gurur ve memnuniyet kaynağı ya da derin bir pişmanlık kaynağı olacaktı. Öyle ya da böyle hayatı sonsuza dek değişecekti.

"Geçen gece, yatak odamızda..." Yüzünü ona döndü. "Bana zevk alma ve vermenin başka yolları da olduğunu söylemiştiniz. Bir sürü yolu."

Chase yavaşça başını salladı. "Evet."

Alex cesaretini topladı. "Bana öğretin."

Chase ona bakarken Alex sinir uçlarının düğümlendiğini hissetti. Birer birer. Chase nihayet konuşmaya başladığında kendini halı saçağı gibi hissetti.

"Ciddi olamazsın," dedi Chase.

"Herhangi bir itirazda bulunmadan önce sizi temin ederim ki bunu iyice düşündüm."

Chase şaşkın görünüyordu. "Tabii ki düşünmüşsündür."

Alex onun etrafından dolaşıp içki dolu bara doğru yürüdü. "Avantajları sayalım." Bir viski şişesini tezgâhın ucuna doğru kaydırdı. "Aramızda çok fazla gerilim var. Bunu ortadan kaldırabilecekse neden yapmayalım? İkiniz de yetişkiniz." Viski şişesinin yanına bir şampanya şişesi ekledi. "Siz gerginsiniz," –bir şişe elmalı brendi– "ve ben merak ediyorum."

Chase'in verecek cevabı yoktu.

"Gebe bırakma ve hastalıklardan korunma konusunda titiz olduğunuzu siz söylediniz. Bu da alabileceğim riskleri ortadan kaldırıyor." Diğerlerine eklemek için birkaç şişe daha kaydırdı sonra geri çekildi. "Kaç şişe olduğuna bakın. Sonuç belli."

Chase içki şişelerine baktı. "Bense seni yatağa gönderdikten sonra iyice sarhoş olmam gerektiği sonucuna vardım."

"Saçmalamayın. Hiçbir dezavantaj düşünemiyorum, tabii..." Ona utangaç bir bakış atıp bir şarap şişesini "eksiler" tarafına itti. "Kötü olabilir mi?"

Chase homurdanarak bara gitti, şarap şişesini alıp "artılar" tarafına sertçe bıraktı. "Kötü olamaz."

"Ya da belki..." Alex uzanıp şişeyi olumsuzlar tarafına geri çekmeye başladı. "Belki beni istemiyorsunuz. Sevgililerinizi seçebileceğinizi biliyorum."

"Lanet olsun." Ellerini sıkıca Alex'in ellerinin üzerine kapatıp şişeyi olduğu yerde tuttu. "Tereddütümün nedeni bu değil. Hayatımda hiçbir kadını seni arzuladığım kadar yoğun arzulamadım. Hem de..."

Alex cümlenin sonunu getirmesini heyecanla bekledi. Hem de ne?

Hem de haftalardır mı? Aylardır mı? Yıllardır, on yıllardır... hayatım boyunca mı?

Chase cümleyi bitirmeyip havada bıraktı. Ne zor bir adamdı.

Onu bırakıp odanın diğer tarafına yürüdü. "Alex, sevişmek kocanla tecrübe etmen gereken bir şey. Ya da en azından âşık olduğun biriyle."

"Ama siz evli değilsiniz. Âşık da *değilsiniz*."

"Hayır, olmaya niyetim de yok."

"O halde çapkınlık sizin için kabul edilir bir şeyken benim için neden değil? Kadın olduğumu için olamaz. Siz kadınlarla sürekli sevgili oluyorsunuz."

"Tecrübesiz kadınlarla değil."

Tecrübesiz mi? İşte bu çok fazlaydı. Hayatı boyunca onun hayal edebileceğinden daha fazlasına göğüs germişti.

"Hayatımdaki tecrübem hakkında bir şey bilmiyorsunuz. Sadece bakire olmam yaşamadığım anlamına gelmez. Kendi kararlarımı vermeyi öğrendim, teşekkür ederim."

Chase yüzünü ovuşturdu.

Alex yanına gitti. "Söz verilmeyeceğini biliyorum," diye fısıldadı. "Beklemiyorum."

"*Beklemelisin.*" Kolunu kadının beline sardı, derin bakışlarını dudaklarına sabitlemeden önce yüzünde gezdirdi. "Hak ediyorsun. Tutkunun ilk tadını bende harcamana izin verdiğim için kendimi affetmeyeceğim. Bir gün sana dünyayı vadetmek isteyen bir adamla tanışacaksın. Ayı, yıldızları ve hatta kuyruklu yıldızları bile."

Kuyruklu yıldızdan bahsetmesi ilginçti. Alex kalbinin göğsünden fırlayıp gökyüzünde alevli kavisler çizeceğini hissetti.

"Pekâlâ..." Alex boynunu köşelere uzatarak odanın içinde etrafına baktı. "Bu adamı etrafta görmediğim sürece sizinle birlikte olmak bana yetecek."

"Alex..."

Kararlı bir şekilde elini yanağına koyup yeni çıkan sakalları üzerinde gezdirdi. Ardından elini çevirip parmaklarının tersiyle boynunda dolaştırdı. Baştan çıkarıcı rolünü oynamak için elinden gelenin en iyisini yaparak okşamaya devam etti. Âdemelmasını geçip boğazının dibindeki oyuğa indi.

Parmakları göğüs kemiğine geldiğinde cesaretinin de sonuna ulaşmıştı.

Chase'in kalbi Alex'in dokunuşlarıyla hızlanmıştı. Nefes alıp verdikçe göğsü inip kalkıyordu. Vücudunun geri kalanı hareketsizdi, Alex'in midesi belirsizlik yüzünden kasılmaya başladı.

Lütfen, diye yalvardı sessizce. *Dizginleri ele al. Sıradaki adımı at. Beni zor durumda bırakma.*

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonunda tek şansının harekete geçmek ya da hayatının geri kalanını Chase'in nemeucunun koyu renkli, düz yuvarlağına uyuşmuş gibi bakarak geçirmek olduğunu düşündü.

Cesaretinden geriye kalanları toplayıp başını kaldırdı. "Cha-"

Daha kelimeyi tamamlayamadan Chase'in dudakları onunkilerin üstüne kapandı. Elini saçlarının arasına sokup öpmek için kendine doğru çekmesiyle kemiklerinin tatlı bir rahatlamayla eridiğini hissetti.

Chase geri çekildi, ona bakmak için başını eğdi ve Alex'in görüşünü kendi kaslı erkeksi varlığıyla doldurdu. Alex'in gözü başka bir şey görmüyordu.

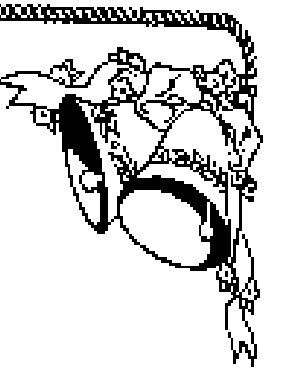
Sadece o vardı.

Konuştuğunda sesindeki tehlikeli derinlik beraberinde bir çift ve uyarı levhası gerektiriyordu. "Gerçekten istediğin zevk dersi almaksa..."

"Öyle."

"O zaman dersini alacaksın."

On Dokuzuncu Bölüm

Ah, şükürler olsun ki işe yaramıştı.

Alex'i yumuşak bir hareketle yerden kaldırıp yatağa bıraktı. Onu sırt üstü yatırdı, ardından yanına uzanıp dirseği üzerinde doğruldu.

"Dediğim gibi bir sürü yol var." Boynunu okşadı ve parmak uçlarını bileğinden dirseğine kadar gezdirdi. "Belki bir veya iki tanesini kendin keşfetmişsindir. Karanlıkta, yatakta, geceliğinin altına soktuğun ellerinle. Ya da şu portakal çiçeği kokulu banyoda üstünde hiçbir şey yokken. Vücudunun tüm sırlarını keşfedip zevkin nerede toplandığını ve nasıl serbest bırakılacağını öğrenmişsindir."

Alex duyguların sarhoşluğuyla başını evet anlamında salladı.

"Dokunuşların," diye mırıldandı Chase, "bir başkasına ait olması farklıdır. Beklenti damarlarda fitil gibidir. En ufak okşama bir kıvılcım yaratır."

Aman Tanrım. Alex'in bu derse ihtiyacı yoktu. Chase ona daha doğru dürüst dokunmamıştı ama o patlamak üzereydi.

Chase elini Alex'in beline koydu. "Durmamı istediğinde sadece söyle. Beni anladın mı?"

Alex cevap veremiyordu. Nefes alamıyordu.

"Alexandra." Ona bakması için başını çevirdi. "Sana soru sorduğumda cevap vermen gerekir."

Alex bir şekilde başını sallamayı başardı. "Anladım."

"Güzel." Chase arzuyla parlayan gözlerini göğüslerine çevirdi. Kilometrelerce uzakmış gibi gelen sözler mırıldandı. "Güzel."

Güçlü ve çalışmaktan nasır tutmuş elini göğsüne koydu. Geceliğin ince kumaşı üstünden şehvetle okşadı. Kumaşı çekerek koyu renkli dikleşmiş meme ucunu dışarı çıkardı.

Başını eğip dilini hassas tepeciğin üstünde gezdirdi. Hislerin yoğunluğu Alex'i kendinden geçirdi.

Elini diğer göğsüne kaydırırken Alex'in dudaklarına, boynuna ve kulağına ateşli öpücükler bıraktı. "Seni görmem lazım." Fısıltısı saçlarının arasında dolandı. "Alexandra. Sana bakmama izin ver."

Alex başıyla onayladı.

Geceliğinin düğmelerini açarken başını kaldırıp ona baktı. İlk düğme kolayca açıldı. Chase ortaya çıkan ten parçasını dudaklarını aralayıp öptü.

Ancak parmaklarını ikinci düğmeye kaydırırken durdu. "Daha iyi bir fikrim var."

"Öyle mi?"

Chase dizlerinin üstüne kalktı, başparmağını kanca yapıp ilikler arasındaki boşluğa soktu ve hızla çekip geceliği yırttı. Kopan düğmeler etrafa saçıldı.

Alex ona baktı. "Neden?"

"Böylece sana yeni bir tane alabilirim. Daha sıcak tutan, daha iyi bir tane. Tıpkı onu giyecek olan kadın gibi güzel bir tane." Parçalanan geceliği omuzlarından kaydırdı. "Ayrıca hep bunu yapmak istedim."

"İtiraf etmeliyim ki tahrik ediciydi."

Dudakları kurdu andıran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi. Çünkü pişman değilim." Bakışlarını açığa çıkan göğüslerinde dolaştırması hassas ve narin etinin titremesine neden oldu. "Tanrım, çok güzelsin."

Bu kez yanına yatmak yerine üstüne uzandı. Bacaklarını onunkilere dolayıp gergin kasıklarını doğruca bacaklarının arasına bastırdı. İçi zevkle kabaran Alex'in soluğu kesildi.

Chase aniden her yerdeydi. Göğüslerini yalayıp emiyor, kombinezonunun eteğini toplamak için elini vücudundan aşağı kaydırıyor, zarif ve çıldırtıcı bir ritimle kasıklarını yarığına sürtüyordu. Arzu vücudunda aç ve vahşi bir canavar gibi koşturuyordu. Hiçbir parçası güvende değildi. Saklanacak bir yeri yoktu.

Alex biraz gecikmeyle de olsa kendisinin de bir şeyler yapması gerekebileceğini fark etti. Ellerini adamın omzuna koyup sıkıca tuttu.

Chase yavaşladı, üzerindeki ağırlığını hafifletti, bir elini kombinezonun altına kaydırdı. Parmakları ince kumaşı kaldırarak bacaklarının arasındaki ütreyen tepeye tırmandı.

Bakışlarını gözlerinden ayırmadan elini hassas merkeze doğru hareket ettirdi. Parmak uçları yarığın üstünde yumuşakça, nazikçe daireler çiziyordu.

Aman Tanrım.

Aynı hassas ve nazik dokunuşlarla onu keşfetmeye devam etti. Vücudunu istila etmeyip yumuşak ıslak davetini bekledi. Baş parmağı zevk merkezinin şişmiş çıkıntısını kapladı. Alex parmak ucunun içine girdiğini hissetti.

Gerilip usulca zevkle inledi.

Chase durdu. "Devam edeyim mi?"

Alex dudağını ısırıp başını salladı. "Evet."

Evet.

Chase kadının tepkilerini dikkatle izliyordu, Alex utanıp gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Karanlıkta farkındalığı kasıkları arasında hissettiği, tatlı darbeli zevke yoğunlaştı. Titredi genişledi, göz kamaştırıcı bir şekilde parladı... ve–

Evet.

Evet ve evet ve evet.

Çıktığı göklerden yavaşça yer yüzüne dönerken Chase parmaklarını açık saçlarının arasına geçirip Alex'in tam olarak anlayamadığı ama kulağa sıcak ve onaylayıcı gelen sözler mırıldanarak onu okşamaya devam etti.

Alex gözlerini açınca onu alnından öptü. "Bu şahaneydi."

"Bence bunu söylemesi gereken benim."

"Pekâlâ, istiyorsan sen de söyleyebilirsin." Dudakları alaycı, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni durduracak değilim."

Alex yatakta yan dönüp cilveyle gülümsedi. "Son derece kibirlisin. Ama anlaşılan bu haklı bir kibir."

Ona uzanıp parmak uçlarıyla geniş göğsünü okşadıktan sonra parmaklarını pantolon kemerinin altına geçirdi.

Chase elini onunkinin üstüne koyup ilerlemesini engelledi.

"İstemiyor musun?" Alex pantolondan belirgin biçimde görünen çıkıntıya baktı. "Demek istediğim senin de biraz rahatlamaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Seni memnun etmek benim için zevkti. Karşılık vermek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemem. Sevişmek ticari bir takas değildir. En azından benim anladığım."

"Mecburiyet hissetmiyorum. Merak ediyorum. Bana ders vereceğine söz verdin. Ama kendi bedenimi zaten tanıyorum. Seninkini bilmiyorum." Elini pantolondaki şişkinliğin üstüne koydu, kalın yün kumaşın üstünden sertliğinin hatlarını izledi. "Yapabilir miyim?"

Chase boğuk bir ses çıkardı. "Benimle istediğini yapabilirsin. Direnecek gücüm kalmadı."

Alex pantolonun düğmelerini buldu ve teker teker açtı. Ancak son düğme ilikten çıktığı anda cesareti kayboldu.

Sırada ne vardı?

Pantolonu aşağı mı indirecekti yoksa sertleşen penisi dışarı mı çıkaracaktı? Ucundan mı tutmalıydı yoksa dibinden mi kavramalıydı? Gördüğü anda nasıl bir tepki vermesi gerekiyordu? Heybetli şeklini ya da büyüklüğünü övecek miydi?

Alex âşıkların nasıl davrandığını bilmiyordu. Yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu.

Tereddütünü sezen ya da karar vermesini bekleyecek sabrı kalmayan Chase Alex'in elini tutup pantolonunun içine soktu, görerek değil dokunarak tanımasını sağladı.

Ah, böylesi çok daha iyiydi.

Alex'in ilk izlenimi yumuşaklığıydı. Böylesi pürüzsüz, ipeksi bir cilt beklemiyordu. Parmak uçlarını kökten uca gezdirirken Chase derin, titrek bir soluk verdi. Ardından Alex parmaklarını kıvırıp, penisi sıkıca tutup sertliğinin avucunu doldurmasına izin verdi.

Chase kalçasını kaldırıp pantolonunu kasıklarına doğru indirdi. Serbest kalan penisi dimdik ortaya çıktı. Ucunun pembe tonundan ve uzunluğu boyunca cildinin altında kalan damarların titremesinden büyülenen Alex keşfetmeye devam etti. Chase nefesi hızlanıp bıyıltılı bir hal aldığında dahi istediği kadar yumuşak ve yavaş bir şekilde dokunup okşamasına izin verdi.

Alex başını kaldırınca Chase'in kaşları çatık, çenesi çıkık bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

Tereddütle dudağını ısırdı. "Bu?.."

Chase başını sertçe salladı. "Bu."

"Acaba ben?"

"Oh, evet. Sen." Uzanıp yanağını okşadı, baş parmağını dudağında gezdirdi. "Sen mükemmelsin."

Alex'in göğsü gururla değil rahatlamayla kabardı.

Penisin ucunda beliren damlayı başparmağıyla geniş, pürüzsüz tacın etrafına daireler çizerek yaydı. Penis elinde kasılırken Chase'in karın kasları parke taşları gibi sertleşti.

Chase gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldandı. Alex ona dokundukça kalçalarını kaldırıp penisini eline doğru itti.

Alex kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Tecrübesizliğine rağmen bu güçlü adamı titreyen bir sinir kütlesine çevirmişti. Chase elindeydi tam olarak avucunun içindeydi.

"Öğret bana," diye fısıldadı. "Ne yapacağımı öğret. Ne istediğini."

Chase uzanıp elini onun elinin üstüne koydu, sıkı ve hızlı bir ritimle onu nasıl okşayacağını gösterdi. Birleşen elleri bulanık bir görüntü haline gelene kadar hızlandı. Alex Chase'in zevk ve acı arasında gidip gelen ifadesini izledi. Başı geride, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Başka bir yere, kendi içinde bir yere gitmiş gibiydi. Alex zihninin nerede olduğunu merak etti. Aklı onda mı yoksa bir başkasında mıydı? Belki de isimlerin, yüzlerin olmadığı sadece duyguların olduğu bir yere gitmişti.

Sıkığı dişlerinin arasından kısık, ilkel bir hırıltı çıktı. Vücudu zevkle titredi. Alex'in parmaklarına sıcak bir şey damladı. Chase'in kadının elini tutan eli gevşedi. Okşamaya devam eden Alex penisin yumuşamasından tıpkı sertleşmesinden etkilendiği gibi etkilenmişti.

"Alexandra," dedi boğuk bir fısıltıyla. Elini saçlarına götürdü, parmaklarını gevşek bukleler arasına sokup öpmek için kendine doğru çekti.

Zihni her nereye yolculuk etmişse geri dönmüştü. Şimdi burada ve onunlaydı.

Chase'in solukları normale dönerken Alex de seçeneklerini düşündü. Teşekkür mü etmeliydi yoksa odadan kaçıp gitmeli miydi? Uyuyor numarası yapıp gecenin bir yarısı gizlice mi kaçmalıydı? Bunların hepsi onur kırıcı görünüyordu.

Bunun yerine yan dönüp ona baktı. Eğer ondan şimdi kaçarsa durum daha da gariplesecekti. Az önce aralarında olanlarla yüzleşmeleri ve hakkında konuşmaları gerekiyordu.

Chase tavana baktı. "Bu... inanılmazdı."

Alex gülümsedi, adamın memnuniyetiyle heyecanlanmıştı ve kendiyle inceden gurur duyuyordu.

Chase konuşmaya devam edince hisleri de değişti.

"Düşüncesizlikti," diye devam etti homurtuyla. "Uygunsuzdu. Benim hatamdı." Ayağa kalktı, pantolonunu çekti, bir mendil alıp buluşmalarının izlerini sildi. "Üzgünüm, Alexandra. Odana gitmelisin. Yapmamız gereken, bu hiç–"

"Sakın." Alex de ayağa kalktı. "Sakın bu hiç yaşanmadı deme. *Yaşandı.* Yaşandığına memnunum. Yeniden olmasını istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Bakışlarında kaygılı bir belirsizlik mi vardı?

"Gerçekten," dedi Alex. "İstiyorum."

Bunu istiyorum. Seni istiyorum. İstendiğimi hissetmek istiyorum. Kısa süreliğine olsa da.

Alexandra önerdiği bu *ilişkinin* olası dezavantajlarını gönnezden geldiğini biliyordu. Şüphesiz bazı riskler vardı. Chase istenmeyen hamilelik ve duygusal birleşmeden nasıl kaçınacağını biliyordu. Öte yandan Alex sadece ilkinden kaçınacağından emin olabilirdi. Kitabevindeki karşılaşmadan sonra utanç verici bir sohbet, bir çift yeşil göz ve çekici bir gülümsemenin etkisiyle aylarını onu düşünerek geçirmişti. Şehvet "dersleri" ile geçen bir yazın ardından hayalinde hangi fantezilerin yeşereceğini düşünmek bile ürperticiydi.

Bunlar sadece hayallerdi. Hayatının geri kalanını onları unutmak için kullanacaktı.

Ama kolay olmayacaktı. Yaşadığı sürece şu an gözlerinin önündeki manzarayı unutacağını sanmıyordu.

O izlerken Chase yatağın ucunu kaldırdı, ağır şilte ve karyolayı dolaba sokmak için itti. Kolunun ve omzunun güçlü kasları göz alıcı bir görüntü sergiliyordu.

Esniyordu.

Geriliyordu.

Tüm kasları mum ışığının kehribar rengi yansımalarıyla aydınlanmıştı.

Tanrım, çok yakışıklı bir adamdı.

Kısık sesli boğuk hırıltısı Alex'i kendine getirdi.

Hey Alexandra. Acaba yardım edebilir misin?

Alex şilteyi yerine sokmasına, çerçevenin ahşap ayaklarını katlamasına ve dolabı kilitlemesine yardım etmek için koştu. İşi bitirince ikisi de birer omzunu kapalı dolap kapılarına dayayıp birbirine baktı.

"Peki anlaşık mı? Devam etmeye... derslere?"

Chase kadının yüzünü inceledi. "Eğer bunu istediğinden eminsen."

"Oldukça eminim. Çok mantıklı. Sürekli birbirimizden kaçıp, giderek daha sinirli olmamak için tek seçenek bu. Evdeki herkes için en iyisi bu." Bakışlarını odada dolaştırdı. "Çalışkanlığın sayesinde buluşmalar için tenha, özel bir yerimiz de var."

"Yeni bir isim bulmam gerekecek."

"Şehvet Mağarası artık uygun değil mi? Tabelayı sipariş ettiğini sanıyordum."

"Sana ders verecekseni sanırım daha çok... eğitici bir isim gerekecek. Şehvet Okulu," diye önerdi. "Zirve Sınıfı. Yoksa Orgazm Ofisi mi?"

"Her şey Erkeklik Mahzeni'nden daha iyidir." Alex gülümsedi. Atışmalarını özlemişti. Şömine rafına baktı. "Boynuzları indirmek istemezsin, değil mi?"

"Boynuzlarla ne alıp veremediğin var?"

"Sadece daha hoş bir şeyle değiştirebileceğini düşünüyorum. Güzel bir manzara resmi mesela." Alaycı bir bakış attı. "Ya da basit bir iğne oyası. Buranın kadın dokunuşuna ihtiyacı var."

Chase onu belinden tutup kendine doğru çekti. "Bu odada kadın dokunuşuna ihtiyaç duyan tek bir şey var."

Ah, sesindeki baştan çıkarıcı hırıltı Alex'e tarifi mümkün olmayan şeyler yapıyordu.

"Elbette," dedi sert mürebbiye tonuyla, "kesinlikle, çok dikkatli olmamız gerektiğini söylemeye gerek bile yok."

"Endişelenme. Kimse bilmeyecek. Yeni panelleri neden eklediğini sanıyorsun? Dışarı ses gitmesin diye. Perdeler ışığın içeri girmesini ve dışarı çıkmasını engelleyecek kadar kalın. Ve kapının," –başını mutfak girişine doğru eğdi– "üç kilidi var."

Anlaşılan o an üç kilitten hiçbiri kullanılmıyordu. Kapı aniden açıldı.

"Bay Reynaud? Bayan Mountbatten?" Daisy gözlerini ovuşturarak odaya daldı.

Alexandra ustaca bir hareketle yana kayıp Chase ile arasına mesafe koydu. Yırtık geceliğini gizlemek için kollarını göğsüne sardı. "Daisy. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum."

"Ve şimdi buldun. Hadi yatağına dön."

Kız bir Alex'e bir Chase'e baktı. "Gecenin bir yarısı burada ne işin var?"

"Ah, sadece konuşuyorduk. Şey hakkında..." Alex bir konu bulmak için zihnini zorladı. "İğne oyası."

Aslında bu barika bir cevap olabilirdi tabii Chase aynı anda "Boynuz," dememiş olsaydı.

Daisy'nin yüzü şaşkınlıkla karışık.

"Boynuz oyası," dedi Chase sert bir sesle. "Finlandiya taraflarında geleneksel bir el sanatı."

Alex Chase'e baktı. *Boynuz oyası mı?*

Chase omuz silkti. "Bildiğin gibi orada okul bakıyordum. Eğitim açısından önemli bir konu. Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar."

Alexandra küçük kızın yanına gitti. "Sen neden kalktın tatlım?"

"Millicent'in ince bağırsağı tıkandı."

"Tanrım. Diken infüzyonu yapsak iyi olur, değil mi?" Dikkatle Chase'e baktı. "Bir fincan çay için bize katılır mısınız?"

"Teşekkürler, hayır."

Bu cevap Alex'in moralini bozdu. Belki de Daisy'nin araya girmesiyle fikrini değiştirmiş ve anlaşma geçerli olamadan iptal olmuştu.

Ancak Chase çekicini bulup kaldırdı. "Eklenem gereken bir kilit var. Dördüncü."

"Ah." Alex gülümseyerek başını salladı. "İyi."

Yirminci Bölüm

Alex gece yarısı yine titreyerek uyandı, dudakları susuzluktan çatlamıştı.

Her nasılsa bu ataklar sinsi bir ritimle gelip gidiyordu, intikam alma arzusuyla acımasızca geri dönmeden önce neredeyse unutabileceği ve kendini güvende hissedebileceği kadar uzun süre ortadan kayboluyordu. Geçmişi onu etkisi altına almıştı ve Alex ondan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Yapabileceği en iyi şey baş ucunda bir bardak su bulundurmaktı. Bir bezi nemlendirip boynundaki teri silmek için bir parça bırakıp geri kalanın hepsini içti.

Şafak vaktinin ilk ışıkları yavaş yavaş eve girmeye başlamıştı. Yeniden uykuya dalamazdı, çocukların birkaç saat daha uyanmayacağını umdu.

Uyanık olduğundan giyinip aşağı katta sessizce dolaşmaya karar verdi. Geçen onca haftaya rağmen evde hâlâ keşfetmediği yerler vardı.

Mesela kütüphane.

Oda onu çağırıyordu. Kitap dolu her oda onu çağırırdı ama bu evin kütüphanesi bir dizi siren gibi feryat ediyordu.

Belki –sadece belki– o raflardan birinde Messier'in *Bulutsu ve Yıldız Kümeleri Kataloğu*'nun kayıp kopyası vardı.

Hatchard'daki çarpışmalarından sonra Chase'in yanlışlıkla aldığı kitap. Alex'in hayalinde Chase'in onu yeniden görme umuduyla göğüs cebinde taşıdığı kitap.

Alex bunları hatırlayarak iç geçirdi.

Aramaya en alt raftan başladı ve bir üste geçmeden önce tüm sırayı baktı. Dördüncü rafa geldiğinde kitap isimlerini görebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Beşinci ve üst rafa uzanamayacağı kadar yüksekti.

Kitaplık merdiveni ya da tabure bulmak için etrafına bakındı ama bulamadı. Yılmadı, bir pufu kitaplığa doğru itip üstüne çıktı.

Böylesi daha iyiydi.

"Günaydın."

Alexandra pufun üstünde dengesini kaybetti. Elleriyle rafa tutundu. Bir an için ayakları boşlukta sallanarak havada asılı kaldı. Tek bir seçeneği vardı; o da rafı bırakıp yere düşmekti. Gururu zarar görecek olsa da bedeni hayatta kalacaktı. Yerden sadece altmış santim yüksekteydi.

Bırak o zaman. Ne kadar uzun sallanırsan o kadar gülünç görünürsün.

Ancak ellerini bıraktığı anda kitaplarla dolu raf vücudunun ağırlığının eklenmesiyle çöktü.

Alex halının üstüne yığıldı. Ve bir raf dolusu kitap üzerine düştü.

Top gibi kıvrıldı, kollarını çapraz yapıp başını koruyacak kitap yağmurunun bitmesini bekledi. Ciltler üstüne düşerken yüzünü buruşturdu. Ağır kitaplardan birkaçı onu bağırtacak kadar sert düştü.

Sonunda darbeler durdu.

Dikkatle başını kaldırıp yukarı baktı. Kitaplığın deri ciltli kitapların sonuncusunu da kusmuğunu anmıyordu.

Hayır. Henüz bitmemişti. Bir kitap daha vardı. Kırmızı ciltli, heybetli, ansiklopedi büyüklüğünde bir kitap Alex'in

dehşet dolu bakışları arasında ceviz raftan kayıp kafasına doğru inmeye başladı.

Alex başını eğdi, gözlerini sımsıkı kapadı ve kendini en kötüsüne hazırladı. Ancak kafatasını parçalayacak *gümbürtü* yerine sadece hafif bir *küt* sesi duydu.

"Ulu Tanrım. Bana iyi olduğunu söyle."

"İyiyim," dedi Alex güçsüz bir sesle. Gerçi aksi bir sonu tercih ederdi. Hoş bir ölüm olurdu. Ölmenin edebi eserler altında diri diri gömülmekten daha beter yolları vardı. Daisy düzinelercesini sayabilirdi.

Doğrulmaya çalışırken büyük, güçlü bir elin onu kolunun altından yakaladığını fark etti.

Chase.

Havada yakaladığı kitabı kenara savurdu, Alex kitabın yığınların üstüne düşmesini izledi. Kitabı beynini ezmeden hemen önce yakalamış olmalıydı.

Hayatını kurtardığını söylemek abartı olmazdı. En azından onu korkunç bir baş ağrısından kurtarmıştı.

Yanına çömeldi. "Kırılan bir yerin var mı?"

"Sanmıyorum."

Gözlerine baktı. "Hangi aydayız?"

"Temmuz."

"Hangi gün?"

"Çarşamba?"

"Elbisenin arkasında kaç düğme var?"

"Bilmiyorum. Kim sayar ki?"

Chase sırıtarak omuz silkti. "Ben sayıyorum."

"Elbette sayıyorsun." Yüzüne dökülen bir tutamı kulağının arkasına itti. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Sadece beni şaşırttın."

"Tahmin ettim. Chase Reynaud kütüphanede ne yapıyor? Olsa olsa kayıp hesap defterini arıyordur. Kim olsa şaşkınlıktan *düşerdi*."

"Demek istediğim bu değildi–"

Alex'in özür girişimini savuşturdu. "Ayrıca şarap içip ahlaksız düşüncelerle eğleniyorum yani burada olmak karakterime aykırı bir şey değil." Sesini neşeli bir fısıltı seviyesine indirdi. "Eğer erotik romanlar arıyorsan vaaz kitaplarının arkasında saklılar." Başını kitaplığın diğer tarafına doğru salladı. "Orada, alttan ikinci raftalar."

Alex'in yanakları kızardı. "Onları aramıyordum."

"Arıyor olsan şaşırmazdım. Ben hep okuyorum."

"Bugünkü amacıma uygun olduklarını sanmıyorum. Ben kızların okuyacağı bir şeyler arıyordum." Diz çöküp düşen kitapları toplamaya başladı.

Chase yardım etmek için ona katıldı. "Neden? Ben aylar önce derslik için bir sürü almıştım."

Evet, biliyorum. Ben de orada Hatchard'daydım. O zaman da tüm kitaplarını düşürmeme sebep olmuştun. Ve muhtemelen aynı elbiseyi giyiyordum.

Alex anılarını uzaklaştırdı. Gecenin karanlığında üç yapıklarının önemi yoktu, hiçbir şey değişmemişti. Aralarında geçici bir fiziksel anlaşma vardı. Daha fazlasını ummamalıydı.

"Rosamund tüm kitapları on kez okudu ve Daisy'nin farklı bir şeye ihtiyacı var. İlgi alanına uygun bir şeye."

Chase kırılan rafa bakmak için ayağa kalktı. Başparmağını parçalanmış ahşaba sürttü. "Çürümüş," dedi. "Tahtayı değiştirmem gerekecek."

"İyi. O halde özür dilememe gerek yok. Aksine sıradaki projeni bulduğum için bana teşekkür etmelisin." Ayağa kalktı. "Bak," dedi insan anatomisi kitabının sayfalarını karıştırarak. "Yetişmekte olan bir doktor olan Daisy için mükemmel olur."

"Yetişen bir mezar kazıcısı demek istedin sanırım."

"Çizimlerdeki detaylara bir bak." Omzunun üzerinden bakabilmesi için yaklaştı.

Chase sayfayı çevirmek için kolunu uzattı. Bunu yaparken kolu Alex'in omzuna süründü. Nefesi kulağını okşadı.

Alex solunum sisteminin çizimine baktı. Belki de çizim kendi anatomisinin hangi kısımlarının onu başarısızlığa uğrattığını belirlemesine yardımcı olurdu çünkü onunla yakınlaşmak nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Gençliğimde ben de anatomiyle ilgilenirdim," diye mırıldandı. "Çalışmalarıma üniversitede de devam ettim."

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Büyüleyici buluyordum. Ama çoğu şeyi kitaplar yerine bizzat yaşayarak öğrendim." Ciltli kitabı elinden aldı, kapayıp kenara koydu. "Biliyor musun, sanırım yeni bir dersin zamanı geldi."

Bunu söylediksten sonra Alex'i kendine çevirdi, dudaklarını ateşli bir öpücükle kavradı. Vücudunu sahiplenici hareketlerle dolaşan elleriyle göğüslerini, kasıklarını ve kalçalarını okşadı. Şafağın dünyayı uyandırdığı gibi dokunuşları da bedenini uyandırdı.

Başını kaldırdığında gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Sırtı kitaplığın rafıyla bulışana kadar Alexandra'yı geriye doğru itti.

Ardından dizlerinin üstüne çöktü.

CHASE'İN VÜCUDU arzuyla gerildi. Uzun süredir bunu bekliyordu.

"Chase," diye fısıldadı Alex. "Chase, ayağa kalk."

Ayağa kalkmak mı? Mümkün değildi. Daha yeni başlıyordu.

İki eliyle eteklerini toplayıp altına girebilecek kadar kaldırdı. Kabarık jüponu etrafında süzüldü. Elbise kolası ve sabun kokusunu aldı, portakal çiçeği suyunun hafif aroması

ve teninin kadınsı misk kokusu baş döndürücüydü. Etrafını saran dökümlü kumaşla bir pagan tanrıçasının sessiz, kutsal tapınağına girmiş ve dizlerinin üzerinde yalvarıyor gibiydi.

Ancak Chase'in aklındaki şey için fedakârlık yapması gerekmiyordu.

Elini çorabın sardığı baldırından içeri kaydırdı, bacağını dizinden büktü, omuzlarına dayadı. Ardından kalçalarından tutup kendine doğru çekti.

İşte. Şimdi görüşüne ve dokunuşlarına hatta öpücüklerine açıktı.

Yüzünü çıplak uyluğuna yaklaştırdı, yanağına değen teninin ipeksi yumuşaklığının keyfini çıkardı. Jartiyerden başlayarak öpe öpe yarığına doğru ok gibi düz bir çizgi çizdi.

Alex'in kasıkları seğirdi.

Chase'in avuçları arasında kıvrandı. "Ne yapıyorsun?"

Chase en iyi cevabın göstermek olduğuna karar verdi. Başparmağını dişiliğinin yarığında gezdirip nazikçe ayırdı. Yavaşça öne eğilip dilini tatlı, kadifemsi oluğa gezdirdi.

Alex'in kalçaları sarsıldı, Chase'in böbreğini tekmeledi. "Chase." Hafifçe sırtına, omzuna, başının üstüne vurdu. Sarstı. "*Chase*. Bunu yapamayız. Burada olmaz."

"Tabii ki yapabiliriz." Alexandra'nın etekleri sesi boğduğundan ve dudakları konuşmaktan daha fazla keyif veren bir işle meşgul olduğundan söylediklerinin duyulduğundan emin değildi. Önündeki hazineyi dilinin yumuşak ve nazik dokunuşlarıyla keşfederek Alex'e bu yeni hisse alışması için zaman verdi.

Alex nefesini tutup kıkırdadı. "Bu çok yanlış."

Chase eteklerin altında sırıttı. "Bunu bu kadar güzel yapan da bu."

"Her an bir hizmetçi gelebilir."

"O halde kesip durma."

Parmakları hâlâ adamın saçlarındaydı ama mücadele etmeyi kesti.

Böylece Chase görevinin başına döndü. Yatığın tepesindeki şişmiş tomurcuğu bulup diliyle okşadı.

Alex erotik bir iç çekişle inledi.

İşte böyle. Kendini zevke bırak. Bana teslim ol.

Chase ellerini kalçasına kaydırdı, iki eliyle sımsıkı kavrayıp daha iyi öpmek, yalamak, emmek ve dişlemek için iyice kendine çekti. Alex'in tepkilerine göre hareket ederek ona iç çektirmenin, onu inletmenin ve tırnaklarını sırtına geçirmesini sağlamanın yollarını öğrendi.

"*Chase.*"

İsmini onun ağzından duymak zaferlerin en büyüğüydü. Alex için isimsiz bir âşık olmadığı, en mahrem yerlerini ve duygularını paylaşabileceği bir erkek olduğu hissini veriyordu. Bedenini ve zevkini paylaşmaya değer gördüğü bir erkek. Kalbine asla layık olmayacak olsa da bu yeterliydi.

En azından kendine yeterli olduğunu söylüyordu.

Alex kalçalarını sallamaya başladı, daha fazla temas, daha fazla hız istiyordu. Kalçasındaki bir kas seğirdi. Chase yakın olduğunu biliyordu.

Gel, dedi sessizce. *Benim için gel.*

Dilinin birkaç titrek darbesiyle Alex doruğa ulaştı. Dizleri titredi, Chase'in başını ve omuzlarını tutarak geldi. Chase iyice gevşeyene kadar yalamaya devam etti, hatta o an bile ayrılmakta zorlandı. Dudaklarını uyluğuna bastırıp yumuşak etinde çürük oluşana kadar emdi.

İşte şimdi bir iz bırakmıştı: *Chase Reynaud buradaydı.*

Alex'in solukları yavaşlayıp omuzlarına dayadığı dizleri gevşeyince Chase eteklerinin altından çıktı ve vücudunu desteklediğinden emin olup dikkatle ayağa kalktı.

Tanrım çok güzel görünüyordu. Boğazı kızarmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu, yoğun ve koyu kirpikleri arasından

bakan gözleri buğuluydu. Saçlarının rafa sürtündüğü yer dağılmıştı. Sabahın erken ışıkları tenini altın ve pembe renklerle aydınlatıyordu.

"Sen," dedi Alex soluk soluğa, "korkunçsun."

"Sen," Chase dudaklarını alnına bastırdı, "lezizsin." Yanağını öptü. "Çok güzelsin." Dudağının kenarını öptü. "Dayanılmazsın."

Daha fazlasını arzulayarak ona doğru eğildi.

Alex elini Chase'in göğsüne dayayıp onu durdurdu.

Chase bir adım geri çekildi, sonra başını eğip Alex'in yüzüne baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Alex dudaklarını yaladı. "Tam olarak değil. Sadece..."

"Ödem."

Chase bu ani teşhisin kaynağını bulmak için arkasını döndü. *Ne?*

Rosamund koridorda duruyordu. "Bugünkü neden ödem," diye tekrarladı. "Cenaze hazır."

"Tamam." Chase eliyle saçını düzeltti. "Bayan Mountbatten ve ben sadece..."

"Kitaplara bakıyorduk," diye tamamladı Alex.

"İyi, peki." Rosamund onlara tuhaf bir bakış bakıp. "Kütüphanede bu yapılır, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Chase. "Haydi sen git. Biz de hemen geliyoruz."

Rosamund gözden kaybolunca rahat bir soluk alıp birbirlerine baktılar.

"Az kalmıştı."

"Çok az kalmıştı."

"Katılıyorum."

"Ya üç dakika erken gelseydi Chase? Düşünsene."

"Hayır," dedi. "Düşünmek istemiyorum. Zorlayamazsın." Odadan çıkarken önüne geçmesi için yol verdi.

"Haklısın. Şimdi bunun için endişelenmenin anlamı yok." Yürürlerken saçlarını yeniden topladı. "Ödem mi, gerçekten mi? Bunun yaşlı insanları etkileyen bir hastalık olduğunu sanıyordum."

"Ne derler bilirsin. Talihsizler erken ölür."

Alex koridorun ortasında durup kahkaha attı. "Bu," diye soludu, "korkunçtu. Gerçekten kötüydü."

"Ama seni güldürdüm, değil mi?"

Sonunda.

Yirmi Birinci Bölüm

"Chase? *Chase?*"

Chase bakışlarını saatten ayırdı. "Hmm?"

"Ve?..." Barrow sabırsızca ona baktı. "Madencilik faaliyetleriyle ilgili ne yapmak istiyorsun?"

"Hangi madencilik faaliyetleri?"

"Son bir saattir konuştuğumuz. Yorkshire'daki kömür madeni. Bu hafızanı tazeledi mi?"

"Doğru. Kömür. Üzgünüm."

Chase'in sorunu hafızası değildi. Anılar zihninden taşıyordu. Sorun tüm anılarının altında çırılçıplak yatan Alexandra'nın kendinden geçmiş halde çarşaflara yapışmış olmasıydı. Bedeni Barrow'la birlikte çalışma odasında olmasına rağmen aklı aşağıdaki sığınağındaydı. Gerçi orası artık onun sığınağı değildi. Son iki haftadır *onların* sığınağı olmuştu.

Chase sandalyesinde doğrulup önündeki raporu inceledi. "Madenleri tutalım. Damarlar azalmak üzere değil, dahası kömür talebi artacak."

"Anlaştık." Barrow kalemini mürekkebe daldırıp çalışma masasına doğru eğildi. "Chase özel ilişkilerine karışmam hakkında ne düşündüğünü biliyorum ama bu farklı. Buna bir son vermelisin."

"Neye?"

"Bayan Mountbatten ile her ne yapıyorsanız ona."

Chase başını sertçe kaldırdı. "Bayan Mountbatten ile bir şey yaptığımı düşündüren ne?"

"Ah hadi ama." Barrow kalemini masaya bıraktı. "Ne zaman odaya girse birbirinize arzu dolu bakışlar atıyorsunuz. Çok belli ediyorsunuz."

"Hiç belli etmiyoruz."

Barrow kaşlarını kaldırdı ve Chase kendini ele verdiğini geç de olsa anladı.

"Söylemek istediğim bu değil. Belli etmiyoruz çünkü bir şey olduğu yok."

"Şu 'erkek sığınağındaki' işler askıya alınmış gibi görünüyor. Haftalardır saten çarşaflar ya da erotik dekorlar hakkında fikrimi sormadın."

"Aslında kokulu masaj yağları hakkında tercihini soracaktım," dedi Chase muzipçe, "ama sonra Noel hediyen hakkında ipucu vermemeye karar verdim."

Biri kapıyı çaldı.

"Cha–" Alexandra başını kapıdan uzattı. Dudakları bir anda kapandı, yanakları pembeleşti. "Ah, Bay Barrow. Burada olduğunuzu fark etmedim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hiç sorun değil," diyen Barrow Chase'e doğru manalı bir bakış attı. "Önemli bir şey konuşmuyorduk."

"Madem öyle..." Alex kapının arkasından çıkıp odaya girdi. "Bay Reynard, Rosamund ve Daisy'nin hazır olduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm."

Hazır mı? Ne için hazır?

Chase bir kez daha tüm zihinsel yeteneklerinin kontrolünü kaybetmişti. Alexandra nergis sarısı tüllü elbisesiyle kapı eşiğinde dururken Chase için önemli olan tek şey onu kollarına almaya ne kadar hazır hissettiğiydi.

Alex nefesini kesiyordu.

Chase ayağa kalktı. Görgü kurallarına göre hizmetlilerden biri odaya girdiğinde bir beyefendinin ayağa kalkması gerekmiyordu. Alexandra bunu biliyordu ve ifadesi Chase'in bu tuhaf hareketinden duyduğu şaşkınlığı yansıtıyordu.

Ama Chase pişman değildi. Bir erkek, bir hanımefendi, bir kraliçe ya da bir tanrıça için ayağa kalkardı ve Alex üçü birden değilse bile en azından kesinlikle bunlardan biriydi.

"Onları giydirip gezi için hazırladım." Chase cevap vermeyince ekledi. "Onları gezmeye götüreceğinize söz verdiğinizi hatırlıyorsunuz, değil mi? Sizinle geçen akşam konuşmuştum ve siz de evet demiştiniz." Alex'in gözlerinde haylaz bir pırıltı vardı. "Tüm kalbinizle."

Utanmaz yaratık. Son birkaç akşamdır Chase'in dudaklarından "evet" kelimesini kaç kez işittiğini sadece şeytan bilirdi. Chase kendini zevke kaptırdığı sırada bunu kabul etmesi için onu oyuna getirmiş olmalıydı.

"Barrow ve benim ilgilenmemiz gereken bir sürü iş var," dedi.

"Lütfen. Rosamund ve Daisy'ye söz verdim. Kızlar hayal kırıklığına uğrayacak."

Onlara söz mü vermişti? Lanet olsun. Sözünden dönmek ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir şeydi. Ve bundan kaçınmanın en basit yolu daha en başta söz vermemekti. Bu gece Alex'e onun adına sözler verme hakkında sıkı bir ders vermesi gerekecekti.

Ve belki de konunun önemini vurgulamak için ona hafifçe şaplak atabilirdi.

Ama bu daha sonra olacaktı. Bu öğleden sonraya gelince... O çekici sarı elbise dışarı çıkmak için yalvarıyordu. Chase esintinin ince kumaşı bacaklarına yapıştırmasını, eldivenli eliyle şapkasının kurdelesini çözmesini ve ardından ona utangaç bir ifadeyle gülümsediğini izlemek istiyordu.

Bir öğleden sonrayı daha Barrow ile çalışma odasında geçirmek istediği son şeydi.

"Birkaç ayarlama yapmam için bana bir saat verin," dedi. "Kızlara parka gideceğimizi söyleyin."

Alex gülümsedi. "Teşekkür ederim efendim."

O gidince Barrow Chase'e dönüp donuk bir sesle, "Ah, hiç de belli etmiyorsunuz," dedi.

"Biliyor musun, düşünüyorum da..." Chase ceketini ve şapkasını aldı. "Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz."

"Katılıyorum." Barrow tüy kalemini hokkanın kenarına vurdu, sonra sakin ve ciddi bir tonla ekledi. "Dikkatli ol, Chase. İncinecek tek kişi o değil."

"Endişelenme. Kızlar bilmiyor."

"Ben kızları kast etmiyorum. Senden bahsediyorum."

Chase homurdandı. "Şimdi saçmalamaya başladın."

"Öyle mi?"

Chase odadan çıkarken, "Evet," diye karşılık verdi, sesi hissettiğinden çok daha emin çıkmıştı.

"DAHA GELMEDİK Mİ?" Daisy engebeli yola ayaklarını sürttü.

Chase yavaşlamadı bile. "Hayır."

"Daha yavaş yürüyebilirsin," diye mırıldandı Alex. "Kızların iyiliği için."

Ve benim.

Yaklaşık yarım saattir yanında koştuktan sonra o ve kızlar yaz güneşinin altında ter içinde zar zor nefes alıyorlardı. Serpentine'ın genişleyerek göle dönüştüğü Hyde Park'ın ortasına varmışlardı.

"Bu parkta dondurma var mı?" diye sordu Rosamund.

"Hiç fikrim yok," diye yanıtladı Chase.

"Bize gezi sözü verilmişti. Askeri yürüyüş değil."

Daisy yolun ortasında durdu. "Millicent dizanteri oldu."

Chase homurdandı. "Olmadı. Bir dakika önce gayet iyiydi."

"Yorucu yürüyüş ona ağır geldi. Şimdi her an ölebilir."

Alexandra müdahale etmeye karar verdi. "Al." Boynundaki kurdeleyi çözdü, mercan kolyeyi çıkarıp Millicent'in boynuna bağladı.

"Ama bu annenin," dedi Daisy.

"Millicent bugünlük ödünç alabilir. Bilhassa dizanteriye karşı etkili. Ve Bay Reynaud biraz daha yavaşlayacağına söz veriyor."

"Aslında, daha fazla yürümemize gerek yok," dedi Chase. Sürpriziniz orada kızlar. Kıyıda bizi bekliyor."

Chase'in ne gösterdiğini görünce Alex'in midesi düğümlendi. Dalgalanan suyun üzerindeki göl kıyısındaki bir ağacın dalına bağlı sevimli küçük bir tekne duruyordu. Minik tekne parlak renklere boyanmıştı, bembeyaz bir yelkeni ve gösterişli kırmızı bir bayrağı vardı.

"Sen kızları gölde yelkenliyle mi gezdireceksin?"

"Yok, gölde paten kayacağız. Bu kadar küçük ölçekteki bir yelkenli denirse evet, tabii ki yelkenliyle gezeceğiz. Ve sadece kızlarla değil. Sen de geliyorsun."

"Oh." Alex yutkunmaya çalıştı ama sanki boğazı kâğıt yutmaya çalışıyormuş gibi tepki verdi. "Çok naziksin ama ben kıyıda bekleyeceğim."

"Saçmalık." Ceketini çıkarıp ağacın üstüne attıktan sonra kollarını kıvırmaya başladı. "Yine sularda olmak için can atıyor olmalısın. Bu açık deniz gezisi değil ama yine de hiç yokran iyidir. Şu an sana verebileceğimin en iyisi."

Ne tatlı adamdı. Tüm bunları sadece kızlar için bir gezi olsun değil ona hediye olarak da ayarlamıştı. Mayfair'de ve parkta bu kadar hızlı yürümesinin nedenini şimdi anlayabiliyordu. Heyecanlıydı.

Alex ağlamak istiyordu. İçindeki tüm sesler ona kaçması için bağırıcken Chase'i nasıl hayal kırıklığına uğratırdı?

Aklını kullan, dedi kendi kendine, *Mantıklı ol. Onun da dediği gibi bu fırtınalı, vahşi sularda sallanan ticaret gemisi değil. Thames'te bir kayık da değil. Ağustos ayının bir salı gününde, Londra'nın tam ortasında Serpentine'da bir tekne. Korkmak için gerçek bir neden yok, bu yüzden kendini toparla ve kımılda.*

Chase'in elini tuttu.

Adamın bakışları sıcacıktı. "İşte benim kızım."

Alex'in kalbi rüzgâra kapılmış bir kurdele gibi çırpındı.

Kızlar tekneye binmiş, korsan olarak ilk seferlerine hazırlanmaya başlamışlardı. Millicent teknenin pruvasını süsleyen bir deniz kızı gibi en öne yerleştirildi.

Kızlar teknenin minik yelkenini açarken Alex tüm hareketlerini izliyordu. "Rosamund hemen kenardan uzaklaş."

Chase fark ettirmeden kolunu sırtına uzattı. "Öğleden sonra izin alın Bayan Mountbatten. Bugün sizi mürebbiyelik görevinizden azad ediyorum."

Belki bir öğleden sonrayı mürebbiye olmayarak geçirebilirdi. Ama bir öğleden sonrayı kendi olmadan geçiremezdi. O hâlâ karanlıkta sağanak yağmurla azgın bir deniz arasında kalmış, titreyen bir kızdı. O hâlâ Hatchard'daki çapkın yeşil gözlerle sandal ağacı ve nane kokusunun büyüsündeki kekeleyen kadındı.

Alex hâlâ Alex'ti. Chase hâlâ Chase'di. Aksi için sayısız mantıklı argüman olmasına rağmen artık onun için delirdiğini inkâr edemezdi. Kirapçıda çarpıştıkları anda tutkunun esiri olmuştu ve şimdi özgür kalmayı hayal bile edemiyordu.

Bu umutsuz arzu onun sonu olacaktı. Ya da en azından mantığının sonu olacaktı.

"Biraz yiyecek getirdim." Cebinden minik, mantar tıpalı küçük bir şişe çıkarıp zafer kazanmışçasına kaldırdı. "İçki de var."

Kızlar haberi coşkuyla kutladılar. Chase şişenin mantarını çıkarıp Daisy'ye uzattı, küçük kız şişeyi dudaklarına götürmeye çalıştı.

"Endişelenme," diye fısıldadı Chase Alex'in kulağına. "Sadece su ve pekmez."

"Mideleri ağrıyacak."

Chase teknenin pruvasını kavradı, tekneyi suya doğru iterken homurdandı. Kızların coşkulu çığlıkları ilk seferinden daha da yüksekti. Bir ayağını sıkıca yere basıp diğer ayağını tekneye koyarak kıyıdan uzaklaşmasını engelledi.

Ardından Alex'e baktı. "Hadi. Binmene yardım edeceğim."

Alex suya birkaç adım kala duraksadı. Paniklemişti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kendi nabzından başka bir şey duyamıyordu.

Yapamam. Bunu yapamam.

"Gerçekten, ben burada bekleyeceğim. Dört kişi için çok küçük."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Rosamund. "Yeterince yer var."

Daisy ellerini beline koydu. "Bay Reynaud onu buraya getirmelisiniz."

"Katılıyorum. Kendi isteğiyle gelmezse korsanlık yapmak tek seçenek." Chase Alex'i belinden kavrayıp kadını kıyının güvenli zemininden ayırıp tekneye koydu.

"Yapamam," dedi Alex. "Lütfen. Yapamam."

Chase onu teknenin kenarına koymaya çalışırken Alex boynuna sarıldı. Daisy tekneden uzanıp eteğini çekiştirdi.

Kıyıya dönmek için mücadele etmekten başka bir şey düşünemeyen Alex kıvranmaya başladı. Kıyıdan uzaklaşan tekne, işleri daha da kötüleştiriyordu. Alex paniğin artmasıyla sert bir teknenin savurdu.

Ayağı Millicent'e çarpıp bebeği havaya uçurdu.

Oyuncak bebek su sıçratarak gölün ortasına düştü.

Daisy çığlık attı.

Başta bebeğin ahşap kafası onu su üstünde tuttu ve birkaç saniye için her şey yolunda gözüktü, yapılması gereken tek şey gölün ortasına doğru kürek çekmek ve uzun bir sopayla bebeği almaktı, böylece az hasarla kurtulmuş olacaktı. Millicent daha kötülerini atlatmıştı.

Ancak yün dolgulu vücudu suyu emdikçe istenmeyen gerçekleşti.

Dayanıklı, yok edilemez, ölüme meydan okuyan Millicent, Alexandra'nın mercan kolyesiyle birlikte batmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Daisy. "Boğuluyor!"

Chase Alex'i kıyıya geri bıraktı. "Benim gözetimim altındayken böyle bir şey olmaz."

Saniyeler içinde botlarını ve yeleğini çıkardı. Hiç şüphesiz yıllarca aceleyle soyunarak kazandığı bir yetenekti. Üzerinde yalnızca gömleği ve pantolonu kalınca suya daldı.

Doğruca gölün ortasına, bebeğin gözden kaybolduğu noktaya yüzdü. Tekrar tekrar suyun altına daldı, uzun saniyeler boyunca suyun altında kaldı ve her seferinde eli boş yüzeye çıktı.

Chase her daldığında Alex nefesini tutuyordu. Daisy'yi yatıştırmak mümkün değildi. Rosamund bile Alex'e yapışmıştı.

Chase şimdiye dek yedi kez dalmıştı ama bebeği bulamamıştı. Yorulmuş olmalıydı.

Alex ellerini ağzının kenarına götürüp ona seslendi. "Bay Reynaud! Kıyıya dönün!"

"Hayır," diye bağırarak cevap verdi, saçlarını alnından geriye iterken. "Lanet bebeği bulmadan olmaz."

Tekrar daldı ve bu kez yıllar gibi gelen bir süre suyun altında kaldı. Alex'in aklı başından gitmişti. Yorgunluğuna

yenik düşmüş olabilir, havasızlıktan bayılmış olabilir ya da sazlıklara sıkışmış olabilirdi... Bir erkeğin suda ölmesinin sayısız yolu vardı ve Alex çoğuna şahit olmuştu.

Oyuncakların yerine yenisi konulabilirdi. Hatta bazı durumlarda tekrar dirilebiliyorlardı. Mercan boncukları annesinden kalan tek şey olabilirdi ama nihayetinde ertesi kemikten değillerdi. Şu an hiçbir şeyin önemi yoktu. Ondan başka hiçbir şeyin.

"Chase!" diye haykırdı.

Sonunda yüzeye çıktı. Gölün ortasında değil de kıyıya yakın olması Alex'i şaşırtmıştı. Su püskürterek gölden çıktı, gömleği vücuduna yapışmış, saçları geriye yatmıştı. Üç dişli mızrak yerine sırılsıklam oyuncak bebeği havaya kaldıran Poseidon'a benziyordu.

Chase Reynaud, Serpentine tanrısı.

Ve ah, biraz övgü almaya hazır görünüyordu.

Sanki hayatının en korkunç ânını yaşatmamış, sanki son on dakikadır Hyde Park yürüyüşünde olağan şeyler yaşanmış gibi Alex'e gülümsedi. Ne korkunç bir adamdı.

Bebeği Daisy'ye uzattı. "Biraz su yutmuş ama atlatacağını sanıyorum."

Daisy bebeğini kucaklamak yerine Chase'in bacağına yapıştı ve sımsıkı sarıldı. Alex de aynısını yapabilmek isterdi.

Chase bacağını salladı ama Daisy bırakmadı. Alex'e döndü. "Sen denizcisin. Yapışkan bir midye nasıl sökülür?"

BİR KEZ OLSUN kısa süreliğine ve önemsiz bir nedenden bile olsa kahraman olmak çok iyi hissettirmişti.

Ancak parktan eve dönüş yolunda Chase'in zafer ışıltısı yerini hem bedensel hem de zihinsel yorgunluğa bıraktı.

Eve döndüklerinde Alexandra Rosamund ve Daisy'yi hemen yukarı gönderdi. "Kızlar, önce yıkanın. Yemek sonra."

Chase bunun mükemmel bir fikir olduğuna karar verdi. Vücudundaki çamur ve göl suyundan kurtulduktan sonra yemeğini çalışma odasında yedi, mülkle ilgili belgeleri gözden geçirirken eşlik etmesi için bir şişe Bordo şarabı açtı.

Gece yarısına doğru Alexandra ona katıldı. İkisi de benzer aktiviteler seçmiş gibiydi, örgülü saçları banyo yaptığı için ıslaktı, kolunun altına bir kitap sıkıştırmıştı.

"Şarap." İç çekti. "Ne harika bir fikir."

"Bana katıl lütfen. 1792'nin dalgalı mısır fiyatlarından kurtar beni."

Ona bir kadeh şarap doldurdu, Alex iştahla aldığı kadehin yarısını bir dikişte içti. Yaz olmasına rağmen Chase hizmetlilerden şömineyi yakmasını istemişti.

"Aşağı geleceğinden emin değildim. Sen de uyumuşsundur diye düşündüm."

"Kızları yatağa yatırmak epey uğraştırdı. Bir saat *Robinson Crusoe* okumam ve ikişer tabak muhallebi vermem gerekti."

"Muhallebi mi? Muhallebi yemelerini kati bir şekilde yasaklamıştım."

"O halde gelecek sefer onları sen yatırırsın," diye takıldı Alex. "Madem tüm iyi yolları biliyorsun."

"Sanırım buna göz yumabilirim. Bu seferlik."

"Onlar uyuduktan sonra da kendi sinirlerimi yatıştırmam gerekti." Parmağının ucunu kadehin kenarında gezdirdi. "Bunun için bir ya da iki saat teleskoptan bakmak gibisi yok. Yıldızlara ve aralarındaki mesafeye odaklandığımda tüm endişelerim karanlıkta kaybolup gidiyor."

Chase endişeleri olmasından nefret ediyordu. Özellikle birçoğundan sorumlu olmaktan nefret ediyordu.

"Artık bir kahramansın," dedi Alex.

"Peh."

"Olanlar için üzgünüm. Hepsi benim suçumdu."

"Hayır, benimdi. Seni zorlamamalıydım. Ne kadar korkuğunu anlamadım." Başını eğdi. "Anlat bana. Bir kaptanın kızı, ticaret gemisinde büyümüş biri neden denizden korkar?"

Alex'in korkusu o öğleden sonra ellc tutulur hale gelmişti. Tereddüt etmesi anlaşılabilirdi. Ama panik? Belki de bundan fazlası vardı.

Chase Alex'in soruya cevap vermek istemediğini hissetti. Israr etmedi.

"Ben de merak ettim de," dedi Alex. "Eskimiş bir oyuncak bebeği kurtarmak için göle dalan iyi kalpli bir adam neden iki yetim kızı büyütmekten korkar?"

"Konu sadece bebek değildi."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Boynunda duran mercan kolyeye dokundu. Chase kolyeyi ait olduğu yerde gördüğüne memnundu. Alex boncukları bu kez safir rengi bir kurdeleye geçirmişti.

"Bu konuda çok iyisin," diye devam etti. "Rahatlatma, önemseme konusunda. Harika bir vasi olacaksın. Seninle yaşamak onlar için herhangi bir yatılı okuldan daha iyi olur."

"Belki okulu severler. Ben okulu sevdim."

"Doğal olarak sevdin. Senin okulunda haylazlık, spor ve gerçek konular vardı. Nakış ya da görgü kuralları değil. Sana dışarı çıkman ve dünyayı fethetmen öğretildi. Onlara daracık bir dünyada yaşamayı öğretecekler. Biliyorum. Ben de bu okullardan birine gittim. Ve tıpkı Rosamund'la Daisy gibi benimle uğraşmak istemeyen akrabalarım tarafından gönderildim."

"Bu farklı."

"Öyle mi? Onları reddediyorsun. Tıpkı diğer herkesin yaptığı gibi. Bunu hissetmediklerini sanma. Ve onları uzağa gönderirsen bir daha kimseye güvenmeyecekler. Tek

istedikleri dikkatini çekmek, görmüyor musun? Seni iple bağlamaları, suyla ıslatmaları ya da her sabah bir oyuncak bebek için farklı ölümler tasarlamaları bile bu yüzden. Bazen Daisy'nin bunu sadece günde bir kez elini tutmak için bahane olarak kullandığını düşünüyorum. Asla kabul etmez ama çaresizce onayını almak istiyor." Uzanıp elini tuttu. "Chase, seni seviyorlar."

Kelimeler Chase'i sarstı. Ama hiçbir şey değiştirmedi. Kimsenin iyiliğinden sorumlu olamazdı, olmamalıydı. O kişiyi önemsiyor hatta, Tanrı yardımcısı olsun, seviyor olsa bile. Birini yanında istemе arzusuna boyun eğmesi aşırı bencilce olardı.

"İmkânsız Alexandra. Düşünülemez."

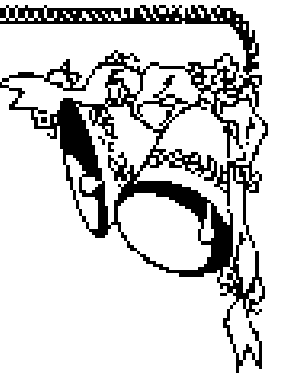
Alex bıkkınlıkla homurdandı. "Hep bunu söylüyorsun."

"İyi bir nedeni var," dedi Chase sertçe.

"Neymiş o iyi neden?"

"Son kez birine göz kulak olacağımı söylediğimde o kişi öldü."

Yirmi İkinci Bölüm

Öldü mü?

Alex gözlerinin içine baktı. İstediği, sözlerini duymazdan gelip abarttığını varsaymaktı. Ama meydan okumayla dolu yoğun bakışları kaza veya yanlış anlaşılmanın ötesinde bir şeyden bahsediyordu. Pişmanlık. Suçluluk. Acı.

Çok fazla acı.

"Anlat bana." Sözleri ricadan çok talep gibiydi. Sıra her neyse onu içten içe tüketmeden önce kurtulması gerekiyordu. "Chase. Anlat bana."

Kapı zili çaldı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Alex.

Chase şaşırdı. "Küfür ettiğini hiç duymamıştım."

"Etmemeye çalışırım. Ama denizciler arasında büyüdüm. Elbette nasıl küfür edileceğini biliyorum."

Gece yarısı ziyaretçisi zili çalmayı bırakıp kapıyı yumruklamaya başladı. Chase kendisi açacakmış gibi kapıya yöneldi ama anlaşılan bizmetlilerden biri önce davranmıştı. Ziyaretçi haber verilmesini beklemeden doğruca çalışma odasına daldı.

"Alexandra nerede?" diye sordu tehdidkâr bir sesle.

"Benim daha iyi bir sorum var." Chase Alex'le davetsiz misafir arasında durdu. "Sen de kimsin?"

Alex gülümsedi. "O Ashbury Dükü."

Gerçekten de başkası olamazdı. İngiltere'de yanlış bir defe giden bir roketle vücudunun bir tarafı yaralanan, iki metre uzunluğunda, esmer, etkileyici başka bir dük yoktu. Ash'in yaralı yüzü ona ürkütücü hatta dehşet verici bir görünüm kazandırıyordu. Ama Alexandra onun yaralarının altında hassas bir kalbi olduğunu ve kendisini tamamen karısına adadığını biliyordu.

Aynı zamanda harika bir arkadaştı.

"Ash." Alex gölgelerin arasından çıkıp adama doğru koştu ve Ash geri çekilemeden ona sarıldı. "Neden Londra'ya geldin? Umarım Emma ya da bebekle ilgili bir sorun yoktur."

"Emma ve bebek iyi." Alex'in omzunun üstünden Chase'e baktı. "Londra'da olma sebebime gelince, botlarımı birinin kıçına yapıştırmaya geldim."

"Bunu yapmayı bıraktığını sanıyordum."

"Ben de. Ama senin patronun beni iş başı yapmaya zorladı. Burada kalmaya başladığını duyar duymaz geldim." Alex'in yanından geçip Chase'in karşısına dikildi. "Bu adamın nasıl değersiz bir alçak olduğunu bilmeyi hak ediyorsun, Alex."

"Evet!" diye bağırdı Chase. Ashbury'nin eline uzandı ve tüm gücüyle sıktı. "*Teşekkür* ederim. Ben de aynı şeyi söylemeye çalışıyordum ama dinlemiyor."

Ashbury Chase'in tepkisine şaşırmış görünüyordu. Alex'e bu-neyin-peşinde der gibi baktı.

Alex sadece omuzlarını silkti.

"İkiniz de oturun." Chase büfede duran brendi sürahisine doğru yürüdü. "Ashbury, sana bir içki ikram edebilir miyim?"

"Ben kendiminkini getirdim." Ash ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkarıp kapağını açtı.

"Harika," diye yanıt veren Chase kendine bir kadeh doldurdu. "Devam et. Beni bekleme."

Alex divana oturdu, o oturana kadar ikisinin de oturmayacağını biliyordu. Centilmenliğin gerçek örnekleri olmayabilirlerdi ama ikisi de istediklerinde medeni davranma konusunda mükemmel bir yeteneğe sahipti. Ash koltuğa geçti.

Alex'e dönen Ash, ev sahibinin varlığını görmezden gelip kısık ve ciddi bir tonla konuşmaya başladı. "Dinle Alexandra. Bu adam tanınmış bir çapkın. Ben yaralanmadan önce bile şöhretini duymuştum. Herkes biliyor. Hiçbir iyi aile tarafından boş karşılanmaz."

"Gördünüz mü?" Chase gruba katılmak için bir sandalye çekti. "Tam olarak ben de bunu söylüyordum Bayan Mountbatten. Ben çapkınların en beteriyim."

"Bay Reynaud'nun... hanımlar arasında popüler olduğundan habersiz değilim," dedi Alex dikkatle.

"Sana dokundu mu?"

Ah, elbette. Ancak Chase ile arasında yaşananlar Ash'i ilgilendirmezdi. "İzin vermediğim şekilde asla."

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Bir saniye, bir saniye." Chase sandalyesinde kıpırdandı. "Dürüst olun Bayan Mountbatten."

"Dürüstüm zaten. Bay Reynaud bana asla istenmeyen bir ilgi göstermedi ya da benden faydalanmadı."

Ash kuşkulanmış görünüyordu ama ısrar etmedi. "Her neyse. Cinsel yaramazlıkları buzdağının sadece görünen kısmı."

"Ah, onu uçuyla bile tanıştırmadım," dedi Chase. "En azından gerektiği şekilde."

"Onu boş ver," dedi Alex düke. "Devam et."

"Üç yıl önce kuzeniyle ilgili menfur, şüpheli bir olay yaşandı."

"Ne zaman bu konuya geleceğini merak ediyordum." Chase brendisinden kocaman bir yudum aldı. "Burası en iyi kısmı. Dikkatli dinleyin."

Ash Chase'e öfkeyle baktı. "Müsaade eder misin? Burada sohbet etmeye çalışıyoruz."

"Sanırım yaşlı dükün oğlundan bahsediyorsun," diye devam etti Alex. "Ölmeseydi vâris olacak olan."

"Kuzeni ölmedi," dedi Ash. "Öldürüldü."

"Eminim Bay Reynaud'yu *cinayetle* suçlamıyorsun."

"Suçlayabilir," dedi Chase. "Kuzenim benim elimden ölmedi ama yine de ben öldürdüm."

Ashbury gözlerini devirdi. "On saniyede bir sözümü keseceksen kendin anlatabilirsin."

"Biliyor musun, bu iyi fikir." Chase brendisini kenara bıraktı. "Ben devam edeyim, Ashbury. Bu arada sen de kendini oyalamak istersen sehpanın üstünde birkaç spor dergisi var."

Ash burnundan soludu.

Chase öne eğildi, kollarını dizine yaslayıp ellerini kenetledi. "Üç kuzenim arasında en küçüğü ve en iyisiydi. Dukalık için değil kilise için eğitildi. Ancak ortanca kuzenim savaşta öldü, çok geçmeden de en büyükleri at kazası geçirdi. Ve böylece bir anda... Anthony vâris oldu. Yirmi yaşındaydı, dünya tecrübesi ya da dük olmak için herhangi bir hazırlığı yoktu. Hâlâ ağabeylerinin yasını tutuyordu, çok naifti. Amcam onu Londra'ya gönderdi. Ona şehri göstermem, topluma tanıtmam, arkadaş edinmesine yardım etmem gerekiyordu. Ona göz kulak olacağıma söz verdim. Ve..." İç çekerek arkasına yaslandı. "Başarısız oldum."

"Bu güzel bir özet," diye araya girdi Ash.

"Detaylara geliyorum Ashbury," diye devam etti Chase. "Toplum ve kültür hakkındaki fikirlerimin amcamınkinden farklı olması muhtemelen sizi şaşırtmaz. Kuzenimi kulüplere götürdüm. Keyif bahçelerine. Hem saygın hem de pek saygın olmayan tiyatrolara götürdüm. Akranları arasında gerçek tecrübeler edinmesi gerekiyordu. Biraz özgüven kazanmalıydı. Bir geceye kulüpte başladık. Sonra opera dansçılarına geçtik. Şans oyunları cehennemine girdiğimizde gerçekten eğlenceli zaman geçiriyorduk. Şimdi geriye bakınca o zaman fark ettiğimden daha fazla sarhoştu. Ben de ayık sayılmazdım. Yanımdan saten elbiseli bir kadın geçti. Ben flört ediyordum, o da karşılık veriyordu. Kendi kendime, Anthony idare eder dedim. Eninde sonunda kendi başının çaresine bakması gerekecekti, değil mi? Böylece o kadınla ayrıldım. Ve kuzenimi bir daha canlı görmedim."

Alex acısını anladığını söylemek istedi ama daha anlatacak çok şeyi olduğu belliyken sözünü kesmemeyi tercih etti.

"Bir adamı *yirmi bir* oyunu masasında hile yapmakla suçlamış. Adam inkâr etmiş ama Anthony peşini bırakmamış. Orada olsam birkaç saniyede düzeltebileceğim bir kavgaymış. Ama orada değildim. Tartışma büyümüş. Düşanı çıkmışlar..." Chase iki eliyle yüzünü ovuşturdu, başını kaldırdığında gözleri kızarmıştı. "Söz verdiğim gibi ona göz kulak oluyor olsaydım onu kurtarabilirdim."

"Belki de onu kurtarmak istemedin," dedi Ashbury. "Onu senin öldürdüğüne dair dedikodular var."

"*Ash*." Alexandra dehşete kapılmıştı.

"Kimse ara sokakta olan bu 'kavgayı' görmemiş. Reynaud hiçbir yerde bulunamamış."

"Söylediğim gibi ben bir–"

"Kadınlaydın, evet. Söylesene kimdi bu kadın?"

Chase'in çenesi cevap vermek istemiyormuş gibi kasıldı. "İsmini veremem. Hiç sormadım."

"Ne tesadüf."

Alexandra araya girdi. "Herhalde kuzenini soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşünmüyorsun."

"Belki. Ama şüpheler tamamen mantıksız değil. Sıradaki vâris olarak Reynaud kuzeninin ölümünden fayda temin etti."

"Bu türden söylentilere kulak asmamak gerektiğini en çok senin bilmen gerektiğini düşünüyorum," dedi Alex.

"Sadece gerçekleri anlatıyor," dedi Chase. "Doğrudan fayda sağladım, kuzenimin ölümünün kaza olmadığından şüphelenen birçok kişi var. Amcamdan yasal kontrolü zorla aldığımı düşünüyorlar. Birkaç yıl içinde dördüncü sıradan vekâletname ile olası vârisliğe geçişimi dikkate değer bulan ilk kişi arkadaşınız değil."

"Kesinlikle dikkat çekici," dedi Ash.

"Fakat amcamın hastalığının bir tür oyun olduğu söylentilerine inanmayın. Üçüncü ve son oğlunun cansız bedenini görünce oracıkta felç geçirdi. İhtiyar adam o zamandan beri felçli ve konuşamıyor," dedi Chase kederle. "Gördüğünüz gibi bunu ben planlayamazdım ama dedikodular her şeyin lehime geliştiğini söylüyor. Unuttuğum bir şey var mı Ashbury?"

Ash ayağa kalktı. "Senin sefilliğin, üçkâğıtçılığın belkemiği bir eksik çarşaf zerresi olduğun kısmı atladın."

Chase parmaklarını şıklattı. "Ah, evet. Bir de bunlar var. Artık ne demekse."

"Ashbury sadece Shakespeare dilinde küfrediyor," diye açıkladı Alex.

Dük Alexandra'ya döndü, kollarını göğsünde birleştirdi. "Alex umarım artık onun kim olduğunu açıkça görüyorsundur."

Açıkça görmek mi?

Chase'in kuzenini öldürmek ve yasal kontrolü amcasının elinden almak için plan yaptığını iddia etmek saçmalıktı. Alex Ash'in Shakespeare'i sevdiğini biliyordu ama bu *III. Richard*'tan bir sahne değildi.

Ashbury Dükü Chase'in kötü biri olduğuna Alex'i inandırmak istiyorsa başka birini göndermesi gerekecekti. Son derece asılsız dedikodulara ilham veren geçmişe sahip olmayan birini.

"Tüm Londra'da yayıldı demek, hmm. Bana tanıdığım birini hatırlattı. Çok da önemsediğim birini. Kısa süre önce kendisine Mayfair Canavarı deyip Londra'da dolaşan bir dükü."

"Bu tamamen farklı."

"Yine de dedikodular aynı şekilde çarpıtılmış ve yalandı." Alex başını salladı. "Biliyor musunuz, ikinizin çok ortak yönü var. Bence arkadaş olmalısınız."

"Biz birbirimize benzemiyoruz," dedi Ash öfkeyle.

"Alakamız bile yok," diye katıldı Chase.

"Kesinlikle," diye devam etti Ash. "Birimiz iğrenç bir canavar, diğerimiz Waterloo'da yaralanmış bir adam."

Alex itirazları bastırmak için araya girdi. "Halinizi görmeniz lazım. Şu an ikiniz de aynı şekilde kaş çatıyorsunuz."

"Ben kaş *çatmıyorum*," dedi ikisi de.

Aynı anda.

Kaş çatarken.

Alex gülümsemesini bastıramadı. "Pekâlâ, ortak bir yönünüz var gibi görünüyor: İkiniz de kendi kararlarımı verebileceğime inanmıyorsunuz. Ash, endişelenmene gerek yok. Grubun en aklı başında kişisi olduğumu biliyorsun. Aklım başımda ve ayaklarım yere sağlam basıyor. Başımın çaresine bakabilirim."

"Onunla kalmana gerek yok Alex. Gel, ben ve Emma ile kal. Gelirsen çok mutlu oluruz. Ve çocuk bakımına karşı ani bir tutku geliştirdiysen de seni işe alabiliriz."

"Gerçekten minnettarım. Ama yapmak için işe alındığım görevi tamamlamadan buradan ayrılamam. Kızların bana ihtiyacı var. Daha önemlisi Bay Reynaud'ya ihtiyaçları var. O..." Sesini alçaltıp. "O diğerlerinin düşündüğü gibi biri değil. *Kendi* düşündüğü kişi değil."

"Alex ama–"

"Lütfen, Emma ve bebeğe sevgilerimi ilet. Bu arada gururlu babayı da tebrik ediyorum." Adamı yanağından öptü. "Ailenin yanına dön."

Ash sonunda pes etti.

Chase dükün gitmesini istediğini açıkça belli ederek ön kapıyı açtı.

Ash gitmeden önce Chase'e döndü. "Onu incitirsen, azıcık bile olsa, seni deşerim."

"Anlaşıldı."

"Ciddiyim Reynaud. Aslında bağırsaklarını deşmek az bile kalır. Seni kedinin insafına bırakabilirim."

"Kedin mi?" Chase güldü. "Yoksa bana miyavlayacak mı?"

"Herhangi bir kediden bahsetmiyoruz. İnan bana."

Alexandra araya girdi. "Ben de buna kefilim."

"Seni soyarım, ellerini arkandan bağlarım, erkekliğini somona bularım ve ikinizi gardıroba kilitlerim. Toplarını pençeleriyle paramparça ettikten sonra senden geriye kalanları kanlı bir hamur haline getiririm."

"Aman Tanrım." Chase'in sesi biraz ürkmüş gibiydi. "Bu oldukça ayrıntılıydı. Tüm bunları benim için mi planladın yoksa fırsat buldukça kullanmak için korkunç tehditlerden oluşan bir listen mi var?"

"Sadece ondan uzak dur, kasıklarını kralı." Chase'i gömleğinden yakaladı. "Yoksa asla doğmamış olmayı dileneni sağlarım."

Chase Ash'in elinden kurtuldu. "Ah, işte bunun için geç kaldım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pis-bury Dükü nihayet kedisiyle ilgili işkence planlarını da alıp gittiğinde Chase Alexandra'ya döndü. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekâlâ, umarım bu, durumu netleştirmiştir. İkna oldun mu?"

"Tam olarak neye ikna oldum mu?"

"Muhtemel vasilerin en kötüsü olduğuma. Benim ne istediğimin ya da kızları sevip sevmediğimin önemi olmadığına. Eğer *onları* önemsiyorsam *onların* bakım sorumluluğunu almamalıyım."

"Ah, onu mu diyorsun? Hayır, hiç ikna olmadım."

Elini alnına vurup inledi. "Alexandra *hadi* ama. Yirmi yaşındaki genç bir adama bile göz kulak olamadım. Onu hayatta tutmayı başaramadım."

Alexandra'nın bakışları yumuşadı, ses tonu çok nazikti. "Chase, çok üzgünüm."

"Lanet olsun, üzülmene gerek yok."

"Neden üzülmeyeyim? Trajik bir olayda kuzenini kaybetmişsin. Merhamet hissetmem doğal."

"Anlatılanları dinlemedin mi? Amcama söz vermiştim. Gözümü üstünden ayırmayacağımı söylemiştim. Olabilecek en kötü yer ve olabilecek en kötü zamanda sözümü

tutmadım. Kuzenim bir kumarhanenin dışında bıçaklandı ve sokakta kan kaybından öldü. Tek başına. Peki ben nerede deydim? Köhne bir handa, adını bile bilmediğim bir kadınla yataktaydım. O yüzden benim adıma bahane bulma."

Alex ona doğru bir adım attı. "Ben–"

"Ciddiyim." Elini kaldırıp onu durdurdu. "Bunu yapma Alex. Başımı kucağına yaslamaya, alnımı öpüp saçlarımı okşamaya ve bana suçsuz olduğumu, yanlış anlaşıldığımı söylemeye çalışma."

Alex yüzünü buruşturdu. "Böyle bir niyetim yok."

"Oh," dedi Chase. "Tamam o zaman. İyi."

Kahretsin.

Alex divana oturup yanındaki boşluğa hafifçe vurup onu da yanına davet etti. Chase itiraz edecek gücü bulamadı. Bu çok şaşırtıcı değildi. Kadınların yakınlaşma davetlerine asla karşı koyamıyordu. Bütün problemlerinin kaynağı buydu.

Alex ona doğru döndü, dirseğini divanın sırtına dayayıp başını eline yasladı. Güzel ve düşünceli görünüyordu ve düşünceli olduğu için daha da güzeldi.

"Bir hata yaptın," dedi. "Öyle küçük bir hata değil. Korkunç sonuçları olan ciddi bir hata. Amcana verdiğin sözü tutmadın, yanında olman gerektiği halde kuzenini yalnız bıraktın. Kanını döken bıçağı sen mi sapladın? Hayır. Ama engel olmak için de orada değildin."

Chase boğazına oturan yumruyu yutmaya çalıştı.

"Suçlu hissediyorsan fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Aslında pişman *olmasan* sana daha az saygı duyardım."

"Daha *az* mı saygı duyardın? Bana saygı duymaya ne zaman başladın?"

"Emin değilim. Ama bir noktada olmuş olmalı. Öncesi olmasaydı bile Millicent'i Serpentine'dan kurtarman sana saygı duymamı sağlardı."

"Bu sadece inatçılık. O lanet bebek gerçekten ölmeyecekti. Ben engel olmasam bile."

Alex hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Bu yüzden kızlar için harika bir vasi olacağına inanıyorum. Çünkü yaptığın hatalardan ders çıkardın."

"Evet, ders çıkardım. Bu türden bir sorumluluk için bana güvenilmeyeceğini öğrendim."

"Senin tek gerçek sorumluluğun onları sevmek. Geri kalan her şey kendiliğinden gerçekleşecek."

Parmaklarını sayarak bir dizi açıklama yapmaya başladı. Chase şu anda elinde şeker ya da içki şişesi olmadığı için böyle yaptığını düşünüyordu.

"Onları önemsiyorsun. Onlar sana hayran. Onların tüm ihtiyaçlarını finansal olarak karşılayabilirsin. İlla ki bir şeyleri bozacaklar ve sen çekicini alıp bozulanları tamir edeceksin." Sıra serçe parmağına gelmişti. "Hayatında olmazlarsa yalnız kalırsın."

Son sözler göğsüne bıçak gibi saplandı.

Alex elini uzatıp parmaklarını açtı. "Bak, Chase. Tüm bunlar parmaklarım kadar açık. Tek yapman gereken onlara ulaşmak. Ve sonra sıkıca tutmak."

Anlamıyordu. Chase, sevme yeteneğinden şüphe etmiyordu. Rosamund ve Daisy onun kalbini daha hayatına girdikleri anda kazanmıştı. Sorun şu ki Chase kendinden nefret etmekten vazgeçebileceğini hayal dahi edemiyordu ve bu onun tekrar tekrar düşmesine neden oluyordu. Onu bir kadının kollarına iten şey kendinden nefret etmesiydi. Sıkıntı ya da arzu değildi. Bir kadını memnun etmeye odaklanmak utancını unutmasının tek yoluydu. Bir âşık bacaklarını sıkıca kasıklarına sardığında, dahası için yalvaran boğuk, kadınsı bir ses duyduğunda... birkaç kutsal anlığına da olsa kendini değersiz hissetmiyordu.

Ama sonrasında...

Değersizden daha *aşağı* bir kelime var mıydı? Çünkü sevişme bittiği an böyle hissediyordu.

Bir kadının derin dekoltesine saklanmaktansa hak ettiği suçluluğu omuzlayacak kadar erkek olması gerektiğini söyleyerek bırakacağına kaç kez yemin ettiyse de nihayetinde baştan çıkarılmalara hep boyun eğmişti. Geceler çok karanlık ve sessizdi. Anılar boşluktan yaratılıp yağmur suyunun henüzekte toplanması gibi boşlukları doldurmak için zihnine hücum ediyordu.

Tıpkı kuzeninin kanının parke taşların çatlaklarını doldurduğu gibi.

Bir avuç toprağın mezarı doldurduğu gibi.

Kulüpler, partiler, brendiler... yardım ediyordu ama sadece bir yere kadar. Bazen bir veya iki hafta inzivada kalmayı başarabiliyordu. Ama sonunda hep pes ediyordu.

Bu kızlara bakacağına nasıl yemin edebilirdi? Kendine verdiği sözü bile tutamıyordu.

"Hakkımda dolaşan söylentileri düşün," dedi Chase. "İnsanlar katil olduğumu düşünürken o kızları nasıl saygıdeğer bir biçimde yerleştirebilirim? Dükü duydun. Kuzenimin ölümünün işime yaradığı gerçek."

"Pekâlâ," dedi Alex. "Aristokratların büyük kısmı karakterinden şüphe ediyor. Belki bunun için nedenleri de var. Kendini görgülü topluluktan uzak tutarak aksine bir kanıt olmamasını sağladın. İki kıza ne kadar düşkün olduğunu görmek ve onlar olağanüstü genç kadınlara dönüşürken onları koruyup cesaretlendirmeni izlemek... işte bu muhtemelen bazılarının fikirlerini yeniden gözden geçirmesine neden olabilir. Sence de öyle değil mi?"

Söylediği her şey son derece mantıklıydı. Tabii öyleydi. O her zaman mantıklı biriydi.

Chase buna ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Suçlamak ya da affetmek için çırpınan değil de

meselenin gerçeklerini oturup sakin ve mantıklı bir şekilde tartışmak isteyen birine.

"Onlara şans verirsen insanlar değiştiğini görecek Chase. Dahası *sen* değiştiğini göreceksin."

Tanrım. Ona inanmayı öyle çok istiyordu ki neredeyse yapabileceğini hissetti; onun güzel gözlerinin derinliklerine bakarken onun da aynısını yaptığının farkındaydı. Alex'in karakteri hakkındaki görüşüne kendi görüşüne güvendiğinden daha fazla güveniyordu. Daha iyi biri olmayı istemesini sağlamıştı. Hem de daha ilk andan itibaren.

Ama Alex gittiğinde yine kendini kaybedecekti. Bu asla işe yaramazdı tabii...

Tabii onun gitmesine izin vermezse başka...

Onu yakınında tut. Kalmasını sağla. Senin olmasını sağla.

Onu kollarının arasına alıp öptü.

Artık aklında hiçbir düşünce yoktu. Artık mantık, sebep ya da mana yoktu. Sadece içinde uyanan ve damarlarında eski bir davul gibi çarpan vahşi bir dürtü vardı. Hani şu mağarada yaşayan atalarının çiğ antilop yemeden önce meşalelerle aydınlatılmış çiftleşme töreninde çaldığı türden bir davul. Her bir vuruş ilkel bir dürtüydü.

Arzu. İhtiyaç. Almak. Sahip olmak.

Alex'i divana sırt üstü yatırdı, ıslak, sıcak öpücüklerle boynundan aşağı inip omzunu dişledi. Geceliğini tek eliyle tutup kalçalarına doğru sıyırarak bedeninin en sıcak noktasına ulaştı. Vahşi, arzu dolu ve ilkel olduğu yere.

Yarığını yumuşak, nazik dokunuşlarla açtıktan sonra iki parmağını sıcağına daldırdı. Chase'in hem elleri hem de diliyle okşayarak hazırladığı zamanlardaki kadar hazır değildi. Ama bu gece Chase'in incelik gösterecek sabrı yoktu. Derinlere kadar inip içerisinin sıkılığının ve inleyişlerinin tadını çıkardı.

Pantolonunun düğmelerini açıp penisini serbest bıraktı. Kalın, sert aletini yarığın üstünde aşağı yukarı kaydırdı. Alex ıslanana kadar sürtündü. Sonra geri çekilip Alex'in özünü penisine yaydı. Üstüne çıktı, bacaklarını araladı, penisin ucunu girişe dayadı.

"Alex lütfen. Sana sahip olmama izin ver. Beni içine al."

"Chase, bekle."

"Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Buna ihtiyacım var. İçinde olmaya, benim olmana."

Benim.

Kelime her kalp atışında yankılandı.

Benim. Benim. Benim.

Alex elini adamın omuzlarına koydu. "Bunu istemediğini biliyorum. Gerçekten istediğin bu değil."

"Lanet olsun istiyorum." Ereksiyon halindeki penisini kasığına bastırarak ona kanıt sundu.

"Kast etmediğim bu değil. Birleşme konusunda ne hissettiğini biliyorum. Ya da senin deyiminle düzüşme konusunda."

"Öyle demek istemiyorum." Şimdi değil, ona değil. Güçlükle nefes alarak geri çekildi.

"Hep bunu yapıyorsun. Kalbini saklamak istediğinde bedeninin liderliği ele almasına izin veriyorsun. Şu an canın acıyor. Bundan faydalanmak istemiyorum."

"Sen *benden* faydalandığımı mı düşünüyorsun?" Kıkırdadı. "Gerçekten çok ratlısın."

"Gerçekten çok küstahsın." Alex ayağa kalktı, sabahlığının eteklerini düzeltti. "İyi geceler Chase."

Odadan çıktı.

Chase başını arkaya yaslayıp tavana baktı. Alex çekip gidecek kadar akıllıydı ama kimin kimden faydalandığı konusunda yanılıyordu. Kullanılacak olan oydu. Diğer âşıklarını kullandığı gibi değilse de ondan faydalanacaktı. Kendini kabul etmesi ve kurtarması için onu zorlayarak

kullanmış olacaktı. Chase yüzleşmek istemediği için derinlerine gizlediği tüm günahlarını ve kusurlarını örtüyordu.

Lanet olsun.

Gitmesi gerekiyordu. Bu evden çıkması ve Alex'i geri dönüşü olmayan bir biçimde incitmeden önce kim olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Neyse ki Chase bunun için nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hertfordshire'da bir hafta geçirmek en zarif erotik arzuları veya romantik özlemleri bile bastırmanın garantisiydi. En azından Chase, üzerinde böyle bir etki yaratacağından emindi. Yerel halkın hâlâ evlenmeye ve üremeye devam ettiği ortadaydı ancak onlar Belvoir Malikânesi'nde kalmıyorlardı. Günlerini daha Chase doğmadan önce tarım arazisini yönetmeye başlayan şüpheci bir kâhyadan koyun gübresi ve ürün rotasyonu hakkında ayrıntılı bilgi almak için harcamıyorlardı. Geceleri mağaraya benzeyen, yansız malikânede dolaşırken hayal kırıklığına uğramış atalarının çerçeve içindeki gözleri onları takip etmiyordu.

Konuşma ve hareket etme yeteneğini kaybetmiş olsa da Chase'e dikiliği yaşlı mavi gözleriyle tek kelime etmeden haykıran, kalbi kırık ihtiyar bir adamın yatak ucunda bir saat oturmamışlardı: *Senin suçun.*

Bakımsız mera, boş sessizlik, amcasının yaralak olması ve bir vârisi olmaması.

Senin suçun.

Yani hayır. Bu şartlar altında Alexandra'yı ya da kızları düşünmemeliydi.

Ne yazık ki plan: sefil bir biçimde başarısız olmuştu. Tüm lanet hafta boyunca geri dönme isteğiyle savaşmıştı. Sanki

Reynaud Evi bir ipin ucuna bağlanmıştı ve Chase günlerini bütün gücüyle diğer ucu çekip direnmek için sahip olduğu son kaslarını da esneterek geçirmişti. Çabalarının karşılığında aldığı tek şey acıydı.

Her gece Alex'in yanına sokulmasını dileyerek uykuya daldı.

Her sabah Millicent'in bugün neden öldüğünü düşünerek uyandı.

Londra'ya geri dönüş yolunda durum daha da kötüleşti. Tam üstünde patlayan yağmur bulutu üşüyüp titremesine ve bir an önce eve dönmek istemesine neden oldu.

Ev derken kast ettiği onlardı.

Eve vardığında Alexandra kollarını açarak onu karşılamaya koştu. Tanrım. Chase neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Yolculuk onu yormuş, çamura bulamış, tüm çabalarını tükenmişti. Alex ona sarılırsa direnecek gücü nerede bulacağından emin değildi.

Chase elini tırabzana koyarak kendini destekledi.

Alex ona sarılmak yerine etrafında dolanıp otoriter hareketlerle ellerini adamın ceplerine soktu. Elleri küçük, yuvarlak nesnelerle doluydu ve Chase'i dürte dürte mümkün olan her cebi bunlarla doldurdu.

"Kızlar için şekerleme," diye açıkladı adamın şaşkın ifadesini görünce. "Böylece eve eli boş dönmemiş olacaksın."

Chase öylece Alex'e baktı.

"Gideceğini bana haber verebilirdin," dedi. "En azından *onlara* söyleyebilirdin. Onları yatıştırmak kolay olmadı. Ama onlara zaman zaman etrafta olmamana alışmaları gerektiğini söyledim. Sen bir dükün vârisisin, görevleri olan önemli bir adamsın." Şekerleri ceplerine doldurduktan sonra geri çekilip ceketinin yakasını düzeltti. "Sen yokken onlara bir şarkı öğrettim. Bir denizci şarkısı ama kaba kısımlarını çıkardım. Sana söylemek için can atıyorlar."

"Duymak istemiyorum."

"O halde belki yarın."

"Hayır. Yarın da olmaz. Sonraki gün de olmaz. Şarkılarını alkışlamayacağım ve ceplerimi şekerleme ve hediyelerle doldurmayacağım."

"Sadece bir şarkı ve şeker."

"Bundan daha fazlası olduğunu gayet iyi biliyorsun."

Mantıksız öfkesi göğsünü yaktı. Bağları *koparmak* için kendini bir hafta sürgüne göndermişti ancak geri döndüğünde Alex'in bu süre boyunca kuyusunu kazdığını görüyordu. Rosamund ve Daisy'yi aile olacaklarına inandırmaya nasıl cüret ederdi? Madem onları incitecekti bunu şimdi yapması en iyisiydi. İhtiyacı olan son şey Alex'in onların umutlarını güçlendirmesiydi.

Ya da dürüst olmak gerekirse kendi umutlarını.

Alex'i kollarından yakaladı. "Rosamund ve Daisy'ye asla söz vermedim. Bir tanc bile. Benim yerime sen yaptın ve hayal kırıklığına uğramalarına sen neden olacaksın. Bu kızların kalbi kırılırsa –hayır, bu kızların kalbi *kırıldığında*– bu senin suçun olacak Alexandra. Benim değil."

Alex'in yüzünü buruşturmasını bekledi. Ondan ürkmesini, sözlerinden incinmesini bekledi.

Alex bunun yerine başını eğip endişeli gözlerle ona baktı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Ve az önce söylediklerimde ciddiyim."

"İyi görünmüyorsun. Yüzün solgun. Yolculukta yoruldun mu?"

"Yorgunsam bile bunun yolculukla ilgisi yok. Aynı konuşmayı tekrar tekrar yapmaktan bıktım."

Alex elinin arkasını Chase'in yanağına bastırdı. "Ateşin var."

"Tanrı aşkına, ateşim yok."

Chase yüzünün öfkeden *kızardığını* düşündü. Galiba Alex'in de yüzünün kenarları *seğiriyordu*. Ayakta kalmak

istiyorsa belki de tırabzanı daha sıkı tutması gerekiyordu. Ama tüm bunların nedeni hastalık değil öfkeydi.

"Chase," dedi Alex nazikçe ve kolunu tuttu. "Bence yukarı çıkıp uzanmalısın. Sana biraz çay getireceğim."

"Üzerime gelmeyi bırak." Alex'in kolunu itip büyük bir eforla merdivenleri çıkmaya başladı. Sanki yokluğunda birisi merdivenlere pekmez sürmüştü. "Beni duymadın mı? Öfkeliyim. Sana."

"Elbette öfkelisin," diye mırıldandı Alex.

Yüce Tanrım. Söylediklerini anlaması için ne yapması gerekiyordu? Gemilerdeki gibi bayrakla mı işaret göndermeliydi?

Sahanlıkta durdu, nefes nefese kalmıştı. "Seni burada istemiyorum. Onları burada istemiyorum. Yarın kapına bir tabela koyacağım. Kadınlar giremez. Oyuncak olanlar bile."

"Hiçbir kadın mı? Bu Şehvet Mağarası planlarını etkileyebilir."

"Şehvet Mağarası'yla ilgili planlarıma burnunu sokan *sensin*. Sana öfkelenmenin bir nedeni de bu."

Alex'in muzip gülümsemesi başını döndürdü.

"Bunda ciddi değilim Alex. Şaka yapıyordum."

"Oh, anladım."

Lanet olsun. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Başının içi eşek arısı kovanı gibi uğulduyordu. Tüm vücudu ağrıyordu. "Bana öyle bakmayı kes," diye hırladı.

"Nasıl bakmayı?"

"Sanki önemsiyormuş gibi."

"Önemsiyorum."

"Sanki benim de önemsemem bekliyormuş gibi."

"Zaten önemsemiyor musun?"

"*Hayır*." Tırabzanı bıraktı, doğruldu ve son bir çaba göstermek için kalan gücünü topladı. "Aziz Michaelmas

yortusu geldiğinde kızlar okula gidecek. Sen işten çıkacaksın. Ben de üçünüze birden veda edeceğim ve hepimiz kendi hayatlarımıza devam edeceğiz. Hiçbir bağ kalmayacak." Kelimeleri bir füze gibi savurmuştu. Mermi gibi, ok gibi, Meteor gibi, kuyruklu yıldız gibi. Boş bir kamıştan fırlayan bezelye gibi. Yeterince hızlı ve zarar verecek güçte atılan herhangi bir şey gibi. "Aşağıdaki küçük derslerimize gelince. Onlar bitti. Biz bittik. Nasıl hayaller kurdum bilmiyorum ama uyanma vakti geldi. Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey."

Bu kadar acımasızca davrandığı için kendinden nefret ediyordu. Ama belli ki yapılması gereken buydu. Her şey göz önünde tutulduğunda başka bir alternatif daha büyük bir acımasızlık olabilirdi.

"İşte bu kadar." Chase ciğerlerine hava doldurdu. "Umarım birbirimizi anlamışızdır."

Alex başını evet anlamında salladı. "Bence anladık."

"İyi."

Ve sonra Chase bu küçük sohbete ironik bir nokta koymak istercesine iki adım yana sendeledi ve Alex'in ayaklarının dibine yığıldı.

"CHASE." PANİKLEYEN ALEXANDRA onu omuzlarından sarstı. "*Chase.*"

Kısık bir mırıltı dışında bir şey yoktu. Koyun ve gübreler hakkında bir şey demişti.

Alex kravatını gevşetti. Aman Tanrım yanıyordu. Hırıltılı nefesi hızlıydı. Düşündüğünden daha hastaydı.

Alex harekete geçti. Sonraki birkaç saat evdekileri uyandırmak, doktorları çağırmak, çay için su kaynatmak, duksan kiloluk hitap, ateşli bir adamı yatağa taşımakla uğraşırken hızlı bir koşuşturmayla geçti.

Ama ya sonraki günler? Sonraki günler bir salyangoz kadar yavaş ilerledi.

Chase'in hastalığı uzadıkça Alex çıldırmanın eşiğine geldi. Evin sahibiyle aralarındaki ilişkinin doğası ikisinden başka herkes için sırdı. Yatak ucunda tek başına oturup gece nöbeti tutmak bir yana Chase'in odasına girmek için bile bir bahanesi yoktu. Kızları ziyarete getirdiği bahanesini de kullanamazdı. Bulaşma riski çok yüksekti.

Bu durum acı verici bir gerçeği ortaya koyuyor, Chase'in hayatındaki yerini hatırlatıyordu. Yasak âşıklarından daha fazlası olduğu konusunda kendini kandırmıştı ama öyle değildi. Tam olarak değildi.

Onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi.

Tek haber kaynağı konuşulanlardan kulağına gelenler ve hizmetlilerin paylaştığı bilgi kırıntılarıydı. Doktorlar gelip gidiyor, diyorlardı. Bay Reynaud daha iyiye gitmiyordu. Zatürreye yakalanmıştı, ateşi de düşmüyordu.

Alex, Rosamund ve Daisy'nin yanındayken iyimser gibi davransa da korku kalbini sıkıştırıyordu. Chase hayatının baharında güçlü ve sağlıklı bir erkekti ama hayatının baharındaki güçlü ve sağlıklı erkekler bile ansızın yıkılabiliyordu. O bunu çok iyi biliyordu.

Üçüncü günün sonunda bu duruma daha fazla dayanamadı. Herkes uyuyana kadar bekledi, yatak odasına girmeyi deneyecekti. Kesinlikle başucunda oturan biz uşak ya da hizmetçi olacaktı. Yol boyu bir düzine acınası mazeret düşündü. Bayan Greeley çağırıyordu ya da yeni lapa hazırlanmıştı ya da bir ev dolusu hizmetli varken Bay Reynaud'nun başında oturma görevi anlaşılmaz bir nedenden ötürü ona yani mürebbiyeye verilmişti.

Chase'i yalnız bulunca rahatladı. Hemen başucuna koştu. "Chase."

Göz kapakları titredi, çatlak dudaklarının arasından bir inilti döküldü.

"Benim, Alex." Terle ıslanmış saçlarını alnından çekti. Yüce Tanrım, hâlâ ateşler içindeydi.

Lavabonun kenarından bir bez aldı, soğuk suyla ıslatıp alnını ve boynunu sildi.

"Alex." Chase kızarmış gözlerini aralayıp yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Özgünüm aşkını. Bu gece seni yalayamam. Hastayım."

Bir yandan gözleri dolan Alex bir yandan yüksek sesle güldü. Gerçek Chase hâlâ oralarda bir yerdeydi.

"Hasta olduğunu biliyorum sevgilim. Sorun yok." Alnını öptü.

Tam o sırada kapı açıldı. Alex hemen ayağa fırlayıp döndü.

Bay Barrow odaya girdi.

"Rahatsız etmek istemedim," diye geveledi Alex. "Çocuklar onun nasıl olduğunu sorup duruyor. Düşündüm ki be–"

"Endişelenme. Bahaneye gerek yok. İkinizi biliyorum."

Alex bir an donup kaldı. Bir süre sonra konuştu. "Ben de ikinizi biliyorum."

"O mu söyledi?"

"Tahmin ettim."

"Şaşırmadım." Barrow bir sandalye çekti, yatak ucunda karşılıklı oturdular. "Sen zeki bir kadınsın. Ve Chase de birine değer verdiğinde saklamakta pek başarılı değildir."

"Hayır, değil. Ve siz de geçerli bir sebep olmaksızın bu pozisyonu kabul etmeyecek kadar iyi bir avukatsınız. İş bulma konusunda çaresiz ya da onu terk edemeyecek kadar önemsemediği sürece kimse Chase'in yanında çalışmaz."

"Peki *sizi* burada tutan ne?" Sesi alçak ama kararlıydı. "Çaresizlik mi? Sevgi mi?"

"Doğrusu aynı soruyu ben de kendime soruyorum. Sanırım ikisi de."

Chase yeniden huzursuz bir uykuya dalmıştı. Hırıltılı nefesleri sohbetlerine rahatsız edici bir şekilde eşlik ediyordu.

"İyiye gitmiyor, değil mi?" diye sordu Alex.

Bay Barrow derin bir nefes aldı. "Hayır. Bu fikirden nefret etsem de içimdeki avukat son derece pragmatik. En kötüsüne hazırlanmalıyız."

Alex'in boğazına bir yumru oturdu. "Kızlara ne olacak?"

"Bir süre mülke bağlı diğer her şey gibi eski dükün vesayetine geri dönecekler. Sıradaki mirasçıya vekaletname verilene kadar."

"Zaten çok şey yaşadılar. Tam kendilerini güvende hissetmeye başladıkları anda onları yeniden bilinmeyene atmak..."

"Onları savunmak için elimden geleni yaparım. Ama nihayetinde karar bana ait değil."

"Biliyorum. Onları üzecek olan tek şey köklerinden koparılmak olmayacak. Kızlar Chase'i seviyorlar."

"Hepimiz gibi." Barrow iç çekti. "Nedenini sadece Tanrı bilir. O tam bir eşek."

"Gerçekten öyle." Alex'in yanağından bir damla yaş süzüldü.

Bay Barrow Alex'in eline uzandı. "Tüm bu konuşmalar muhtemelen anlamsız. Kolay pes etmez. Okulda her zaman diğer çocuklarla kavga ederdi. Çoğunlukla beni korumak için. Tek nedeni kardeş sevgisi değildi. Tüm ödevlerimi kopyalardı. Ben olmasam sınavlardan asla geçemezdi. Ama nasıl kavga edileceğini bilir."

"Şu anda iki eli arkasında bağlı halde dövüşüyor." Alex kararlı bir ifadeyle doğruldu. "Bir şekilde ihtimalleri eşitlemeliyiz. Öylece oturup izleyemeyiz."

"Olağan çözümlerin hiçbiri işe yaramadı. Kan alma, kusturma, terletme, ateşi düşürmek için aç bırakma... Doktorların denediği hiçbir şey işe yaramadı."

"O zaman doktorları gönderelim," dedi sertçe. "Ne yaparsak yapalım durumu kötüleştiremeyiz."

Barrow ona bakıp başını salladı. "Pekâlâ."

Alex ayağa kalktı, üstündeki kalın yün battaniyeyi kaldırdı. "Önce ateşini düşürmeliyiz. Soğuk kompres, ılık banyo. Çok terliyor, susuz kalmış olabilir. İçi aldığı kadar çorba ve çay içirmeliyiz."

"Elinor'dan göğsüne sürmek için bitkisel lapa yapmasını isteyeceğim."

"Elinor?"

"Karım. Belki bir gün tanışırsınız. İkiniz çok iyi anlaşırsınız." Alex ensesine soğuk havlu koymak için Chase'in başını kaldırdı. "Chase ve ben ebeveynleri evlenmeden bir yıl olmadan üç hafta arayla doğmuşuz. Sadece bu bile öz babamın evlilik yeminine ne kadar sadık kaldığını gösterebilir."

"Sizin için zor olmalı."

"Pek değil. Bende kalan kısım daha iyiydi. Üvey babam öne çıkıp annemle evlendi, beni kendi oğlu gibi sevgi ve ilkelerle yetiştirdi. Reynaud evinde sevgi yoktu."

Alex duraksadı. "Bana bunları neden anlatıyorsunuz?"

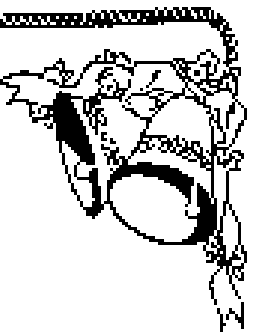
"Çünkü konu sevgi olduğunda Chase'in ne yapacağı hakkında pek fikri olmuyor. Başkalarıyla ilgilenme konusunda harikadır ama başkalarının onunla ilgilenmesine izin vermez."

Elbette. Elbette öyleydi. Alex haftalardır kızlara olan sevgisini ifade etmesi için zorlamıştı ama yanlış yolu seçmişti. Chase'in onların sevgisini hak ettiğine inanması gerekiyordu.

Ama her şeyden önce ölmemeliydi.

"Pekâlâ." Yastığını kararlı bir tavırla düzeltti. "Bundan sonra hoşlansa da hoşlanmasa da onunla ilgilenilecek."

Yirmi Beşinci Bölüm

Chase'in bilinci açılıp kapanıyordu. Nazik dalgalar vücudunu okşuyordu. Dudaklarının arasından taze, soğuk sular damlıyordu. Ara sıra rahatlatıcı mırıltılar çıkartıyordu. Etrafını bitki ve limon kokuları sarmıştı. Ve portakal çiçekleri kokusu. Her zaman portakal çiçekleri. Sanki Alexandra denizinde yüzüyordu. Ya da boğuluyordu. Hangisi olduğundan emin değildi.

Sabah uyandığında –aşk gözüne girdiğine göre sabah olmalıydı– onu baş ucunda başını kollarına dayamış halde uyurken buldu.

"Alex."

"Chase?" başını kaldırdı. "Chase." Elinin tersini alnına koydu. Konuştuğunda sesi heyecandan çatallaşmıştı. "Şükürler olsun."

"Sana hasta olmadığımı söylemiştim." Oturmaya çalıştı. "Sanırım iyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı."

Alex gözlerini kırpıştırdı. "İyi bir gece uykusu mu?"

Chase gözlerini devirip lanet okudu. "Sakın bana bir buçuk gün uyumama izin verdiğini söyleme. Aman Tanrım."

"Chase, bir hafta oldu."

"Bir hafta mı? Bu imkânsız." Alex'in dağınık saçlarına ve gözlerinin altındaki mor halkalara baktı. "Sana ne oldu?"

"Benim berbat göründüğümü düşünüyorsan kendini görmelisin. Zatürre oldun. Günlerdir ateşler içinde yanıyordun. En az üç doktor başında bekledi. Herkesi çok endişelendirdin."

"Endişelenmenize gerek yoktu. Ben iyiyim."

Çenesini kaşıdı ve sakallarının uzadığını fark etti. Bir hafta. Lanet olsun. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkmaya hazırlandı. Yıkanıp traş olmalıydı. Belki o zaman yeniden insan gibi hissederdi.

"Deneme bile." Alex elini Chase'in göğsüne koydu. "Daha kalkmaya hazır değilsin."

"Buna ben karar verebilirim, teşekkürler." Kadının elini itti. Ayaklarını yere koydu, ağırlığını yataktan kaldırıp ayakta durdu. Ancak sadece bir saniye kadar. Ardından dizleri büküldü ve kendini yeniden yatakta otururken buldu. Gözlerinin önünde siyah beyaz benekler uçuşuyordu. "Henüz kalkmaya hazır olmadığıma karar verdim."

Dizlerinin hissini yeniden kazanmasını beklerken yatak odasının yeni görünümüne baktı. Yatak perdeleri gitmişti, duvar kâğıtları değişmiş gibi görünüyordu. Daha yakından bakınca hepsinin çocuk el yazısıyla yazılmış mektuplar ve resimlerle kaplandığını fark etti. Karyolasının başucuna tutturulmuş bir tanesini aldı.

Sevgili Bay Raynod,

Sam sizin Bayan Montbadin'i her öptünüzde gezmeye gidecemizi söylüyor. Lütfen çabuk iyileşin ve onu öpün.

Sevgilarımla, Daisy Fairfax ve Milisent Fairfax

Not: Bir kaptan resmi çizdim ama çok güzel olmadı.

Alex adamın omzunun üstünden baktı. "El yazısı güzelleşiyor, değil mi? Gerçi imla konusunda hâlâ çok çalışması gerek. Bu arada ben kaplanı çok beğendim."

Chase'in midesi düğümlendi ve nedeni açlık değildi.

Alex yatağın yanındaki başka bir kâğıda uzandı, açıp Chase'e verdi. "Bu da Rosamund'dan."

Sevgili Bay R.,

Bayan M. size bir itiraf mektubu yazmam gerektiğini söyledi. Geçen pazartesi kütüphanedeki masanızdan dört şilin ve bir sedef düğme aldım. Hepsi iade edildi. Kınanacak bir davranışta bulunduğum için özür dilerim. Lütfen vesayetiniz altındaki bu asi çocuğa merhamet edin. Londra Kalesi okuma yapamayacak kadar karanlık.

Saygılar vb.
Sam F.

"Bundan daha fazlasını aldığından şüpheleniyorum," dedi Alex, "ama onu sadece dört şilinle yakaladım."

"Anlıyorum."

"Oh, John'a hemen mesaj göndermeliyim. Tüm gece buradaydı ve uyumak için eve gitti. Uyandığını duyunca çok rahatlayacak."

Chase'in kafası karışmıştı. "John mu? John kim?"

"Bay Barrow."

"Avukatına ilk adıyla mı hitap ediyorsun?"

"Hayır. Kardeşine ilk adıyla hitap ediyorum. Doktorları gönderdiğinizden beri sana nöbetleşe bakıyorduk." Fincana uzandı. "Al, biraz çorba iç."

Chase fincanı itti. "Sen ne yapıyorsun?"

"Gücünü kazanmak için beslenmen gerek. Belki kızlara dondurma yemeğe götüreceğim, sana da getireyim mi? Katı yiyeceklere geçmen biraz zaman alacak ama en azından et suyundan sonra bir değişiklik olur."

"Sorun et suyu değil," dedi sinirle.

Lanet olsun, koca bir haftayı kırsalda boşuna mı geçirmişti? Aralarına mesafe koymak istemişti. Şimdiyse tam tersi söz konusuydu. Bu yakınlıktı. Bildiği hiçbir şeye benzemeyen yoğun, dayanılmaz bir yakınlıktı. Sivri dişli kaplanlar ve tatlı kelimelerle kaplı duvarlar üstüne üstüne geliyordu.

"Sana kesin bir dille bunun sona erdiğini söylemiştim. Sen, ben ve kızlar. Sonra uyanıyorum ve benimle ilgilendiğini, beni et suyuyla beslediğini görüyorum. Duvarlarda çiçek, kaplan ve korsan gemilerinin resimleri var." Öfkeyle etrafı işaret etti. "Tanrı aşkına, Alex. Ne zaman pes edeceksin?"

Alex bir süre hiçbir şey demedi, ardından fincanı sertçe komodine bıraktı. "Bir kaptanın kızı neden teknelerden korkar? Gittiğin gün bana bunu sormuştun. Hatırladın mı?"

Konunun ani değişimi Chase'i sersemletti. "Galiba."

"Sana neden teknelerden korkuğumu anlatayım. Babamı on iki yaşımda kaybettim. *Esperanza* fırtınaya yakalandı. Babam omuzlarıma bir battaniye attı ve beni kaptanın küçük teknesine binmeye zorladı. Bana elimden geldiğince hızlı kürek çekmemi söyledi. Tehlike geçirilen sonra beni gemiye çağıracağına söz verdi ama gemi çoktan parçalanmaya başlamıştı. Babam mürettebata filikaya binmelerini emretti. Tüm adamların güvende olduğundan emin olmak için sonuna kadar çabaladı ama..." Güçlükle yutkundu. "Dediklerini gibi kaptan gemisiyle batar."

Aman Tanrım. Kim bilir ne kadar korkmuştu.

"Mürettebatın kalanına katılmaya çalıştım." Başını salladı. "Ama çok karanlıktı ve dalgalar çok yüksekti. Dakikalar içinde birbirimizden koptuk ve onlara ulaşamadım. Sesim kısılana kadar bağırdım. Belki onlar da alabora olup batmıştı. Sabah olduğunda hava sakinleşmişti ve ben yalnızdım. Okyanusun ortasında sürükleniyordum. Sonunda İngiliz gemisinden bir denizci tesadüfen beni gördü ve beni kurtarmaya geldiler. Bana kaç gün beklediğimi sor."

"Hayatım, buna mecbur–"

"Sekiz," dedi Alex. "Sekiz gün."

Tanrım.

"Erzak yok. Sadece biraz yağmur suyu. Susuzluktan ölürken zamanın nasıl yavaş aktığını tarif dahi edemem. Nefes almaya, yutkunmaya çalışmak. Başka hiçbir şey düşünemiyorsun. Sonuna doğru çılgına dönmüştüm ve belki bu bir lütuftu. Rüyalarımda kendimi hâlâ orada görüyorum. Gemiyi ya da fırtınayı göremiyorum. Sadece karanlıkta sürüklendiğimi hissediyorum ve uyandığımda delicesine susamış oluyorum."

"Yani o gece mutfağa geldiğinde..."

Alex başını sallayarak onayladı.

"Alex, çok üzgünüm."

"Bana acımana gerek yok. Ben buradayım. Hayattayım. İşte sorunun cevabı bu Chase. Ne zaman pes edeceğim? Etmeyeceğim. O zaman kendimden vazgeçmedim. Şimdi de senden vazgeçmeyeceğim." Önlüğünü düzeltti. "Şimdi gidip kendime çekidüzen vereceğim ve kızları dondurma yemeye götüreceğim. kendim de iki tane yiyeceğim ve sana getirmeyeceğim. Geri döndüğümüzde Rosamund ve Daisy'yi ziyaretine göndereceğim ve sen onlara iyi *davranacaksın*. Bana istediğin gibi davranabilirsin. Ama seni sevdikleri için o kızlara kabalık yapmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim. Bir daha da asla 'ümitsiz vaka' saçmalığıyla nefesini tüketme. Ümit etmeyi dene."

"Bekle." Chase tekrar ayağa kalkmayı denedi ama tüm gücünü ilk denemede tüketmişti. "Gitme. Bana bir şans–"

"Ah bu arada," Alex kapı eşiğinde durdu. "Hastayken üstüne işedin. İki kere. Bil diye söyledim."

KORSANLAR CHASE'İ ESİR almıştı ve bu kez düğümleri açamazdı. Yatakta geçen yavaş iyileşme sürecinde Korsan Yasası'yla beyni yıkandı, tahta bacak için ölçüsü alındı ve altın halka kulpe takıldı. (Rosamund'un bunu nereden yürüttüğünü ancak Tanrı bilirdi.) Çayı ve çorbası iki saatte bir çalan zille gemi tayını gibi veriliyordu.

Alexandra denizcilerini iyi eğitmişti. Hatta o kadar iyi eğitmişti ki aktivitelere katılması gerekmiyordu. Chase cezalandırıldığını hissediyordu. Ve bunu hak ettiğini biliyordu.

Aslında Alex ona iyileşmesi için mükemmel bir motivasyon vermişti.

Dördüncü gün canına tak etti. Daisy'nin kızların kulağı tırmandığı ve erkeklerin çiçek topladığı kitabı okumasını bir kez daha dinlemek zorunda kalırsa delirecekti.

Öğleden sonra kızlar geldiğinde onu yataktan çıkmış, yıkanmış, düzgünce giyinmiş ve nekahetten başka ne olursa yapmaya hazır bulmuştu.

"Of yaa," diyerek somurttu Daisy. "Tıraş olmuşsun. Sakallıyken daha iyi bir mahkûmdun."

"Böylesi daha iyi," dedi Rosamund. "Artık iyi olduğuna göre bizimle çay davetine gelebilirsin."

"Çay mı?"

"Leydi Penny'nin evine gidiyoruz," dedi Daisy. "İki hafta dır gidiyoruz. Bayan Mountbatten'ın arkadaşı ve bir kirpisi var. Ve Hubert adında bir su samuru ve Marigold adında bir keçisi ve ismi Bixby olan iki ayaklı bir köpeği ve bir sürü başka hayvanı var."

"Gerçekten," diye araya girdi Rosamund. "Gerçekten bir sütü."

"Bugün görgü kurallarını hatırlarsam kirpiyi sevebileceğim. Ayrıca Bayan Teague harika kurabiyeler pişiriyor." Chase'in elini tutup çekiştirdi. "Bizimle gelmelisin."

"Davetli olduğumu sanmıyorum," dedi Chase.

"Gelebilirsiniz. Tabii istiyorsanız." Alexandra kapı eşiğinde duruyordu. Üzerinde yine o çekici sarı elbisesi vardı. Chase bir anda gün ışığını ne kadar özlediğini fark etti.

Aynı zamanda onun yanında olmayı da özlemişti.

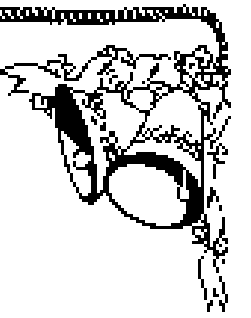
"Emin misiniz?" Göz göze geldiler. Chase Alex'in ifadesinden gerçek hislerini anlamaya çalıştı. "İstenmediğim bir yere gitmek istemem."

"Leydi Penelope sizi memnuniyetle kabul edecektir." Parmaklarını sabırsız hareketlerle eldivene geçirdi. "Ne kadar kötü davranırsa davransın gelen her canlıyı içeri alır."

Chase bir kadının coşkulu davetinin nasıl olduğunu biliyordu ama bu öyle değildi. Alex açıkça teklifi reddetmesini umuyordu.

Chase bu öğleden sonra beklentilerini bir kez daha boşa çıkaracaktı. "O halde arabayı hazırlatayım."

Yirmi Altıncı Bölüm

Alex, Penny'nin evine gidene kadar kendine lanetler okudu. Onu neden davet etmişti? Chase'i yeniden iyi ve güçlü görünce o kadar rahatlamıştı ki düzgün düşünememişti. Üstelik kabul edeceği hiç aklına gelmemişti.

Bloom Meydanı'na arabayla girmek uzun sürmedi; vardıklarında Alex kendini hâlâ hazır hissetmiyordu.

Chase arabadan inmesine yardım ederken adamın elini sıktı. "Leydi Penelope Campion ve Nicola Teague dünyadaki en sevdiğim iki arkadaşım."

"Anlıyorum."

Tam olarak anladığını sanmıyordu. "Penny ve Nic... şey onlar alışılmadık tarzda hanımlardır. Kusursuz davranışları umursamazlar. Eğer onlara karşı azıcık bile alaycı veya kaba olursan o altın küpeyi kulağından çeker alırım."

Chase küfür edip küpeyi kendi çıkarana kadar uğraştı.

Alex bundan bahsetmemeliydi.

"Son bir şey daha," diye mırıldandı Rosamund kapı tokmağına uzanırken. "Eğer Leydi Penelope Campion sana sandviç ikram ederse yiyeceksin. Ve beğeneceksin."

"Neden bunun bir tehdit olduğunu hissediyorum?"

Alex cevap vermedi. Nasılsa yakında kendi öğrenecekti.

Kapı açıldı, Penny iki kızı da yanaklarını sesli sesli öperek selamladı. "İçeri girin canım."

Ardından Chase'i fark etti. Alex içinden dua etmeye başladı. *Lütfen Penny. Bir kez sakin ol.*

Penny kollarını Chase'e dolayıp sıkıca sarıldı ve onu sağa sola doğru salladı. "Seni gördüğüme sevindim. Hasta olduğunu öğrenince çok endişelendim. Alex'in de aklı başından gitti."

Harika. Mükemmel.

"Gelin, gelin," dedi. "Nicola geldi bile. Çörek de yapmış."

Alex kızları tuttu. "Bekleyin. Pratik yapmaları gerektiğini biliyorsun. Hadi kızlar."

Kızlar reverans yaptı. Kusursuz değillerdi ama daha iyiye gidiyorlardı. "İyi günler Leydi Penelope," dedi ikisi bir ağızdan.

"Rosamund Leydi Penelope'ye misafirinizi tanıştırır mısın?"

"Bay Reynaud müsaadenizle sizi–"

"Hayır, hayır. Tam tersi," dedi Alex. "Leydi Penelope'ye onu takdim edip edemeyeceğini sor çünkü leydinin sosyal statüsü daha üstün." *Diğer pek çok konuda da olduğu gibi.*

"Alex bu tarz şeylerden nefret ettiğini biliyorsun," dedi Penny.

"Öğrenmeleri gerek. Vasileri onların seçkin ve kibar genç bayanlar olmalarını istiyor." Chase'e döndü. "Öyle değil mi, Bay Reynaud?"

Çörekten söz edilmesiyle alıştırma konusundaki sabırsızlığı artan Rosamund tekrar denedi. "Leydi Penny sizi vasimiz Bay Reynaud ile tanıştırabilir miyim? Bay Reynaud, bu da Leydi Penelope Campion."

Chase sadece başını eğmekle kalmadı, Penny'nin elini tutup şeytani bir çekicilikle öptü. "Memnun oldum Leydi Penelope."

"Oh," Penny iç çekti. "Harikaydınız. Başaracağınızı biliyordum."

Görgü kuralları kapıda bırakıldı. Zaten Penny'nin evi de bunun için uygun değildi. Döşemeler yırtılmıştı, halı deseni gevşek tüy öbeklerinden oluşan dairelerdi ve tek gözlü bir kedi miyavlayarak perdelere tırmanmadığında havlayan iki ayaklı bir köpek özel yapılmış arabasıyla odanın içinde koşturuyordu.

Alex burayı kayıtsız şartsız seviyordu.

Chase Nicola ile tanıştırıldı. Penny'nin karşılaması ne kadar sıcaksa Nicola'nınki o kadar soğuktu. El öpme olmadı. Chase arkasını döndüğü anda Nic Alex'e bakıp sessizce sordu: *Neden?*

Alex sadece omuz silkti.

Hep birlikte salonda oturdular. Kızlar hemen arka bahçeye koştu.

"Neceye gidiyorlar?" diye sordu Chase.

"Ah, Hubert'ı beslemeye gittiler," diye açıkladı Penny.

"Hubert mı?" diye sordu Chase.

"Su samuru."

"Evet, tabii. Su samuru, güzel yaratık."

"Gerçekten de öyle, değil mi? Çok sevgi doludur. Hubert Rosamund ve Daisy'yi çok seviyor. Hepimiz seviyoruz. Kızlarla gurur duyuyor olmalısın." Bir tabak alıp uzattı. "Sandviç?"

Aha. Şimdi gerçeği öğrenme zamanıydı.

"Bu benim yeni tarifim." Penny tabağın bir yarısını işaret etti. "Ben ona ton–*umsu* diyorum."

"Ben... bunu bilmiyorum."

"Pekâlâ, ton balığı bir Akdeniz balığıdır. Cadiz'deki bir kuzeninden ekşi kremayla ton balığı kullanarak harika sandviç yaptığını söyleyen bir mektup aldım. Ama ben hayvan tüketmiyorum bu yüzden kendi versiyonumu yaptım. Ton balığı yerine ton–*umsu*. Sırrı tuzlu su."

Penny tabağın diğer yarısını gösterdi. "Ve bu da her zamanki spesiyalim. Şambon. Herkesin en sevdiği."

"Şambon mu?"

"Jambon gibi. Sadece ezilip yuvarlandıktan sonra jambon gibi incecik dilimlenen sebzelerden yapılıyor. Tadının gerçeğinden bile güzel olduğunu söylüyorlar."

Alex Chase'in gözlerine baktı.

Onun duygularını incitme. Sakın. Yoksa seni asla affetmem.

"Leydi Penny, kulağa leziz geliyor," diyen Chase'in sesi o kadar tereddütsüzdü ki bir an Alex bile inandı. "Teşekkür ederim, ikisinden de alacağım."

Sonunda Chase ikisinden de üçer tane yedi ve Penny'den tariflerini istedi. Nicola'nın aşçılığını övdü ve onu büyüleyen son konuyu anlatmasını can kulağıyla dinledi: Thames Nehri altında tünel açmanın teknik zorlukları.

Hatta kirpi bile avcunda kıvrılıp yumuşak karnını nazikçe okşamasını istemişti.

Affedilmez tek bir davranışta bile bulunmadı. Affedilmez derecede harika olmak dışında.

Vedalaşmak için sarıldıkları sırada Penny Alex'in kulağına fısıldadı. "Ee? Âşık olmak ne hissettiriyor?"

Unutsuzluk, diye cevapladı Alex içinden.

Gerçekten de unutsuz hissediyordu, çünkü durumu unutsuzdu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi sabah çalışma odasında Chase göğsünü tutup inledi.

Barrow ona yan yan baktı. "Banka hesapları mı?"

"Hayır, şambon. Ya da ton–ungu."

"Ne olduklarını sormayacağım."

"İyi çünkü bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Barrow kollarını havaya kaldırıp esnedi. "Biliyor musun Daisy'nin bebeğinin haftalardır hastalanmadığını fark ettim."

"Sanırım benim nekahet dönemim yeterince eğlenceliydi."

"Hmm." Barrow pencereden dışarı dalgın dalgın baktı. "Yataktan babasetmişken... bildiğim kadarıyla sen de haftalardır yatağını bir kadınla paylaşmadın."

"Oh, evet. Nihayet ilişkilerden uzak durmayı başardım, değil mi? Ve bunun için tek yapmam gereken ölümün eşiğine gelmekti." Chase gözlerini kıstı. "Sen neyin peşindesin? Çocukları göndermemem için beni ikna etmeye çalıştığını söyleme."

"Ben Bayan Mountbatten'la evlenmemi önerecektim. Ve sonra da kızları göndermemeni."

Ne?

"Bu imkânsız."

"Onu sevmiyor musun? Ben sevdiğini düşünüyorum."

Chase soruyu cevaplamaktan kaçındı ve bunu yaparken çok zorlanmadı. Sırf bu soruyu düşünmemek için bile yeterince pratik yapmıştı.

"Onun hakkında ne hissettiğimin önemi yok," dedi. "Asla evlenmeyeceğim. Nedenini biliyorsun."

"Evet ama nedenlerin iyi değil."

"Kuzenimin ölümünden sorumluyum. Anthony'nin mirasını kendi zavallı soyumla devam ettirmeyi reddediyorum. Unvan onun olmalıydı." Bir an tereddüt etti ama sonra devam etti. "Eğer onun olamıyorsa senin olabilirdi. Sen benden daha büyüksün. İkimizde de Reynaud kanı var."

Barrow arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Pekâlâ. Bunu şimdi mi konuşacağız?"

"Evet, konuşalım." Sahip olduğu muazzam zenginliği ve toprakları temsil eden evrakları gösterdi. "Sen benden çok daha iyi bir dük olursun. Bunları sana vereceğimden emin misin? En azından yarısını?"

"Korkarım hayır. Hiçbir şey devredilemez."

"Tamam en azından zimmetine para geçirmeye falan başlasan."

Barrow sırıttı. "Bunu dikkate alacağım."

"Ben ciddiyim."

"Chase sen İngiltere'deki yaşıtlarının yarısından daha iyi bir asilzade olacaksın. En azından çalışanlarına sahip çıkıyorsun. Tüm bu varlıkları yönetmeye başladığımızdan beri 'sadık hizmetlilerin' için altı vakıf kurduğun ve mirastan pay oluşturduğun dikkatimden kaçmadı. Ve ben hizmetlilerini gördüm. Onlar sadık değiller."

Chase iç çekti. Bunu tartışmak anlamsızdı.

"Babanın peydahladığı tek piç olmadığını düşünüyorum." Bir süre sonra Barrow kısık sesle ekledi. "Kızlar olabilirler mi sence?"

"Bilmiyorum." Chase gözlerini kapadı. "Onların olmaları mümkün ama emin olamam. Ayrıca bu bir şeyi değiştirmez. Onların geçimini sağlama niyetindeyim. Okul, çeyiz, fonlar."

"Yani babanın tüm piçleriyle ilgilenebiliyorsun ama kendi ailene bakamıyorsun."

"Lanet olsun Barrow. Onun piçleriyle 'ilgilenmiyorum', sadece para veriyorum."

Barrow'un ifadesi sertleşti. "Ah, cidden mi?"

"Demek istediğim bu değil." Chase kendi düşüncesizliğine küfür etti. "Ama bu her şeyin mükemmel bir örneği. İnsanlarla ilgilenme konusunda berbatım. Dost olmayı becerebilirim. Ama vasilik? Aile? Kesinlikle hayır. Anthony öldürüldükten sonra onun cesedini Belvoir'a götürdüm. Önden haber göndermiştim ama nasılsa ben önce vardım. Amcam cesedi görünce olayı öğrendi. Bir insanın kalbinin gözlerinin önünde kırılmasının nasıl olduğunu biliyor musun?"

Barrow başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, ben biliyorum. Ve bir daha tanık olmak istemem."

Bir süre konuşmadılar.

"Chase birini sevdiğinde her zaman onu incitme ihtimalin vardır. Ama gitmesine izin verirsen onu incitmek bir olasılık olmaktan çıkar, kesinleşir. Sen ölümle pençeleşirken o kadının gece gündüz yatağının başucundan ayrılmadığını gördüm." Tek kaşını kaldırdı. "Kendi üstüne işediğini biliyor musun? İki kere."

"Evet, duydum," dedi sinirli bir tavırla. "Konuyu gündeme getirdiğin için teşekkür ederim. Yine."

"Alexandra sana âşık. Eğer karşılık veremeyeceğini düşünüyorsan o zaman bunu açıkça ortaya koysan iyi edersin. En kısa sürede."

Chase başını sallayarak onayladı. Sinir bozucu kardeşi her zamanki gibi haklıydı. "Onları yarın Britanya Müzesi'ne götürceğime söz verdim. Alexandra'yla ilk fırsatta konuşacağım."

MÜZENİN MISIR ODASI'NDA iki dakika geçirdikten sonra Alexandra bu gezinin tüm yaz boyunca aklına gelen en parlak fikir olduğunu anladı.

"Şunlara bak." Chase'in kolunu dürttü. "Bu kızları hiç bu kadar mutlu gördün mü?"

"Tabii mutlu olurlar," diye yanıtladı Chase, sesi onun kadar heyecanlı olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Daisy ölülerle çevrili, her vitrinde üç mumya var ve Rosamund rüyalarında bile bu kadar çalıntı altın görmemiştir."

"Sadece eğitici yönleri düşün."

Daisy gözlüklerini düzeltip karmaşık oymalarla süslenmiş taş tabutun içinde bulunduğu vitrinin etiketine doğru eğildi. Kelimeyi heceleyerek okudu. "La–hit."

"Gel şuna bak." Rosamund elini sallayarak kardeşini çağırdı. "Mumyayı sarmadan önce iç organlarını çıkarıp altın kavanoza koymuşlar." Bir tanesini parmağıyla gösterdi. "Bunun içinde beyin var. Beynin mumyanın burnundan çıkarıldığı yazıyor."

"Oooooh."

Alex Chase'e döndü. "Öğrendiklerini inkâr edemezsin."

Chase cevap olarak başını sallamakla yetindi.

Alex içten içe onunla az da olsa hem fikirdi. O da kızlarını zamanla başka ilgi alanları geliştirmesini, en azından başka ilgi alanları olmasa bile daha az bastalıklı ve canice olmayan şeyler bulmalarını umuyordu.

"Güney Denizi harikalarını görmeye gidebilir miyiz?" diye sordu Rosamund. "Kaptan James Cook'un haritalarını ve eşyalarını görmek istiyorum."

"Önden gidebilirsiniz," dedi Alex, "Daisy'ye göz kulak ol. Biz de birkaç dakikaya size katılacağız. Koşmak yok."

Kızlar Mısır Salonu'ndan ayrıldıktan sonra Alex müzenin daha sakin bir köşesine doğru yürüdü. "Konuşmamız lazım."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Yaz bitmek üzere."

Chase başıyla onayladı. "Ve anlaşmamız da."

"Evet." Alex sesini alçalttı. "Bana bir konuda söz ver. Kızları okula her nereye gönderirsen tatillerde okulda kalmalarına izin verme. Onları sen evine almayacaksan bana gönder. Ben yıllarca tatillerde okulda kaldım, berbat bir hiş."

"Her tatilde okulda kalmış olamazsın."

"Nereye gidecektim? Ailem yoktu. Bir sene okuldan başka bir kız beni yazın ailesinin kır evlerine davet etti. Ama olmadı."

Alex hikâyenin geri kalanını anlatmadı. O kız –Violet Liddell– haftalarca o yaz birlikte yapacakları harika şeyleri anlatmıştı. Piknikler, kasabadan alacakları kurdeleler, tüm gece uyumayıp gülüşmeler. Alexandra aylarca her gece bunu hayal etmiş, Violet'la birlikte yaşayacakları maceraları düşlemişti. Özlemini çektiği şey maceralar değildi. Ailece yenecek yemeklerdi.

Dönem sona erdiğinde ve Violet'in ailesi onu almaya geldiğinde Alex üzerinde en iyi elbisesi, yolculuk için duyduğu aşırı heyecanla bavuluyla birlikte dışarıda onları beklemişti. Bay ve Bayan Liddell ile tanıştırılacağını düşünmüş ama böyle bir şey olmamıştı. Aksine Violet yüzünde zalim bir gülümsemeyle, "Dilerim iyi bir yaz geçirirsin, Alexandra," demişti.

Ailesinin arabasına binip gitmişti.

Alex diğer kızların kahkahaları arasında elinde bavuluyla tavan arasındaki yatakhaneye adım adım ilerleyişini

asla unutmayacaktı. Bunun olacağını biliyorlardı. Hepsi biliyordu.

"Sadece söz ver," dedi Alex. "Paskalya, Noel, yaz tatilleri. Onları orada bırakma. Dönecekleri bir evleri olduğunu bilmeye ihtiyaçları var."

"Kahretsin," diye mırıldanan Chase yüzünü duvara döndü.

"Ne oldu?"

"Tanıdığım ve pek hoşlanmadığım birini gördüm."

"Nerede?" Alex başını çevirdi.

"Bakma," dedi Chase. "Umarım beni fark etmez."

Alex önünde duran şeye baktı. "Umarını kimse boş duvara baktığımızı fark etmez."

"Pekâlâ, bir bak. Ama doğal davran. Salonun diğer ucunda. Kısa boyunu saçma sapan uzun bir şapkayla gizlemeye çalışan adam."

Alex olduğu yerde dönüp doğal görünmek için elinden geleni yaptı. Ancak amaçsızca daire çizmenin boş bir duvara bakmaktan daha iyi göründüğünden emin değildi.

Dairesini bitirdiği sırada Chase'in tarif ettiği adamı gördü. Midesi kasıldı.

"Bu tarafa bakmadığını söyle," diye mırıldandı Chase.

"Bu tarafa bakıyor." Bu da Alex'in etiklerini toplayıp diğer tarafa koşmak istediği anlamına geliyordu.

"Reynaud?" Ses salonun diğer ucundan geldi. "Chase Reynaud, sen misin?"

Chase alçak sesle küfür etti. "Artık kaçış yok." Döndü, yarım yamalak bir selamlama için elini kaldırdı. "Bu Sör W–"

"Sör Winston Harvey."

"Onu tanıyor musun?"

"Evindeki saatleri üç yıl ben kurdum."

"O halde çekilmez biri olduğunu biliyorsundur."

Alex'in tüyleri diken diken oldu. "Oh, evet."

Sör Winston sohbet arkadaşının yanından ayrılıp hızlı sayılabilecek adımlarla onlara doğru yürümeye başladı.

"Ben kızların yanına gidiyorum," dedi Alex. "Yunan heykellerine geçtiler."

"Hayır, kal." Chase kolunu tutup onu yanına çekti. "Burada olursan sefil genelev maceralarını anlatmayacaksın. Hoşuma gideceğini düşünüyor."

"Kızların yanına gitmeyi tercih ederim."

"Sana ne yaptı?" Chase Alex'in sesindeki gerginliği fark etmiş olmalıydı. "Anlat."

"Genellikle şehvetli bakışlar," diye fısıldadı Alex. "Makas almak falan. Bilirsin, olağan şeyler."

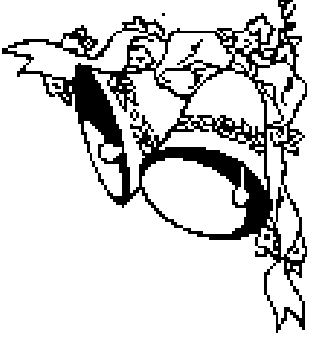
"*Olağan* mı?"

"Onun için. Chase yıllar önceydi. Beni tanımayacaktır bile. Bırak gideyim."

Ama çok geçti. Adam yanlarına varmıştı.

Kaçış yoktu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Chase hiçbir zaman şiddet içeren eylemlere karışan biri olmamıştı. Az da olsa intikam almaya karşı değildi ama o âna kadar hiç fırsatı olmamıştı. Hep sonradan, hasar zaten verilmişken ortaya çıkıyor gibiydi.

Bugün durum böyle değildi.

"Reynaud, yaşlı hergele. Son zamanlarda kulüplerde görünmüyorsun." Sör Winston'ın dikkati Alex'e kaydı, şehvet dolu bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Hâlâ formda olduğunu görmek güzel. Bu kim?"

"Ben sadece mürebbiyeyim," dedi Alex hemen.

"Sen sadece mürebbiye değilsin," diye düzeltti Chase. "Sen 'sadece' herhangi bir şey olmazsın."

"Evet, elbette o 'sadece' bir mürebbiye değil." Sör Winston Chase'e çaktırmadan göz kırptı. "Asla değildir, değil mi?"

Chase sanki iyi bir şakayı takdir ediyormuş gibi adamın omzuna vurdu. Ve sonra sırtını salona döndü ve sıktığı yumruğu art niyetli piçin midesine indirdi. Sör Winston'ın şapkası yere düştü.

Adamı iki büklüm halde inledi. "Bu da ne içindi Reynaud?"

"Bayan Mountbatten'a bir özür borçlusun."

"Ne özrü?"

"Öncelikle bugün onu aşağıladığın için. Ve geçmişte ona saygısızlık ettiğin için."

"Geçmişte mi? Tanrı aşkına, dostum. Sen neden bahsediyorsun? Bu kadını hayatımda görmedim."

Alex müzeyi gezen diğer ziyaretçilerin bakışlarından kaçınmak için başını eğdi. "Sana hatırlamayacağını söylemiştim," diye mırıldandı.

"Ama madem konuyu açtın," dedi Sör Winston neşeyle, "onunla tanışmak isterim. İşin bitince bana gönder."

Adam şapkasını almaya uzandı.

Chase şapkanın üstüne bastı. Gözlerini Sör Winston'dan ayırmadan yüksek keçe şapkayı yanık bir pankek hâlini alana kadar botuyla yavaşça ezdi.

Al bakalım piç kurusu. Benimle başa çıkmaya çalış.

"Bayan Mountbatten'dan özür dile." Sıktığı dişlerinin arasından hırladı. "Yoksa Mısır tanrılarına yemin olsun, beynini burnundan söker alırım ve sonraki üç bin yıl kalman için seni lahitlerden birinin içine tıkarım."

Sör Winston yenildiğinin farkındaydı. Ayağı kalkıp başını eğdi. "Özür dilerim Bayan Mountbatten."

"*Mountbatten.*

"Bayan Mountbatten."

İnsan müsveddesinin salondan ayrılışını izledikten sonra kızları alıp müzeden çıktılar. Rosamund ve Daisy acıyla ayrılmalarına protesto ettiler. Chase arabalarını beklerken sokak satıcısından portakal alarak onları sakinleştirdi.

Eve döndüklerinde kızlar Millicent'i mumyalamak için odalarına koştular. Chase çalışma odasına girdi. Alexandra peşinden içeri girdi ve kapıyı kapatıp kilitledi.

"Küstah herifle." Çıkardığı eldivenlerini masanın kenarına vurdu. "Seni üzdüysе özür dilerim."

"Söz Winston Harvey beni üzmüş olabilir ama senin yaptığın çok daha küçük düşürücüydü. Beni kötü gösterdin."

"Dur bir dakika. Buradaki kötü adam ben değilim. O piç kurusu ona yaptığım her şeyi hatta fazlasını hak etti. Tek pişmanlığım ezilecek tek şapkası olmasıydı."

"Her şey senin gururunla ilgili, değil mi? Durup benim duygularımı düşündün mü hiç?"

"Tek düşündüğüm senin duygularındı. Ne cüretle seninle o şekilde konuşur. Sanki sen benim–"

"Metresin mi?" dedi Alex.

Chase durumu tanımlamanın en nazik yolunun bu olduğunu varsaydı.

"Doğal olarak beni senin metresin sandı." Alex masanın diğer tarafına gitti, ellerini masanın üstüne koydu. "Neden biliyor musun? Çünkü ben senin *metresinim*. Ve şimdi bu bilgi akşam yemeği vaktine kadar tüm Mayfair'e yayılacak."

"Öncelikle sen benim metresim değilsin," dedi Chase. "Ve ikincisi dedikodular için endişelenme. Söz Winston Harvey'nin bu hikâyeyi anlatacağından hayli şüpheliyim."

"Hayır, senin şapkasını ezmenle ilgili tek kelime etmeyecek. Tüm zehrini beni tarif ederek akıtacak. Tanrım çok safsın."

"*Ben* mi? *Hana* mı; saf diyorsun?"

"Evet, sen. Chase sen varlıklı, konumu iyi bir adamsın. Bir dükün vârisisin. Toplum seni her şey için bağışlayacaktır. Benim pozisyonumdaki kadınlar o kadar şanslı değil. Üst sınıfın isteğine göre çalışarak geçimimizi sağlıyoruz. En ufak bir skandal bizi mahveder. Sonsuza dek iş bulamayız. İngiltere'de işler böyle yürüyor."

"O halde İngiltere kendine çeki düzen vermeli."

"Yaz sonuna kadar bunu değiştirme niyetinde değilsen beni bizle giden bir faytonun altına atsan minnettar

olurum." Kollarını kavuşturup odanın içinde sağa sola yürümeye başladı. "Ya mürebbiyenin aslında metresin olduğu söylentisi yayılırsa–"

"Sen metresim değilsin."

"Ve sonra da Rosamund ve Daisy okula kabul edilmezse? Bana söz verdiğin iki yüz dolara güveniyordum. Bu yazdan sonra kendi hayatımı kurmalıyım."

Sanki Chase onu beş parasız açlığa terk ederdi. "Maaşın için endişelenmene gerek yok. Seninle ilgileneceğimi biliyorsun."

"Gerçekten mi? Nasıl? Belki beni taşrada bir eve yerleştirirsin, geçimimi sağlar ve yanıma da refakatçi verirsin. Bir *metres* gibi."

"Son kez söylüyorum." Chase masanın etrafından dolaşıp Alex'i kollarından tuttu. "Sen benim metresim değilsin."

"O halde neyim?" Alexandra'nın sesi titriyordu. "Senin için ben neyim?"

"Sen benim..."

Her şeyimsin.

Alex'in dudakları acı bir rebessümle kıvrıldı. "Bir cevap bulmak için kendini zorlama."

"Kahretsin Alex. Nasıl adlandıracağımı bilmiyorum." Onu kendine çekip vücudunu onunkine yapıştırdı. "Sadece gitmene izin verirsem lanetleneceğimi biliyorum."

CHASE'İN DUDAKLARI onunkiyle buluştuğunda Alex tereddütsüz karşılık verdi. Eşit ve zıt tepkiler.

Sonuç muhteşemdi.

Birlikte oldukları süre boyunca çok kez öpüşmüşlerdi. Tutkulu öpücükler, şefkatli öpücükler, çalıntı öpücükler, gizli öpücükler... Alex öfkeyle öpüşmenin bu kadar heyecan verici olduğunu bilseydi Chase'le her gece tartışırdı.

Birbirlerini tuttular, sarıldılar ve konuşulmamış günahlar için birbirlerini cezalandırmaya çalıştılar. Alex onun sıcaklığını, kokusunu, kendisine olan açlığını özlemişti. Sertliğinin elini doldurmasını ve teninin tuzunun diliyle buluşmasını özlemişti.

Son seferin üstünden çok uzun zaman geçmişti. Gerçekten çok olmuştu. Hepsi Chase'in suçuydu.

Chase Alex'i kalçalarından tutup kaldırdı ve masanın üstüne oturttu. Kâğıtlar ve kalemler yere saçıldı.

Bir noktada birbirleriyle savaşmayı bırakıp onları ayıran mesafeyle savaşmaya başladılar. Giysilere açtıkları savaşta müttefik oldular. Düğmelere hücum edildi, bağcıklar fethedildi. Etekler kuzeye sürüldü. Yere süzülen gömlek teslimiyetin beyaz bayrağıydı. Tenleri nihayet buluştuğunda çıkan ateş o kadar yakıcıydı ki aynı anda nefesleri kesildi.

Chase arzu dolu dudakları ve elleriyle Alex'i masanın üzerinde itti. Onu altına almak istiyordu. Ama bu olmayacaktı. Alex onu iterek, çekerek ve yönlendirerek yer değiştirmelerini sağladı, Chase'i sırt üstü masanın üstünde yatırıp üstüne çıktı.

İşte. Böylesi daha iyiydi.

Adamın güçlü, geniş gövdesine baktı, ellerini kasları üzerinde gezdirdi, ardından aynı yolu tırnaklarıyla geçerek derisini hafifçe sıyırdı. Chase kalçasını kaldırdı, uyarılan penisini karnına bastırdı. Agresifti. Sabırsızdı.

Daha zamanı gelmemişti.

Onu öpmek için eğildi, dilini ve dişlerini boynunda, göğüs uçlarında gezdirip çıkardığı her hırıltılı nefesin ve arzu dolu inlemenin tadına vardı. Chase Alex'in saçlarına uzandı, tokayı çıkarıp saçlarını açtıktan sonra parmaklarını buklelerine geçirdi. Saçlarının çekildiğini hissetmek Alex'i heyecanlandırdı.

Chase kontrolü kısmen ele geçirmişti, avantajı kullanıp Alex'i yukarı çekti. Sonra niyetinin ne olduğu konusunda şüphe kalmayana kadar onu vücudu boyunca yavaş yavaş aşağı itti.

Pekâlâ. Alex onun istediğini yapacaktı. Ama acele etmeye niyeti yoktu.

Pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Tek...

Tek...

Tek...

Ardından parmaklarını içeri kaydırıp aletine doladı.

Tek...

Tek...

Tek...

Sonunda kalın, şişkin ve gergin penisi dışarı çıkardı. Alt tarafına hafif öpücükler kondurdu.

Tek...

Tek...

Tek...

Chase vahşi bir hayvan gibi inledi. Onun ehlileştireceği vahşi bir hayvan gibi. Saçlarını biraz daha çekti. "Alex beni öldüreceksin."

Bunun olmasına izin veremezlerdi.

Alex kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Dünyanın çoğu için minik, zayıf ve önemsizdi. Hatta görünmezdi. Ama burada, şu anda en ufak dokunuşunda titreyen adama sahipti. Ağzına alması için yalvarıyordu.

Alex dilini dipten uca doğru gezdirdi, ardından ağzına aldı.

Chase derin, arzulu bir iç çekişle saçlarını tutan elini gevşetti. Kalçasını kaldırıp kendini daha derinlere itti. Bedeni *beni al*, diye yalvarıyordu. *Daha fazlasını al.*

Alex de daha fazlasını istiyordu.

Diliyle birkaç kez daha okşadıktan sonra başını kaldırdı. Erekdenini beline kadar sıyayıp bacaklarını açtı ve erekdiyonun üstüne oturup sert penisi Chase'in karnıyla kendi yarığı arasına sıkıştırdı. Ellerini göğsüne koyup hafifçe doğrularak sürtündü.

Evet. Evet. Evet.

Chase, ellerini Alex'in kalçalarına yerleştirip onu daha hızlı bir ritim için yönlendirdi. Sertliği tam Alex'in istediği yere sürtünüyor, damarlarında zevk dalgaları birbiri ardına kabarıyordu.

Her zamankinden daha yoğun bir arzuyla hareket ederken Chase'in gözlerinin içine bakmaya devam etti. Şimdi daha hızlıydı. Dudakları aralandı, nefesi hızlandı. Üzerine çöken zevk sisi mükemmel, parlak bir ışık buzmesi onu delip Alex'i zirvenin eşiğine getirene dek güçlendi.

Doruğa ulaştıktan sonra onu tatmin etmek için kalçasını sürtmeye devam etti.

Chase'in kalçası kasıldı. Çok yakındı.

"Chase," diye fısıldadı Alex. "Benimle kal."

Sesli veya başka tür bir cevap gelmedi. Chase'in başı arkaya düştü. Boynundaki damarlar gerildi. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Alex'in kalçalarını kavradı, kendi hızına uydurdu, zevkin doruğuna ulaşıp titreyerek rahatlayıncaya kadar erekdiği boyunca ileri geri kaydırdı.

Hırıltılı nefesi dışında ses yoktu.

Onu kendine çekip göğsüne bastırdı. Saçları tohumları karınlarını birbirine yapıştırdı. Alex kulağını adamın kalbine yasladı.

"Neredeydin?" diye sordu.

Chase'in sesi şaşkındı. "Burada. Masada. Senin altında."

"Demek istediğin sonunda. Ne zaman birlikte olsak sonunda başka bir yere gidiyorsun. Nerede olduğunu bilmesem de benimle olmadığını biliyorum."

Chase onun saçlarını okşadı. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Ben de."

Alex, kollarının arasından çıkıp beceriksizce masadan indi. Neden sevişmenin başında göğüsler, kalçalar ve kendine güvenen elleri varken zevk sona erdiğinde her şey sadece diz ve dirseklerden oluşuyordu?

Elbisesinin kollarını omuzlarının üzerine çekti. Kaçmak için can atıyordu. Madem o başka yerlere gidebiliyordu Alex de aynısını yapabilirdi. "Bu son olmalı. Senin metresin olamam ya da sen nasıl adlandırıyorsan."

"Ben de sana daha fazlasını vadedemem."

"Asla böyle bir hayal kurmadım."

Büyük bir yalandı. Adını öğrenmeden önce bile bunu hayal etmişti ve daha beş dakika önce bunu düşlüyordu. Her seferinde, bir aptal gibi.

O dük olacaktı. Ve Alex gibi yarı Amerikalı, yarı İspanyol, yarı ada yerlisi, yetim, katolik olarak vaftiz edilmiş, işçi sınıfından olan kızlar düşes olamazdı. Alex gibi kızlar tatil için okul arkadaşlarının evlerine bile davet edilemezdi. Çok çalışır, az kazanırlardı. Koridorlarda sıkıştırılır ya da tamamen görmezden gelinirlerdi.

Ve odadan çıktıkları anda unutulurlardı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Chase büyük bir bardak brendiyle masasına oturmuş İngiltere'nin en iyi yatılı okullarının müdirelerinden gelen mektupları inceliyordu.

Elbette hepsi kabul mektubuydu. Okula yapılacak cömert bağış vaadi harikalar yaratmıştı.

Aradığı en önemli kriterin ne olduğundan emin değildi. Akademik felsefe miydi? Üst sınıf aileler arasındaki popülaritesi miydi? Londra ya da Belvoir'a yakınlığı mıydı?

Mektupları dört farklı şekilde tasnif edip yeniden düzenlediğinde tereddütünün ne olduğunu anladı. Sorun onları nereye göndereceğini nasıl seçeceği değildi.

Sorun onları gönderme fikrine dayanıp dayanamayacağıydı.

Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Masasından başını kaldırınca uzun siyah saçları omzundan dökülen beyaz bir figürün hızla geçtiğini gördü. Ön kapı açılıp çarparak kapandı. Ya Alexandra evden çıkmıştı ya da bir hayalet oyun oynuyordu.

Chase hayaletlere inanmazdı.

Ayağa kalktı, kapıdan çıkıp taze gece havasına adım attı. "Alex?" Etrafa baktı. Onu hiçbir yerde göremedi. Sesini yükseltti. "Alexandra."

"Buradayım."

Ses meydanın ortasındaki yeşillikten gelmişti. Patikayı geçip bahçede sonuçsuz bir arama yaptıktan sonra nerede olduğunu anladı.

Onu bulduğunda az kalsın üstüne düşecekti.

"Alex gecenin bir yarısı üzerinde geceliğinle çimlerin üstüne yatmış ne yapıyorsun?"

"Kuyruklu yıldız. Bu sefer bulmuş olabilirim." Chase'in ayağını tekmeledi. "Şimdi lütfen eve dön. Gökyüzünü görmemi engelliyorsun."

Chase eve gitmek yerine Alex'in yanına uzandı.

"Sana eve dönmeni söyledim."

"Seni burada bırakıp bir yere gitmeyeceğim."

Alex titredi. "Sen bilirsin."

"Eğer kuyruklu yıldızsa teleskopa ihtiyacın yok mu?"

"Bu kısım için yok. Kesinlikle bir leke. Messier'inkiler arasında yok, tanımlanmış kuyruklu yıldızlar listesinde de bulamadım. Şimdi izlemem ve yıldızlarla aynı hızda hareket edip etmediğini görmem lazım."

"Gökyüzünün neresine bakıyoruz?"

"Parmağımla gösterdiğim yönü takip et." Chase'e doğru yanaşıp kolunu göğe doğru kaldırdı. "Üçgen şeklindeki üç yıldızı görüyor musun? En alt noktanın üstündeki minik bulanıklık. Görüyor musun?"

"Sanırım."

Aslında Chase her zamanki yıldız öbeklerinden başka bir şey göremiyordu ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Bunun bir parçası olmak istiyordu.

"Emin olman ne kadar sürer?" diye sordu.

"En az on beş dakika. Belki biraz daha fazla."

"Ben zamanı tutayım." Saatinin cam kapağını açtı, akreple yelkovanın pozisyonlarını anlamak için parmak uçlarını nazikçe üzerlerinde gezdirdi.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca sessizce yan yana yattılar.

"Ne kadar zaman geçti?" diye sordu Alex.

Chase parmak uçlarıyla yoklayarak saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştı. "Emin değilim. Ama bir tahmin yürütmem gerekirse... üç dakika kadar diyebilirim."

Alex homurdandı. "Bu çok sinir bozucu."

"Ne derler bilirsin. İzlenen bir kuyruklu yıldız asla hareket etmez."

Sonsuz gibi gelen bir süre daha geçti. Muhtemelen beş dakika olmuştu. Chase sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Sürekli kâbus görüyorum," dedi. "Hep aynı şeyi. Sabah, çocuk odasındayım. Her zamanki gibi hep birlikte yatağa bakıyoruz. Kıl kurdu trajedisiyle ilgili bir şeyler söylemeye hazırlanırken elini tuttuğum şeyin canlı olmadığını fark ediyorum. Bir ahşap. Başımı çeviriyorum ve Millicent'in elini tuttuğumu görüyorum ve yatakta yatan Daisy."

Alexandra elini Chase'in elinin üstüne koydu, Chase kadının parmaklarını sıkıca tuttu.

"Orada öylece yatıyor. Solgun. Kımıldamıyor. Gözlerinin üstünde düğmeler var. Ona bağırmaya başlıyorum. Küçük bedenini sarsıyorum. Ama gözlerindeki düğmeleri kaldırıp onu uyandıramıyorum ve sonra... Sonra yatak değişmeye başlıyor. Bir anda gri, engebeli bir hal alıyor. Bir ara sokağın Arnavut kaldırım taşları oluyor. Altında genişleyen kan lekeleri var. Kaynağı bulup yaraya elimle baskı yapmak için deli gibi çabalıyorum ama bulamıyorum. Yayılmaya devam ediyor. Ve sonra..."

"Sonra?"

"Sonra soğuk terler içinde uyanıyorum."

"Ah Chase, çok üzgünüm. Kulağa korkunç geliyor."

"Korkunç. Uyandığımda, bunun sadece bir rüya olduğunu bilmeme rağmen beni korkutmaya devam ediyor. Korkum gittikçe büyüyor, bunun nedeninin–" Durup yutkundu. "Bunun nedeninin onları sevmem olduğunu biliyorum."

Alex elini sıktı.

Chase lanet okudu. "O kızları çok seviyorum Alex."

"Sevdiğini biliyorum. Başından beri biliyordum."

"Evet, evet. Sen her şeyi biliyorsun." Alex'i hafifçe dürttü. "En azından kalbimin *tamamını* çimlere dökmeyi bitirmemi bekleyebilirsin. Sonra istediğin kadar övünürsün."

"Layıkıyla azarlandım. Lütfen devam edin."

"Korku ve sevgi arasında işler daha da kötüleşiyor. Biri diğerini besliyor. Onların incindiğini görme düşüncesi –yardımcı olamama ihtimali– aklımı başımdan alıyor."

"Bunun doğal olduğundan oldukça eminim."

"Üstelik endişem sadece kazalar ya da hastalıklarla ilgili değil. Her şey. Rosamund on yaşında. Bana bir çocuktan hoşlandığını söylerse ne yapacağım? Daha beteri; ya bir çocuk ondan hoşlanırsa?" Başka bir ihtimal kalbini sıkıştırdı, bu şimdiye kadarki en korkunç şeydi. "Aman Tanrım, ilk âdet gördüğünde ne yapacağım?"

Alex güldü.

"Gülme. Ben ciddiyim. Becerikli bir vasi olacağım konusunda kendime güvenmiyorum. Nasıl olabilirim? Başkası olsam ben de bana güvenmezdim."

"Pekâlâ, ben mükemmel bir vasi olacağına inanıyorum. Çok ciddiyim. Rosamund ve Daisy'yi ben de seviyorum ve sana tamamen güvenmeseydim yaz sonunda onları bırakmaya dayanamazdım. Bu yardımcı oldu mu?"

"Biraz."

Yaz sonu gitmeyecek olmasının daha fazla yardımı olurdu. Ya da hiç gitmeyecek olmasının.

"Chase." Gecenin bir yarısı meydanın ortasındaki çimlerde neden yattıklarını bir anda hatırlamış gibi adamın kolunu sıktı. "Sence on beş dakika oldu mu?"

Saatini yokladı. "Biraz daha fazla olmuş."

"Of, hayır. Lekeyi kaybettim."

"Gökyüzü o kadar büyük ki. Fazla uzağa gitmiş olamaz."

"Şşşt." Alex nefesini tutup başının üstündeki karanlığı inceledi. "Ah. İşte orada. Şimdi Altair'i kovalıyor." Chase'i şaşkın halde çimlerin üzerinde bırakıp ayağa fırladı.

"Bekle," diye seslendi Chase. Alex eve giden yolu yarılamıştı. "Bu iyi mi, kötü mü? Altair ne demek?"

"Arapça anlamı 'uçan kartal.'" Ön kapıya varınca ona döndü. "Tam şu andaysa bir an önce Kraliyet Gözlemevi'ne gitmem gerektiği anlamına geliyor."

O ANDAN İTİBAREN koşuşturma başladı.

Chase ayağa kalkıp peşi sıra eve girdi.

Alexandra ona döndü. "Sence gecenin bu saatinde bir araba bulabilir miyim?"

"Araba mı? Saçmalama. Benim arabamı hazırlatacağım. Sen git ve üstüne bir şeyler giy, ön kapıda buluşuruz."

"Benimle mi geleceksin?"

"Yalnız gitmene kesinlikle izin vermem. Gece yarısı Greenwich'e onca yol."

"Peki ya kızlar?"

"Bayan Greeley'ye çıkacağınızı haber vereceğim. Kızlara o göz kulak olur. Sabah onlar uyanmadan dönmüş oluruz." Alex'i omuzlarından tuttu. "Sen yukarı çık. Botlarını ve pelerinini al. Gerisini bana bırak."

Alex başını salladı. "Tamam."

"Ben gidip seyise Greenwich'e gideceğinizi söyleyeceğim."

"Bekle," dedi Alex kararlı bir sesle. Zihnini saran sis kalkmış gibiydi. "Ona Billingsgate rıhtımına gideceğimizi söyle."

"Billingsgate rıhtımı mı?"

"Evet." Alex derin bir nefes aldı. "Tekneyle gitmeliyiz."

"Delirdin mi? Seni bir tekneye bindirmeyeceğim. Gemi kazası, babana olanlar ve günlerce aç susuz okyanusta sürüklenmekle ilgili anlattıklarından sonra olmaz."

"Ne dediğimi biliyorum Chase. Şimdi korkunç detaylarla uğraşmanın zamanı değil. Yollar gece arabayla hızlı gidilemeyecek kadar karanlık. Tekneyle gitmek en hızlı yol. Kuyruklu yıldız ufkun ardında kaybolmadan Greenwich'e varamazsak doğrulatmak için yarına kadar beklememiz gerekir. Yarın hava yağmurlu veya sisli olabilir. Başka bir gözlemci benden önce gidebilir. Risk almak istemiyorum."

"Pekâlâ. Madem eminsin."

Alex başıyla onayladı. "Sanırım bunu yapabilirim." Kısa bir an gözlerini kapadı, yumruklarını sıktı. "Hayır, sen yanımda olduğun sürece yapabileceğimi biliyorum."

Ah, elbette yanında olacağım. Hele bir gitmeyi dene. "Güvende olacaksın Alex. Söz veriyorum derdim ama bunun kıymeti o kadar az ki bu yüzden söylemeye değmezmiş gibi geliyor." Gözlerinin içine baktı. "Gitmene izin vermeden önce kendi canımı veririm."

BUNU YAPABİLİRİM, dedi Alex kendi kendine. *Yapabilirim, yapabilirim.*

Evdeyken buna inanmak daha kolay olmuştu. Şimdi, rıhtımda dururken kararını uygulamakta zorlanıyordu. Rıhtımda son durduğunda Thames'e düşmüş ve geçim kaynağı ellerinin arasından kayıp gitmişti.

Ama bu olmasaydı bu gece burada Chase ile olamayacaktı.

Chase uykusundan uyandırdığı kayıkçıyla gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra yanına geldi. "Birazdan yola çıkacağız. Yelkenleri hazırlıyor."

"Yelkenli mi kiraladın?" Alex küçük bir kayık bekliyordu.

"Bu gece esinti var. Yelken kürekten hızlı olur."

Evet ama kürekler çok daha güvende hissettiriyordu.

Alex nehre baktı. Thames altlarında karanlık ve sessiz bir mürekkep gibi akıyor, tehditkâr görünüyordu.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin," dedi Chase.

Alex başını iki yana salladı. "Arabayı gönderdin."

"Yenisini tutabilirim."

"Hayır. Yelkenliye bineceğiz."

Bu gece, bu yolculuk, bunca zaman üzerinde çalıştığı şey buydu. Anlamsız korkularının hedefleriyle arasına girmesine izin vermeyecekti.

Yelkenliye önce Chase bindi, sonra aynısını yapmasına yardım etmek için elini Alex'e uzattı. Alex nihtının kenarına yaklaştıkça kalbi daha da hızlandı. Dili kumla kaplı gibiydi.

"Suya bakma Alex, bana bak."

Alex söyleneni yaptı. Karanlıkla birlikte Chase'in göz bebekleri büyümüş, göz kamaştırıcı yeşilin hepsini yutmuştu. Bakışlarında çekicilik yoktu, sadece samimiyet vardı.

"Elimi tut," dedi Chase, "söz veriyorum bırakmayacağım."

Alex uzandı. Chase elini yakaladı, kenetlenme çok normal hissettirmişti. Ne de olsa haftalardır her sabah el ele tutuşuyorlardı.

Chase diğer eliyle Alex'in kolunun altından tutup tekneye binmesine yardım etti. Tekneye dengesiz çıkışı yelkenlinin ileri geri sallanmasına neden oldu. Alex göğsünde

panik dalgası hissetti ama büyüyecek vakit bulamadı. Chase onu belinden yakaladığı gibi oturttu. Kolunu omzuna atıp kendine doğru çekti.

Kayıkçı rıhtımdan uzaklaştı.

Artık suyun üstünde süzülüyor, dalgalarla birlikte sallanıyorlardı.

"Seni tuttum," diye fısıldadı Chase kulağına.

"Biliyorum." Kupkuru boğazını ıslatmak için yutkunmaya çalıştı. "Biliyorum." Kucağında duran ellerini birleştirdi. "Fazla umutlanmamalıyım. Sadece İngiltere değil tüm kıtada bir sürü gözlemci var. Gerçekten ilk benim fark etmiş olma ihtimalim ne ki?"

"Sanırım az."

"Tabii *eğer* bu bir kuyruklu yıldızsa. Yanılmış olabilirim."

"İlk kez olmayacak."

"Aynen öyle. Yani tüm bunlar muhtemelen boşuna olacak."

Chase başını salladı. "Muhtemelen haklısın."

Alex göz ucuyla baktı. Chase sözlerini onaylamamalıydı.

"Ciddiyim, kuyruklu yıldız avcılığı ne tür bir meslek olabilir?" dedi Chase, alaycı bir tonla. "Pek gerçekçi değil."

Alex gerildi. "Yaygın olmasa da gerçekçi bir meslek."

"Ah, hadi ama. Gökbilimci olarak geçimini sağlayan bir kadın ismi söyle bana."

"Bayan Caroline Herschel."

"Peki. Geçimini gökbilimci olarak kazanan *iki* kadın ismi söyle."

"Bayan Caroline Herschel ve Bayan Margaret Bryan. Üçüncüyü de istersen Bayan Mary Somerville hayatını matematik yoluyla kazanıyor," diye yanıtladı Alex öfkeyle. "Bunlar sadece Britanya'dakiler. Almanya'da Gottfried Kirch'in üç kız kardeşi ve karısı gökbilimci. Fransa'da

Marie-Jeanne de Lalande ve Louise du Pierry Sorbonne'da astronomi öğretiyor. Devam edeyim mi?"

"Lütfen et," dedi Chase. "Yirmi tane daha sayarsan ikna olacağım."

Alex karşılık vermemek için dilini ısırdı. Chase'in gözlerindeki neşeli pırıltı onu ele vermişti. "Bunu bilerek yapıyorsun. Dikkatimi dağıtmak için tartışma çıkarıyorsun."

Chase inkâr etmedi. "İşe yarıyor gibi görünüyor."

Bir dalga tekneyi aniden kaldırıp sonra yine aniden suya düşürdü.

Alex'in midesi düğümlendi. Yüzünü Chase'in göğsüne yaslamak için döndü ama alnı sert bir şeye çarptı.

"Özür dilerim. Orada olduğunu unutmuşum." Chase ceketinin cebine uzanıp her zaman taşıdığından daha büyük bir şişe çıkardı. Alex'e uzattı. "Al, bu senin için."

"Çok naziksin ama şu anda midemin brendiyi kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Hayır, hayır, bu su. İhtiyacın olabilir diye düşündüm." Şişeyi eline tutuşturdu. Bir kolunu beline sarıp diğeriyle gümüş kapağı açıp cebine koydu. "Al. Bol bol iç."

Alex parlak gümüş cep şişesine bakarken konuşamayacak kadar şaşkındı.

On üç yıl boyunca teknelerden kaçmıştı. Korkularını bastırmak için sayısız saat ve değerli şilinlerini harcayarak daima uzun yoldan gitmeyi seçmişti. Babasının ya da annesinin anavatanına dönmek yerine yabancı bir ülkede kalmayı seçmiş, kendini İngiltere'yle sınırlamıştı. Aşamadığı korkuları onu esir almıştı.

Ve nihayet korkularıyla yüzleşmiş, yolculukların en ürkütücüsüne çıkmıştı... Ve şimdiye kadar tanıdığı en saf, en kusursuz derecede güvenilir kolları bulmuştu.

Ah, bu adamı ne çok seviyordu.

Alex artık susamıyordu, kısa yolculuğun geri kalanında iki elini soğuk gümüşe sararak oturdu. Şişenin üzerine kazınmış *K* harfinin hatlarını takip ederek monogramın üstünden parmak uçlarıyla tekrar tekrar geçti.

Greenwich'e vardıklarında şişeyi geri verdi. "Teşekkür ederim."

Chase şişenin kapağını kapatıp cebine geri koydu. "Güzel olduğundan daha çok cesursun." Alex'i alnından öptü, "Hakkım olmamasına rağmen seninle gurur duyuyorum."

Ardından Alex'i belinden tutup kaldırdı, ayaklarını yerden kesti ve tekneden indirdi.

Alex şaşkına dönmüştü.

"Şimdi," dedi Chase sırtını nehre dönüp. "Nerede?"

"Ne nerede?"

"Tabii ki gözlemevi."

Ah ah, evet. Buraya gelme nedenleri buydu, değil mi?

"Yukarıda," dedi Alex. "Gözlemevi yukarıda."

"YUKARIDA DERKEN," dedi Chase kesik solukları arasında, "ciddiymişsin."

Nehir kıyısında yeşilliğe uzanan merdivenler vardı. Yeşillik yumuşak, çimli bir eğim halini aldı. Bu da son derece dik, otlu bir yokuşa dönüştü. Karşılarına yine merdivenler çıktı.

"Bu bir gökyüzü gözlemevi." Alex tepeye tırmanırken eteklerine takılmamak için elbisesini toplamıştı. "Yüksekte olması çok doğal."

Nihayet gözlemevinin kapısına ulaştıklarında Alexandra tereddüt etti.

"Ne oldu?" diye sordu Chase.

"Kapıyı çalmaya korkuyorum. Ya uyuyorlarsa?"

"Gökyüzü gözlemevinin gece yarısı gelip içeridekileri uyandıracağından endişe etmeyeceğin bir yer olduğunu düşünüyorum."

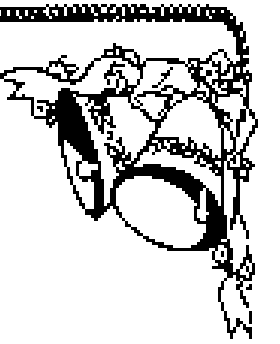
"Peki ya meşgullerse?"

Chase uzanıp kapıyı kendi çalabilirdi ama yapmadı. "Sen buraya aitsin Alex. Kraliyet Gözlemevi'nin var olmasının nedeni seninki gibi keşiflerdir ve iyi bir gökbilimcinin bu işi yapmasının nedeni bu keşiflere olan tutkusudur." Uzanıp yüzüne dökülen bir tutam saçı kulağının arkasına attı. "Tam şu anda en çok ait olduğun yer burası."

Alex başını salladı ve kapıyı çaldı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Otuzuncu Bölüm

Chase, Alexandra ve gökbilimci asistanı arasında geçen konuşmanın çoğunu anlamadı. Ancak bunun önemi yoktu. Onu büyüleyen Alex'in yüzündeki heyecan ve keşfini tam olarak anlayan biriyle konuşurken sesindeki tutkuydu. Bu kişi kendisi olmadığı ve asla olamayacağı için biraz kıskanıyordu ama diğer yandan bu gece buraya gelmesine yardım etmişti ve bu da önemliydi.

Her ne kadar meraktan ölüyor olsa da sorularıyla konuşmayı bölmemeye çalıştı. Birkaç saat sonra gözlemevinden çıktıkları anda dayanamayıp sordu. "Ee? Ne oldu?"

"Kuyruklu yıldız olduğundan neredeyse emin."

"Bu iyi."

"Ve daha önce kendisinin gözlemlediği bir yıldız değil."

"Bu daha da iyi."

"Ama başkasının keşfedip isim verip vermediğini araştırmak biraz zaman alacak. Diğer gözlemevleriyle yazışmak, bilimsel dergilerde bu konuda bir duyuru çıkıp çıkmadığını kontrol etmek gerek."

"Bu ne kadar sürer?"

"En az haftalar alır. Belki aylar."

"Aylar mı?" Chase yüzünü buruşturdu.

"Bu iyi bir şey," dedi Alex. "Bana zaman kazandırır. İsmini vermem için bana ödeme yapacak bir müşteri bulmama yardım eder misin?"

Chase bir anda durdu. "Kesinlikle olmaz."

"Chase, senin bağlantıların bende yok. Bir alıcı bulmak için yardıma ihtiyacım var."

"Onu satmamalısın."

"Satmam gerek."

"İyi. O halde ben alacağım ve sana geri vereceğim."

Alex ona döndü. "Asla böyle bir şey istemedim. Buna ihtiyacım yok."

"Ama ben senin almanı istiyorum. Çünkü onu sen *buldun*. Çünkü üzerinde senin adın olmalı. Çünkü senin ne kadar olağanüstü olduğunu bilen tek canlı olmak çok yorucu." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kendinden ya da dünyadan saklanmana yardım etmeyeceğim. Artık olmaz."

ALEX DUYDUKLARINA inanamıyordu.

"Sen," dedi ellerinin arasından kurtulup, "tanıdığım en utanmaz iki yüzlü insansın. *Beni* kendimden saklanmakla mı suçluyorsun? Bu konuşmayı ayna karşısında yapmanı tavsiye ederim Chase Reynaud çünkü o kadar uzun zamandır saklanıyorsun ki temiz hava solumanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsundur. Senin de hak ettiğin şeyler var. Bağ kurmak, aile olmak ve aptal gibi inkâr ettiğin bağışlanma gibi şeyler ve asıl bunu anlayan tek kişi olmak çileden çıkarıyor. Üstelik de uzun süredir bunların farkındayım."

"Bu doğru değil," dedi Chase. "İlk ben anladım."

"Ah, hayır." Alex başını salladı. "Daha elini ilk tuttuğun ve veremden ölen bir oyuncak bebeğe methiyeler düzdüğün andan beri gerçek seni tanıyorum. Bu on hafta eder."

"On hafta bir şey değil. Ben seni on aydır tanıyorum."

Alex şaşırdı. "Ne?"

"Geçen sene kasım ayında Hatchard Kitabevi'nde çarpışmıştık," dedi. "Ama galiba sen hatırlamıyorsun."

"Tabii ki hatırlıyorum."

Chase başını salladı. "Dün gibi aklımda."

"O zaman neden beni tanımıyormuş gibi davrandın?"

Chase omuz silkti. "Bu olduğunda biraz tuhaf davranmıştın. Hatırlatmak hoş olmaz diye düşündüm."

Ah, ne nazikti.

"Ama karşılaşmamızı hatırlıyordum," diye devam etti Chase. "Nasıl unutabilirdim ki? Bir adam her gün peri masalları yerine gökyüzündeki lekeleri tercih eden bir kadınla çarpışmıyor." Hafifçe gülümserken bir tutam saçını parmağına doladı. "Gece kadar siyah saçları, çekici ifadesi ve flört etmeye son derece memnuniyet verici bir kızarmayla karşılık veren Bayan Alexandra Mountbatten."

Yanağını okşadı, Alex tüm yüzünün yine kızardığını hissetti.

"Şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici, en muhteşem gözlere sahip olan Bayan Alexandra Mountbatten. Daha önemlisi o gözlerin bana baktıklarını gördüm. Gözlerin sadece güzel değil, aynı zamanda cesur, zeki ve korkusuz. Bir yerlerde bir şeyin parlayacağına güvenerek karanlığı aramaktan korkmuyorlar." Derinleşen sesi duygu yüklüydü. "Seni unutamazdım Alex. Ve kimsenin seni unutmasına izin vermeyeceğim. Ne Kraliyet Gözlemevi'nin ne de dünyanın. Ne de evrenin."

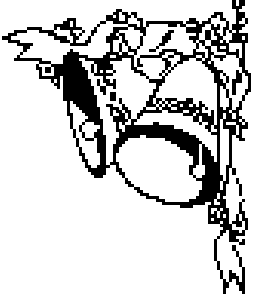
Lanet olsun, bu konuda çok iyiydi. Alex'in içini gece çiyinde ericmişti. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Kısa süre içinde yeşilliklere saçılıp on bin çimen yaprağına umutsuzca tutunmuş on bin Alexandra damlasına dönüşecekti.

Tartışmalarındaki avantajını tamamen kaybetmişti. Bu haksızlıktı. Kadınları titreyen çiy damlalarına dönüştürme konusunda yıllar boyu edindiği beceriyle nasıl rekabet edebilirdi?

Ancak kendi olarak yapabileceğini düşündü. Dürüst, açık ve net.

"Seni seviyorum," dedi. "Al bakalım."

Otuz Birinci Bölüm

Hayır.

Hayır, Chase bunu kabul edemezdi.

Buna *dayanamazdı*. İmkânsız sözlere ya da gözlerindeki beklenti dolu bakışa dayanamazdı. Ne kalbine sapladığı keskin nişe bıçağına ne de her nefesinde hükülme şekline katlanamazdı.

Bunların hiçbirine dayanamazdı. Zihni çaresizce tek çaresi gibi görünen şeye odaklandı.

Chase *onu* alacaktı.

Onu kollarına alacaktı.

Dudakları onunkilerle buluşacaktı.

Ve Tanrı'ya yemin olsun Alex'in nefesini kesecekti. Onun başını döndürecek, soluk soluğa bırakacak ve kesinlikle başka yıkıcı bir kelime daha söyleyemez hale getirecekti.

Gözlemevine çıkarken lanet okuduğu o uçsuz bucaksız çimenli yokuş şimdi bir lütuf gibi görünüyordu. Ceketini çıkarıp çimlerin üzerine yaydı, ardından Alex'i üstüne yatırdı. Dünya, tavanı yıldızlarla kaplı karanlık, özel bir odaydı.

Öpücükleri, okşayışları ve düğmeleri açmaları arasında bir yerde kaçınılmaz arzu her ikisini de ele geçirdi.

İkisi de ne olacağını ve ne olması *gerektiğini* biliyordu.

"Alex... Bunu herkesle yapmadığımı biliyorsun. Aslında uzun zamandır bu özel eylemi kimseyle yapmadım. İtiraf etmek ne kadar gururumu kırsa da muhteşem bir performans sergileyemeyebilirim."

"Farkı anlamam."

"Mantıklı. Bu biraz rahatlatıcı." Chase Alex'in bacakları arasına yerleşti. "Şeker topakları falan saymak için durmamı istemiyor musun?"

Alex güldü. "Şeker topaklarına gerek yok."

"Alexandra." Şakayı bir kenara bırakıp en ciddi ses tonuyla konuştu. "Sana bu şekilde sahip olursam seni hep tutmak isterim. Anlıyor musun aşkım?"

Alex başını salladı.

"Sana bir soru sorduğumda cevap vermen gerek." Gözlerinin içine baktı. "Bana bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum." Alex ellerini Chase'in omzuna götürdü. "Seni istiyorum."

Chase tüm kalbiyle ciddi olmasını umuyordu çünkü centilmence baskıladığı kontrol rezervi boşalmıştı. Geriye vahşi, kör edici istekler kalmıştı. Yakıcı bir arzu. Tek düşündüğü onun içinde olmak, onun olmaktı. Onları ayıran her şeyle mücadele etmek, inceliksiz, ilkel hamlelerle hepsini yok etmek istiyordu.

Penisini eline aldı ve girişe doğru yerleştirdi. Penisin ucu ıslak yarıkta içeri kaydı, bu küçücük giriş bile zevkle titremesine yetti.

Kollarıyla kendini destekledi, dişlerini sıktı ve kendini Alex'in vücudunun kadifemsi sıcaklığına itti. "*Tanrım.*"

Alex parmaklarıyla adamın omzunu sertçe kavradı. Chase Alex'in keskin nefes alışını hissetti.

"Canın yanıyor mu?" Soruyu sorarken bile bir parça daha içeri kaydı. *Piç kurusu.* "Dayanabiliyor musun?"

Alex başını salladı. "Ben... ben iyiyim."

Şükürler olsun.

Onu minnetle öptü. Her ilerleyişinde Alexandra'nın yüzünü acıyla buruşturduğunu hissediyor, onun canını yaktığı için kendini canavar gibi görüyordu.

Tüm gösterişli teknikleri unutmuştu. Nazik ve sabırlı davranmak istiyordu. Ama bir kadınla bu şekilde birlikte olmayalı çok uzun zaman geçmişti ve o herhangi bir kadın değildi.

O Alexandra'ydı.

Onun Alexandra'sıydı. Daima onundu. Sadece onundu.

Bir parça daha diye söz verdi kendi kendine. Bencil bir âşık değildi. Sabırlı olabilirdi. Ağırdan alıp alışması için ona bolca zaman tanıyabilirdi.

Ama önce bir parça daha girecekti.

Bir parça daha. Ve bir parça daha. Ve oh, aman Tanrım. Vermesi gereken her şeyi alana kadar bir parça daha. Kalçalarını kasıklarına yapıştırdı, vücudu bedenini sardı ve tamamen içeri girdi.

Böylesi bir mutluluk daha önce tatmamıştı.

DİĞER YANDAN Alex hiç böyle bir acı hissetmemişti.

Bakirelerin ilk seferinde canının yandığını biliyordu ama *bu* kadarını beklemiyordu. Zevk uzakta görünen bir serap bile değildi. Bu işi çığlık atmadan bitirirse kendini şanslı sayacaktı.

Kan tadı alana kadar dudağını ısırdı, kendini ele vermemeye kararlıydı. Chase'in hislerini incitmek istemiyordu.

"Alex." Üstünde hafifçe sallandı. "Seni hissetmek çok güzel."

Alex mühürlü dudaklarının arasından acıyla homurdandı ve bunun bir zevk iniltisi gibi çıktığını umdu.

"Bana ne istediğini söyle," dedi Chase.

"Bu mükemmel. Sadece... ne yapıyorsan onu yap."

"Tam şu anda hiçbir şey yapmıyorum."

"Evet, biliyorum." Alex başını çimlerin üzerine koydu, eliyle gözlerini kapadı. "Çok canım acıyor. Üzgünüm ama ya sen alışılmadık derecede büyüksün ya da bu işte son derece kötüsün. Ben ilki olduğunu düşünüyorum."

Kahkaha Chase'in göğsünde yankılandı. Aynı zamanda acı veren kısmında. Alex inledi.

"Bir şey söylemeliydin." Chase ellerinden destek alıp dizleri üzerine kalktı. "Hemen duruyoruz."

Geri çekilmeye başladı. Alex kalçalarını kasıp Chase'i olduğu yerde tuttu. "Durmak istemiyorum."

"Ama-"

"İlk seferinde acıyacaksa ilk seferi bitirmeyi tercih ederim."

"Evet, aşkım. Ama ben de ilk seferimizin dişlerini sıkarak katlanabileceğin bir şey olmamasını tercih ederim. Alışılmadık irilikteki erkeklerin de gururları var."

"Aklıma başka bir yol gelmiyor. Bir çözüm olmalı."

"İşte benim kızım," dedi Chase sevgiyle. "Her daim akıllı ve asla pes etmez."

Alex düşünmeye başladı. "İlişkiye girmek için için düzinelerce yol var, değil mi?"

"Yüzlerce. Tabii kitaplığımdaki eski ve resimli kitaba inanılırsa."

"Belki bu kadar acı verici olmayan bir pozisyon bulabiliriz," dedi Alex. "Eğer sıkıntı olmazsa."

"Sıkıntı mı?" diye tekrarladı Chase. "Alexandra benden seninle düzinelerce farklı pozisyonda sevişmemi istiyorsun. Eğer bu sıkıntıysa sana yalvarırım beni her gece buna zorla."

Alex gülümsedi. Onu çok seviyordu.

İşin garibi acı şimdiden hafiflemeye başlamıştı. Konuşarak geçirdikleri zaman vücuduna alışması için fırsat

tanımıştı, şimdi rahatsızlığını gizlemeye çalışmadığından kaslarını germesi gerekmiyordu.

"O halde şunu deneyelim." Chase yan dönüp onu da çevirdi. Kalçalarını tutup kendine doğru çekti ve bacaklarını beline doladı. "Daha iyi mi?"

"Sanırım."

Her itişte vücut ağırlığı eklenmeyince acı verici his hafifledi. Alex durumu biraz daha fazla kontrol edebiliyordu.

Chase yine de hâlâ içinde inanılmaz derecede büyük hissediyordu fakat diğer yandan Alex imkânsızı başarma yeteneğine olan inancını kazanıyordu.

Denemek için kalçasını dikkatle yuvarlayıp sertliğin uzunluğu boyunca yavaşça aşağı yukarı hareket etti. Hâlâ hafif bir acı vardı ama aynı zamanda yeni ve hoş bir his içinde kıpırdanmaya başladı. Gırtlağından boğuk bir inilti kaçtı.

Chase Alex'in yüzünü inceledi. "Hâlâ mı kötü?"

"Hayır." Aynı hareketi tekrarladı. "Hayır, kötü değil. Aksine oldukça iyi."

"Bu cesaret verici."

"Evet," diye soludu kalçalarını çevirirken. "*Evet.*"

Alex ne kadar öyle kaldıklarını bilmiyordu. Birlikte yavaşça hareket ederlerken vücutları arasında ter birikti.

Alex bir dağ yamacına tırmanıyor, her seferinde bir adım atıyormuş gibi hissediyordu. Her adımı onu biraz da yükseğe çıkarıyordu. Zirveye yaklaştıkça hava azalıyordu. Nefes almak zorlaşıyordu. Başı dönüyordu.

"Chase."

"Buradayım." Sesi titriyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Çok çok iyi. Sen nasılsın?"

"Keyifli kamçılarını darbesiyle ölmek üzereyim, sorduğun için sağ ol."

Alex kendi kendine gülümsedi. Ona karşı çok sabırlı davranmıştı. Çok nazikti. Alex boynuna ve göğsüne öpücükler kondurarak ona teşekkür etti. Tırnakları kolunu hafifçe sıyırdı.

Chase Alex'in poposunu daha sıkı tuttu. "Tanrı aşkına, Alexandra. Kahramanca sergilediğim kontrolümü mahvedeceksin."

Alex ona baktı. "Belki de istediğim budur."

Chase alnını Alex'in başına dayadı, sımsıkı sarıldı. Ardından kendini sertçe derinlere itip Alex'in nefesini kesti.

"Evet," diye inleyen Alex verdiği tepkiyi acıyla karıştırır diye endişelenip ekledi. "Sakın durma."

Fakat endişelenmesi gereksizdi. Chase'in yavaşlamaya bile niyeti yoktu.

Zevk bir dağın yamacıysa Chase o kayalıklara kararlı adımlarla tırmanıyordu. Alex'i de omzuna atmış, aynı yol boyunca taşıyordu.

Chase, Alex'in heyecanını arttıran yoğunlukta güçlü ve ateşli vuruşlarla devam etti. Çıkardığı hırçın ve çaresiz sesler bile nefis biçimde tahrik ediciydi. Kulağına müstehcen sözler fısıldadığında Alex'in damarlarında muzip bir heyecan dalgalandı.

Chase vahşileştikçe Alex kendini daha güvende hissediyordu. Chase'in ona olan ihtiyacı çok aşikârdı. Onu bırakmaktansa ölmeyi yeğler gibiydi. Alex yıllardır ilk kez kendini tamamen güvende hissediyordu. İçinde taşıdığı tüm belirsizlik –mantık, sağduyu ile görmezden geldiği daimî korkusu– ruhundan çıkıp gitmişti.

Orgazm onu özgür ve ağırlıksız bıraktı.

"Tanrım." Chase'in temposu hızlandı. Ama bu kez başını Alex'in göğsüne, saçlarına ya da kendi koluna gömmedi. Asla uzaklara gitmedi.

O buradaydı. Alex'leydi. Onunlaydı. Onunlaydı.

"Alexandra."

"Buradayım."

"Konuş benimle."

"Tamam." Ellerini sırtında gezdirdi. "Buradasın, benimlesin. Seni seviyorum. Şu anda daha çok ait olduğun bir yer yok."

"Alex. Tanrım, ben–"

Vücudu zevkle sarsılırken Alex'i sıkıca tuttu. Sonrasında onu kendine çekip yüzünün her yerini öptü. Burnunu öpünce Alex güldü.

Sırt üstü döndü ve gecenin başındaki gibi yan yana yatıp el ele yıldızlara baktılar. Tüm bunlar sadece beş altı saat önce olmuş olabilir miydi?

Chase Alex'i yanına çekti, başını göğsüne yasladı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım dünya dönüyor."

"Dünya hep dönüyor."

Chase homurtuyla nefes verdi.

"İyi de doğru olan bu. Dünya sürekli dönüyor."

"Şuna ne dersin: Sana benim dünyam sensin dersem. Sen dönmüyorsun."

"Ama dönüyorum. Hepimizi dönüyoruz. Biz dünyadayız ve dünya dönüyor yani biz de dönüyoruz."

"Ah bu gece tüm tatlı sözlerimi mahvediyorsun."

"Ama öyle." Elini Chase'in göğsüne koyup deli gibi atan kalbini hissetti. "Benim için gerçekler hiçbir şeyi mahvetmez. Evreni anlamak merak duygumuzu neden azaltsın? Uçsuz bucaksız bir evrenin içindeki bir kaya parçasının ortasında saatte yüzlerce mil hızla dönüyoruz. Sırf bu bile yeterince hayranlık uyandırıcı değil mi?"

"Saatte yüzlerce mil hızla dönüyorsak hâlâ bu kaya üstünde duruyor olmamız bile mucize."

"Mucize değil. Yer çekimi."

Chase Alex'in başını öptü. "Seni seviyorum. Al bakalım. Bunu mahvedecek astronomik bir yolun var mı?"

"Hayır." Yüzünün sevinçle aydınlandığını göremediği için minnettardı. "İşte bu bir mucize."

"Bak, bana göre de dünyadaki en mantıklı şey bu." Onu yavaşça yatırıp yüzüne baktı. Parmak uçlarını yüz ve vücut hatlarında gezdirdi. "Dinle, bu saatte araba ya da tekne bulamadığıma dair bahane üretebilir ya da bir köprü yıkıldı diyebilirim. Tek odası kalmış bir han buluruz ve paylaşmak zorunda kalmışız gibi yapabiliriz. Ama asıl gerçek şu; gecenin kalanını sana sarılarak geçirmek istiyorum ve bu konuda kimin ne diyeceği umurumda değil."

Alex gülümsedi. "O halde yapalım."

TUTKU NÖBETLERİ ARASINDA bir ya da iki saatlik uykuyla handa iki kere daha seviştiler. Tüm bu aktivitelerden sonra yemek yemek bir zorunluk olmuştu.

"Uzun bir nişanlılık mı istersin?" diye geveledi Chase ağız dolusu sahanda yumurtayı çiğnerken.

Alex çay fincanını bıraktı. Titreyen parmaklarıyla fincanı düzgünce tutamayacağını düşündü. "Sen... Az önce sen ne sordun?"

Chase kızarmış ekmeğe bir parça yağ sürdü, ikiye katladı ve bir lokmada ağzına attı. "Beklemek seni kötü dedikodulardan kurtarabilir. Evine dönersin, biraz zaman geçmesine izin veririz. Gelecek bahar düğün." Bir anda çatalı ve bıçağı masaya bırakıp Alex'e baktı. "Lanet olsun, ben gelecek bahara kadar beklemek istemiyorum."

"Chase, sen neden bahsediyorsun?"

"Düğününüzden. Başka neden bahsediyor olabilirim?"

"Bilmiyorum. Mesela gerçekte olabilecek bir şeyden."

Chase tabağını kenara itti, bir kolunu masaya dayadı, kısık sesle konuşabilmek için öne eğildi. "Sana dün gece

bunun sonsuza kadar olacağını söyledim. Sen de istediğini söyledin."

"Elbette istiyorum," diye fısıldadı Alex. "Ama *evlilik* mi?"

"Metresim olamayacağını söyledin."

"Sen de bana daha fazlasını veremeyeceğini söyledin."

"Fikrimi değiştirdim," dedi Chase.

"Ben de," diye yanıtladı Alex.

Chase parmağını masaya vurdu. "Kafam karıştı."

"Şunu düşün. Kuyruklu yıldız *benim* kuyruklu yıldızımsa ismini vermek için para ödeyecek birini bulabilirim. Belki de vereceği para kendine ait evi olan bağımsız bir kadın olmama yetebilir. Metresin değil sevgilin olurum."

"Sevgililerden payıma düşeni hatta başka erkeklerin payına düşeni bile aldım. Başkasına ihtiyacım yok."

Alex iç çekti. "Benimle evlenemezsin. Babam hayatını ticaret yaparak kazanan bir Amerikalıydı. Annem gayrimeşru bir melezdi. Ben katolik olarak vaftiz edildim. Param yok, akrabam yok. Tanrı aşkına, sen dük olacaksın. Bense bir mürebbiyeyim."

Chase'in gözleri heyecanla parladı. "Beni aylarca bağlılık konusunda iğneledikten sonra evlenme teklifini geri mi çeviriyorsun? Tüm yazı Rosamund ve Daisy'ye bir kadının her şeyi yapabileceğini söyleyerek geçirdin. Şimdi bana düşes olamayacağını söylüyorsun. Bunca zaman yalan mı söylüyordun yoksa şu an kendini mi kandırıyorsun?"

"Bilmiyorum." Alex'in boğazına bir yumru oturdu.

Chase masanın diğer tarafından uzanıp elini avcuna aldı, başparmağıyla parmaklarının arkasını şefkatle okşadı. "Özür dilerim. Her şeyi bu sabah halletmemiz gerekmiyor. Sadece seninle olmak istiyorum."

"Ben de seninle olmak istiyorum."

Chase elini öptü. "O halde birlikte eve gidelim. Ben yatağımızı özledim."

Alex yatağın onların olduğunu söylemesini seviyordu.

Onu seviyordu.

Belki... sadece belki... bu kez umutları hayal kırıklığıyla sonuçlanmazdı. Belki rüyaları gerçek olurdu. Yıldız kayarken bir dilek tutmuyordu. Artık onun kuyruklu yıldızı vardı.

Arabayla Mayfair'e vardıklarında sabahın ortası olmuştu. Alex sürünerek eve girip banyo yaptıktan sonra mümkünse Chase'in kolları arasında uzun bir uykuya dalmaktan başka bir şey yapmayı planlamıyordu.

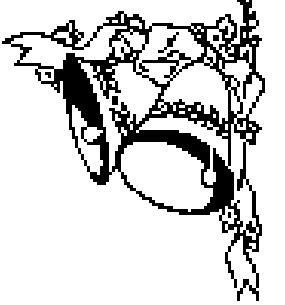
Ancak Reynaud Evi'ne vardıklarında planları suya düştü. Bayan Greeley daha araba durmadan yanlarına koştu.

"Ah, Bay Reynaud. Şükürler olsun döndünüz."

"Aman Tanrım, ne oldu?"

"Rosamund ve Daisy, efendim. Gitmişler. Kaçmışlar."

Otuz İkinci Bölüm

"Kaçtılar mı?" Alex kâhyayı yanlış anladığını umarak tekrarladı.

Bayan Greeley gözyaşlarına boğuldu.

Chase daha fazla bilgi almak için beklemedi. Eve koştu, Alex de hemen peşindeydi.

Birlikte kızların odasına gittiler, odanın karşısındaki pencere açıktı. Düğümlü halat merdiven pervazdan sokağa sarkıtılmıştı.

Ah, hayır. Aman Tanrım.

Alex kızların sandığına koştu, içindekileri delirmiş gibi boşalttı. Korktuğu gibiydi. "Gitmiş."

"Ne gitmiş?"

"Rosamund'un bohçası. Haftalar önce tesadüfen görmüştüm. Gizlice para biriktirmiş. Tüm o peniler ve şilinlerin toplamı hatırı sayılır bir miktardı. Başka şeyler de vardı. Haritalar, toplu taşıma tarifeleri."

"Ve hiçbir şey yapmadın mı? Tanrım Alex."

Alex suçlayıcı bakışlar altında öleceğini sandı. "Onu bulduğunu bilmesini istemedim."

"Bana söylemen gerekirdi. Onu alman gerekirdi."

"Yenisini yapardı. Onu kaçmaktan vazgeçirmenin en iyi yolu kendisini evinde hissettirmekti. Ve son zamanlarda

böyle hissettiğini düşünüyordum. Fikrini değiştirmesine neyin sebep olduğunu anlamıyorum."

Chase başını iki yana salladı. "Mektuplar. Mektuplar olmalı."

"Ne mektubu?"

"İngiltere'deki nezih yatılı okullardan kızların kabul edildiğini söyleyen mektuplar. Dün gece onları masamda bırakmışım."

"Ah, hayır."

"Muhtemelen bir iki şilin yürütmek için odaya girdi ve onları gördü." Elini saçlarına götürdü. "Nereye gidecekler?"

"Bilmiyorum. Belki bir liman şehrine."

"Liman şehri mi?"

Alex bir an gözlerini kapattı, kendini kötü hissediyordu. "Erkek kılığına girmeyi ve gemide iş bulmayı planlıyor olabilirler."

Chase en azılı korsanları bile kıskandıracak ahlaksızlıkta bir küfür etti.

Alex kendine kızıyordu. *Anlaması* gerekirdi. Rosamund korsanlık oyununa Alex'in hevesini kırmamak için katılmamıştı. Tüm dikkatini vermişti. Sadece gemide çalışmak için gerekli becerileri kazanmaya çalışmamış, nasıl ve nerede iş bulacağını da öğrenmişti. Bunca zaman boyunca kızlara bir evleri olduğunu hissettirmek için çabalayan Alex farkında olmadan Rosamund'a kimseye yakalanmadan nasıl hızlı ve korkusuzca kaçabileceğine dair ders vermişti.

Chase girdiği gibi kararlı adımlarla çocuk odasından çıkıp merdivenlerden aşağı koştu. Alex bir kez daha peşindeydi.

"Çok üzgünüm," dedi zayıf bir sesle. "Benim suçum. Hepsi benim suçum."

Chase hatayı paylaşmak için yavaşlamadı. "Seyise yeni bir at hazırlamasını söyleyeceğim. Güneydeki hanlarından

başlayıp kızların tarifine uyan birinin bilet alıp almadığını soracağım ve aldılarsa nereye gittiklerini öğreneceğim. Eğer bundan bir şey çıkmazsa... Tamam, umalım da iş o noktaya gelmesin."

"Seninle geleceğim."

"Hayır. Beni yavaşlatırsın, ayrıca dönme ihtimallerine karşı birimiz evde kalmalı."

"Ama ben–"

"Evde kalıyorsun." Chase yanına gidip yüzünü elleri arasına aldı. "Onları bulacağım. Nereye gitmiş olurlarsa olsunlar onları bulacağım ve eve getireceğim."

CHASE EVE döndüğünde gece olmak üzereydi. Boş sözlerle vakit kaybetmedi. "Bana eve döndüklerini söyle."

Alex tüm kalbiyle, varlığının her zerresiyle ona bunu söyleyebilmeyi isterdi.

Fakat bunun yerine başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Penny ve Nicola'ya haber gönderdim. İkisi de onları görmemiş ama eğer görürlerse hemen haber verecekler. Kardeşine de mesaj gönderdim. John aramaya çıktı."

"Ama hâlâ haber yok."

"Hayır."

Alex daha önce onun yüzünde böylesi solgun, kasvetli bir ifade görmemişti. Chase kanepeye doğru sendeledi, üstüne çöktü, yüzünü elleri arasına aldı.

"Ah, Chase." Alex yanına koştu, halının üstünde diz çöktü, ellerini adamın omzuna koydu. "Onları bulacağız. Göreceksin."

"Yine aramaya çıkacağım." Elleriyle kanepenin kenarlarından destek alarak ayağa kalktı. "Burada öylece oturamam."

"Çok yorgunsun. İzin ver ben gideyim."

"Sana söyledim–"

Alex elini göğsüne dayayıp onu sertçe geri itti. "Ben gitmeliyim, onları bulma ihtimalim çok yüksek. Kaçış planlarını çizmelerine yardım ettim."

Alex gerekirse bir tekne kiralayıp onları bulmak için yelken açardı. Okyanusta yelken açma düşüncesi hâlâ korkutucuydu ama bu korku kızları ve Chase'i kaybetme korkusuyla mukayese edilemezdi.

Kapı zili çaldı.

Birlikte giriş holüne koştular.

Kapı ardına kadar açıldığında dualarının cevabı olan on yaşındaki inatçı hırsızın orada durduğunu gördüler.

"Rosamund." Chase onu kucaklayıp başını göğsüne dayadı. "Şükürler olsun. Şükürler olsun."

Alex merdivenlere ve kaldırıma bakındı. "Daisy. Daisy nerede?"

"Arabada. O yaralandı."

"PETERSFIELD." CHASE KOCA BİR yudum brendi yuttu. Kehribar rengi sıvı kurumuş boğazını yakarak aşağı indi. "Petersfield'a kadar onca yolu gitmişler. Neredeyse Portsmouth'a varacaklarmış."

Alex burnunu çekip başını salladı. "Biliyorum."

Rosamund kapı eşiğinde belirdiğinden bu yana geçen saatler üç aktivite arasında bölünmüştü.

Önce doktorlar çağrılmıştı.

Sonra maceralarının ayrıntıları açıklığa kavuşturulmuştu.

Ve şimdi de çocuk odasının bir köşesinde oturmuş uyuyan kızları izliyorlardı.

"Petersfield," diye tekrarladı Chase uyuşmuş gibi.

Anlaşılan Rosamund'un büyük planı posta arabasıyla Portsmouth'a gitmekti, sadece dokuz saat demişti anlatırken. Oraya vardıklarında tıpkı Alex'in tahmin ettiği gibi

saçlarını kestirecek, ev yapımı pantolonlarını giyecek ve miço olarak iş arayacaklardı.

Plan beklenmedik bir olay dışında kusursuz işlemişti. İp merdivenden aşağı inerken Daisy kolunun üstüne düşmüştü. Rosamund kardeşinin yolculuk boyunca kolunun acısından sızlanmalarını duymazdan gelmişti. Ne de olsa Daisy hastalık yaratma konusunda bir uzmandı. Ancak kol şişmeye ve morarmaya başlayınca kızın bir doktora ihtiyacı olduğunu göz ardı etmenin imkânı kalmamıştı. Petersfield'da arabadan inmişler ve kuzeye giden sonraki arabaya yetişmişlerdi.

"Kabul et, bu işte başa çıkma biçimleri olağanüstü. Rosamund eve dönmeleri gerektiğini anlamış ve Daisy'yle birlikte güvenle geri dönmüşler. Bu ne kadar cesur ve zek–"

"Yapma," diye araya girdi Chase. "İşin iyi yanını görmeye çalışma. Daisy düşmemiş olsaydı şimdiye İngiltere'den bir gün uzakta olacaklardı. Daisy daha sert düşse ya da daha yüksekten düşseydi..."

Daisy'nin kâbuslarına giren kanlı görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışırken ürperdi.

"Dönüş yolculukları için para, zekâ ve cesaret gerekiyordu," dedi Alexandra. "Bu parayı, zekâyı ve cesareti başka bir yere gitmek için de kullanabilirlerdi. Ama onlar buraya geldiler. Eve geldiler."

Chase'in çenesi kasıldı. Bu ne cüretti? Ölmemiş olmalarını bir başarıymış gibi övmeye ve Chase'in gurur duymasını sağlamak için ders çıkarılacak bir masal haline getirmeye nasıl cüret ederdi?

Bu kez gerçeklerle yüzleşmesi gereken kişi oydu.

Chase bunu ona gösterecekti.

Ayağa kalkıp sessizce Alex'e takip etmesini işaret etti. Çocuk odasından çıktıktan sonra Alex'in yatak odasına girdi.

"Olacak olan şu." Alex'in duvara iliştirdiği kiralık kır evi ilanlarından bir tanesini aldı. "Sana bu kır evini ya da buna benzer bir tanesini alacağım." İlana daha yakından baktı. "Aslında sana daha iyi bir ev alacağım. Sen ve kızlar için yeterince odası olan bir ev."

"Ben ve kızlar mı?"

"Evet. Sana mürebbiyeleri olarak çalışmanı uzatmayı teklif ediyorum. Süresiz olarak."

"Mürebbiyeleri olarak mı? Anlamıyorum."

"Haklısın. Ne düşünüyorum? Artık onların mürebbiyesi olamazsın. Seninle yaşaması ve kızları eğitmesi için yeni bir mürebbiye tutacağım. Elbette sen gökbilimci olacaksın." Duvardaki diğer ilanlara baktı. Evlerin hiçbiri yeterince tatmin edici görünmüyordu. "Daha büyük bir mülke ihtiyacınız olacak. Tepede bir ev. Barrow bir şeyler bulabilir." Yatak odasından çıkıp merdivenlere yöneldi.

Alex'in ayak sesleri hemen arkasında yankılanıyordu. "Chase dur. Saçma sapan konuşuyorsun."

Alex bu kez yanılıyordu. Chase'in aklı başına gelmişti. Başından beri bildiği ama aptal gibi görmezden gelmeye çalıştığı şeyleri kabul etmeliydi.

"Beni ve kızları başka bir mürebbiyeyle taşrada yaşamaya göndermekten bahsediyorsun."

"Büyük bir kır evi. Tepeye yakın."

"Sen bu planın neresindesin sorabilir miyim?"

Chase'in ifadesi gerildi. "Çok uzağında."

"Ah, hayır." Alex elini alnına koydu. "Dün birlikte bir hayat kurmaya hazırdın. Dördümüz, aile olarak. Bir şey yanlış gidince bütün plan mı iptal oldu? Herkes sefil hayatına geri mi dönecek?"

"En azından sefil hayat *yaşamak* anlamına geliyor. Bu öyle küçük bir aksilik değildi Alex. O, pencereden düştü.

Ölebilirdi. Ve bir kez daha ben ortalarda yoktum. *Bir kadınla* birlikte bir handaydım."

Alex'in dudakları seğirdi. "*Bir* kadın mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Uzanıp Chase'in elini avuçlarının arasına aldı. Sesi sakin ve mantıklıydı. "Ne demek istediğini biliyorum ve neden korktuğunu gayet iyi anlıyorum. Ama aynı şey değil. Daisy iyi olacak."

Chase çaresizce kollarını salladı. "Kolu kırıldı!"

"Kolu kırıldı. Ama iyileşecek."

Chase başını iki yana sallayarak çalışma odasına girdi, yeleğinin cebinden bir anahtar çıkarıp kasayı açtı. Paraları saydı. "Haftada beş pound. Yaz sonunda iki yüz." Banknotları düzenledi. "İşte. İki yüz elli pound. Ücretin."

"Chase onlara bunu yapma. Bana bunu yapma."

Anahtarları masaya fırlattı. "Buna *mecburum*. Bir an bile olsa başka türlü olabileceğine inanmak benim hatamdı."

Alexandra mantıklı bir kadın olduğunu iddia etmişti. Becerikli. Açık sözlü. Chase de buna inanmak istemişti. Hatta neredeyse Alex'in onu olduğu gibi gördüğüne ikna olmuştu. Sahip olduğu ve sahip olmadığı her şeyiyle gerçekten olduğu gibi gördüğüne ve gözlerinin bir ayna gibi her şeyi yansıtabileceğine inanmıştı.

Ama bu bir illüzyondu. Bugün yaşananlar ihtiyacı olan kanıttı.

Alex onun iyi bir adam olduğunu söyleyerek hem kendini kandırmaya devam edecek hem de aynısını ona söylemekte ısrar edecekti. Hiçbir argüman ya da kanıt Alex'i aksine ikna edememişti. Bu yüzden Chase'in mesajı doğrudan vermekten başka çaresi kalmamıştı.

Onu yaralayacaktı. Derinden.

Kendisi de incinip yaralanacak olsa bile bunu yapacaktı.

"Asla evlenme teklif etmemeliydim. Bu benim hatamdı."

"Neden bunu yapıyorsun?" Alex'in sesi titriyordu. "Dün gece ne yaşadığımızı biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum. Belki şu an bununla yüzleşemeyecek kadar korkuyorsun ama bu gerçeği değiştirmez."

"Seni seviyor olsam bile önemi yok. Ben Rosamund ve Daisy'nin vasisiyim ve Belvoir Dükü olacağım. Bu sorumlulukları yerine getirmem gerek. Mevcut durumda bile iyi toplumun sınırında duruyorum. Alt sınıftan biriyle evlenirsem kızların saygınlığının nasıl zarar göreceğini düşünsene."

"Alt sınıf mı? Saçmalıyorsun Chase. Böyle bir şeye inanacak son kişi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni."

"Diğer herkes böyle düşünecek. Sör Winston Harvey Londra'da kimsenin senin bir zamanlar 'sadece' mürebbiye olduğunu unutmasına izin vermeyecek."

"Ben 'sadece' bir mürebbiye değilim. Ben asla 'sadece' bir şey olmadım."

Chase paraları ona doğru itti. "Şu andan itibaren mürebbiye de değilsin."

Alexandra'nın gözünün kenarında bir damla yaş birikti. Kirpiklerine takılıp asılı kaldı. Silmedi. Düşmesine izin verdi ve Chase gözyaşının yanağından süzülmesini izledi.

Kalbini yerinden söküp şömineye atmak istedi. Acıdan başka bir şey vermediğine göre kalbinden kurtulabilirdi.

Alex paraları görmezden geldi. "Şu an söylediklerinde ciddi olduğuna inanmıyorum. Çok daha iyi biri olduğunu biliyorum. Sen sevgi dolu iyi bir adamsın. Ama söylediklerine inanmasam bile incitmediği anlamına gelmiyor."

"Parayı al Alexandra. Teleskopu da. Benim ihtiyacım yok."

"Senin paranı istemiyorum. Kalbinle takas edecek değilim."

"Dürüst olmak gerekirse pazarlıkta kârlı çıkıyorsun."

Alex başını salladı. "Yarın ya da ertesi gün veya gelecek hafta uyanıp aptallık ettiğini fark edecek ve benimle işleri düzeltmek isteyeceksin. Ama sana şimdiden söyleyeyim, çok geç olacak. Bu umutlarımı yeşertmem için kendime son izin verişim olacak, Chase. Son kez seninle bir gelecek hayal etmeye cesaret ettim ve o hayallerin yıkılışını izledim."

Chase gözlerinin içine bakıp başını salladı. "İyi."

Otuz Üçüncü Bölüm

Chase'in aptallık ettiğini anlaması gerçekten de bir saat bile sürmedi. Bu kızları hayatından çıkaramazdı.

Daisy'nin kolunu düzeltme zamanı geldiğinde doktorun işini yapabilmesi için Chase'in onu sabit tutması gerekti. Daisy acıyla çığlıklar atarak kurtulmaya çalıştı. Onun acı çekmesini önleyecek olsa Chase memnuniyetle kendi kolunu hatta bacaklarını kırardı. Bu, şimdiye kadar yaptığı en yürek parçalayıcı şey olsa da onun yerine başka birinin yapmasına izin veremezdi.

Nihayet her şey bitti. Mücadele etmekten bitap düşen Daisy uykuya daldı. Chase de harap olmuştu. Kapıya kadar eşlik ettiği doktora o kadar çok soru sormuştu ki adam dönüp *Hiçbir şey bilmiyor musun?* der gibi baktı.

Hayır. Konu vasilik olduğunda gerçekten de bir şey bilmiyordu. Ama öğrenecekti.

Sırada ne vardı? Yemek, banyo, masal? Kendi çocukluğunda tatmadığı dolayısıyla ona tamamen yabancı olan başka sevgi ritüelleri mi? Bu listede şarap olduğunu sanmıyordu. En azından şimdilik.

Yemek odasında birinin burnunu çektiğini duydu. Masanın altına bakmak için eğildi. "Rosamund?"

Rosamund arkasını döndü, burnunu koluna silerek ağladığını gizlemeye çalıştı.

Chase emekleyerek masanın altına girdi.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Onu türkütme.*

Rosamund'un güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve kendinden hiç emin olmamasına rağmen bunu sağlamak Chase'in göreviydi.

"Daisy iyi," dedi. "O iyi."

"Çığlık atıyordu. Duydum."

"Doktorun kolunu düzeltmesi gerekiyordu ama bitti. Bandajlanıp bağlandı. Artık kaynaması için sadece zamana ihtiyacı var. Birkaç ay sonra eskisi gibi olacak." Elini kızın sırtına koydu. "Senin hatan değildi. Beni duyuyor musun? Bu bir kazaydı. Kendini suçlama."

"Buna inanmamı bekleme. Elbette benim hatamdı. Onu pencereden indiren bendim. Ben olmasam düşmezdi."

"Tamam o zaman. Belki kısmen senin hatandı. Ama kısmen de benim hatamdı. Sizi daha güvende hissettirmeliydim." Chase dizlerini göğsüne dayanana kadar kendine çekip sıkışık alanda mümkün olduğunca rahat etmeye çalıştı. "Sana bir hikâye anlatacağım."

"Şu sonunda ders çıkarılanlardan mı? Hayır, teşekkürler."

"Aslında üzücü bir hikâye. Mutlu son yok."

Anthony'nin ölümünü sade ve basit kelimelerle anlattı. Doğal olarak utandıracak detayları atladı. Ama hikâyenin özünü değiştirmedi.

"Onunla ilgileneceğime söz vermiştim," diye bitirdi. "Ve ihtiyacı olduğunda yanında değildim."

Rosamund cevap vermedi, Chase cevap vermesi gerektiğini hissetmesini istemiyordu. Daha on yaşındaydı ve Chase'in onu teselli etmesi gerekiyordu.

"Sen ve Daisy benim korumama girdiğinizde," diye devam etti, "iyi bir vasi olabileceğime inanmadım. Zaten

kuzeninde başarısız olmuştum. Ya sizde de başarısız olursam diye korkuyordum. Bu yüzden sizi ilk fırsatta yatılı okula göndermeyi planladım. Kendi kendime en iyisinin bu olacağını söyledim."

Rosamund dar alanda bağdaş kurdu. "Haklı olmadığını nereden biliyorsun?"

"Sıklıkla haklı çıkmam, bu yüzden ihtimaller az." Derin bir nefes alıp ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Rosamund, dürüst olmak gerekirse çok korkmuştum. Anthony'de başarısızlığa uğramakla kalmadım aynı zamanda onu çok özledim. Başka birini daha kaybetmekten korktum. Bu yüzden size bağlanmak istemedim."

Rosamund burnunu çekti. "Ben de sana bağlanmak istemedim."

"Ancak ne kadar uğraşsam da görünüşe göre hem seni hem de Daisy'yi sevmeye başladım. Hem de çok. Kaybolduğunuzda çıldırdım. Tek düşünebildiğim evin siz gidince ne kadar boş olacağıydı. Hayatımın ne kadar boş olacağıydı."

"Ben midelerimizin ne kadar boş olduğunu ve daha fazla sandviç getirmem gerektiğini düşünüyordum." Çenesini dizine dayadı. "Ya da hiç kaçmamamız gerektiğini."

Chase hafifçe gülümsedi. "Çok benziyoruz. Kendimizle ne yapacağız?"

Rosamund onun silkti.

"Bak ne düşündüm. Geçmişe dönme şansımız yok. Hatalarımızın bizi tüketmesine izin verirsek aynı noktaya saplanıp kalırız ve bu iyi olmaz. İnan bana, yıllarımı böyle geçirdim. Biliyorum. Tek seçeneğimiz devam etmek. Daha iyisini yapmaya çabalamak. Mükemmel bir vasi olamayabilirim. Siz mükemmel çocuklar olmayabilirsiniz. Ama birbirimizi sever ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırsak belki başarırız." Bir süre durup ekledi. "Ne var

ki hepimizin en azından toplum içinde kabul edilebilir biçimde davranmaya çalışması gerek. Sen denersen ben de deneyeceğim. Ne dersin?"

Rosamund bir şey söylemedi. Chase kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Ona ya da başka birine ihtiyacı olduğunu kabul etmek istemiyordu.

"Evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırp."

Rosamund bunun yerine başını adamın omzuna yasladı.

"Bunu bir evet olarak kabul ediyorum." Ona sarılıp başını öptü. "İşte bu kadar. Umarım farkındasındır. Artık geri alamazsın."

Rosamund başını kaldırdı. "Bayan Mountbatten nereye gitti? Eşyalarını topladı. Kaçtığımız için onu kovdun mu?"

"Yaz boyu size ders vermesi için onu işe almıştım ve yaz bitti. Hepsi bu. Ama sen ve Daisy her perşembe Leydi Penny'nin evine çaya davetlisiniz. Onu orada göreceksiniz."

Rosamund kuşkulu bakışlarını ona dikti. O gözlerde saatlerce sürebilecek sorgulama vardı. Kız en güçlü casusları bile konuşturabilirdi.

"Pekâlâ, hepsi bu değil. Kavga ettik."

"Özür dileyemez misin?"

"Korkarım bu sefer olmaz." Henüz olmazdı.

Çok geç olacak, demişti. İstelik daha çok erkendi. Alex'in güvenini –ve sevgisini– yeniden kazanma umudu olması için bunu hak ettiğini kanıtlamalıydı. Sadece ona değil kendine de kanıtlamalıydı.

"O zaman gerçekten çok kötü bir şey yapmış olmalısın."

Chase başını salladı. "Özetle evet."

"Yani bu demek oluyor ki... tek seçenek devam edip daha iyisini yapmaya çalışmak mı?" Sesi alaycıydı.

"Beni vasilik konusunda şimdiden pişman etme."

Rosamund onu taklit etmek için sesini alçalttı. "Artık geri almak yok."

Chase bıkkınlıkla iç çekti. "Bana kendi sözlerimi söylemeye devam mı edeceksin?"

"Özetle evet."

"O zaman ben de mükemmel bir genç hanım olacağıma söz veriyorum."

"Harika." Kız masanın altından çıktı. "Bitirmen için elimde yarısı işlenmiş birkaç peçete var."

NICOLA'NIN KURABİYELERİ BİLE kırık kalbini tedavi etmeye yetmemişti.

Bu yüzden Alexandra şu anda Ashbury Evi'nin kahvaltı salonunda önünde koca bir tabak şekerlemeli kek ve tek bir çatalla oturuyordu.

Kederli bir ifadeyle kekte delikler açıyor, ara sıra kremadan bir parça yalıyordu. Emma kucağındaki huzursuz bebeği yatıştırmak için tatlı tatlı mırıldanarak yanında bir ileri bir geri yürüyordu. İyi günlerinden birini geçiren korkunç kedi Pantolon mırlayarak Alex'in bileğine sürtündü.

Alex en sevdiği dostlarıyla çevriliydi, bir bebek, bir kedi ve bir kek. "Gerçekten," dedi, "kimin erkeklere ihtiyacı var ki?"

"Görünüşe göre her an yeni bir tanesi mahalleye taşınabilir. Nihayet biri köşedeki evi tutmuş."

"Penny'nin evinin yanındakini mi?"

"Evet." Emma pencereye yürüdü. "İşçiler tüm hafta gelip gitti. Hizmetliler arasında konuşulanlara göre bir centilmenmiş ama kimse başka bir şey bilmiyor. Her kimse bahse girerim, zavallının ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Umarım arka bahçede keçiler ve yağmur oluğunda su samurları olmasına aldırmaz."

"Pekâlâ, şu anda sadece tek bir centilmenle ilgileniyorum; o da genç Richmond Markizi." Alex ağlayan bebeği Emma'nın kucağından aldı. "Biraz ben ilgileneyim. Sen de kek ye."

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Emma. "Ash ve ben Richmond'ın vaftiz annesi olmanı istiyoruz."

Alex şaşkındı. "Gerçekten mi?"

Emma başıyla onayladı.

"Çok isterdim ama ben katolik olarak vaftiz edildim ve son zamanlarda pek bir şey yapmıyorum."

"Khan vaftiz babası olacak ve o müslüman. Benim babamın bir papaz ve ikiyüzlülerin en büyüğü olduğunu unutma, diğer yandan Ash de malum, protokole çok da uygun olduğumuz söylenemez."

"Rahip izin verir mi?"

"Geçimini Ashbury malikânesi sağlıyor. Kabul edecektir."

"O zaman onur duyarım."

Bebeği bir koluyla kavrayıp diğeriyle sevinçle Emma'ya sarıldı. Arkadaşına sarılırken sevinci bir anda yerini umutsuzluğa bıraktı. Sonunda tuttuğu gözyaşları akmaya başladı.

"Üzgünüm." Alex uzaklaşırken burnunu çekti. "Zaten teselli etmen gereken ağlayan biri var. Bir de ben eklenmek istemem."

"Saçmalama. İstediğin kadar ağla." Emma bebeği geri aldı, bir kanepeye oturdu, sabahlığının ön düğmelerini açtı. "Keşke seni de doyurup altını değiştirerek rahatlatabilseydim."

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Beni sevdiğine ve sonsuza dek birlikte olacağımıza kendimi inandırdım. Bir gün sonra da her şey yerle bir oldu."

"Belki her şey yeniden yoluna girer. Seni sevdiğini biliyorsun."

"Sorun bu değil. Kimsenin sevgisine karşılık vermesine izin vermiyor."

Emma'nın bebeği göğsünde emzirmesini izlerken kalbinin sıkıştığını hissetti. Evlenmeyi hiç ummamış, asla çocuk sahibi olmayı hayal etmemişti. Ama şimdi bu arzu içine sızmıştı. Çocuk sahibi olma fikri kalbinde kendine yer açmıştı. Şimdi umutlarının kaybolmasıyla boş kalan yere bir sızı oturmuştu. Hem de Daisy ve Rosamund etiketli iki oyukla Chase için açtığı küçük oyuğun hemen yanında.

Kapının çaldığını duydular.

"Khan açar," dedi Emma. Sonra kısık sesle ekledi. "Belki odur."

"O değil," dedi Alex yüksek sesle.

Elbette içinden aksini geçiriyordu. O olabilir miydi? Olabilirdi. Onun olmasını mı istiyordu? Belki geri dönmesi için yalvarırdı. Belki cebinde bir pırlanta yüzük vardı, tek dizinin üstüne çöküp ona evlenme teklif ederdi.

Herhalde sonra da onu tek boynuzlu atına bindirip gün doğumuna doğru giderlerdi. *Hadi ama Alex.*

Kâhya Khan kapıya geldi. "Ekselansları, kapıda yardım fonu için bağış toplayan bir kadın var."

Alex çatalını alıp keke batırdı.

İşte. Zihni bir kez daha ona ihanet etmişti. Chase söz konusu olduğunda artık kendine güvenmemeliydi. Acısıyla mücadele etmeli ve güçlü kalmalıydı. Aksi halde ona olan özlemi kalbini yavaş yavaş tüketecekti.

Geride hiçbir şey kalmayana kadar.

Otuz Dördüncü Bölüm

Üç hafta sonra

"Sol taraf biraz daha yukarıda olmalı," dedi Daisy.

Chase çekici bırakıp geri çekildi. Kahretsin, haklıydı. Raf düzgün görünmüyordu.

Cebinden bir anahtar çıkarıp aletlerin durduğu çekmecenin kilidini açtı –en azından birkaç şeyin Rosamund'dan saklanması gerekiyordu– ama parmakları mezura yerine başka bir şeye değdi. Fildişi rengi kâğıda sarılmış, lavanta rengi kurdeleyle bağlanmış küçük, düz bir paket.

Tamamen unutmuştu.

Chase ironiye gülmeden edemedi. Bu hediye Alexandra için sürpriz olacaktı ama sonunda kendisi için bir hediye olmuştu. Bu hediyeyi farkında olmadan haftalar önce kendisine vermişti.

Ona gitmek için bir bahane bulmuştu.

Nihayet.

"Daha ne kadar sürecek?" Portatif merdivenin üstüne çömelen Rosamund rafın kenarını tutuyordu. "Kollarım ağrımaya başladı."

"Kollarım kırılmadığı için şükret," dedi Daisy kendini beğenmiş bir sesle. "Biraz daha kaldır. Senin tarafın kayıyor." Daisy denetleyici rolünü çok sevmişti.

"Rafı bırakabilirsin," dedi Chase. "Hemen çıkmam gerek."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Rosamund.

"Bayan Mountbatten'la konuşmaya."

"*Nihayet*."

"Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu Daisy.

"Bu sefer olmaz çatlım."

Chase bunu tek başına ve kendini vazgeçirmeden önce bugün yapmalıydı. Hediye büyük bir şey değildi. Hak ettiğinden çok daha değersiz bir şeydi. Yine de kendisini reddetse bile bunu almasını çok istiyordu.

Biraz şans ve bir sürü özürle ikisini birden kabul etmesini umarak çok mu fazlaydı? Muhtemelen öyleydi ama yine de denemesi gerekiyordu.

Giriş holüne vardığında Barrow şapkasını başına geçiriyordu.

"Bankadaki randevumuzu ertelemeliyiz. Alexandra'ya gidiyorum."

Barrow şapkasını çıkarıp kancaya astı. "*Nihayet*."

"Beni görmek istemeyecek." Chase montunu giydi. "Onu beni dinlemeye nasıl ikna edeceğim? Ne diyeceğim?"

"Tatlı dilli olan sensin. Benden ne istediğini pek anlamadım."

"Haklısın. Karısına bir nişanlıyken evlenme teklifi eden bir adamdan neden tavsiye istediğimi ben de bilmiyorum."

"En azından *benim* teklifim kabul edildi."

"Bu fenaydı Barrow."

"Ama gerçek bu."

Chase ceketinin yakalarını düzeltti. Hayatı boyunca birikirdiği ikna gücünü kullanma zamanıydı. "Tamam, işe yaramayacak. Ona çok kaba davrandım. Hiçbir fikrin yok."

Kardeşi omuz silkti. "Yani bir hata yaptın."

"*Bir* hata mı?"

"Tamam, bir sürü hata."

"Düzinelerce diyelim."

"Kaç tane olduğunun önemi yok," dedi Barrow. "Eğer onu seviyorsan—"

"Ne demek 'eğer?' Daha ben anlamadan sen biliyordun."

"Eğer onu seviyorsan," diye tekrarladı Barrow sabırla, "Alexandra seni bağışlayacaktır. *Ben* her gün kaç kusurunu görmezden geliyorum bakssana."

"Sen benim kusurlarımı görmezden gelmiyorsun. Onları seviyorsun. Hem benden üstün olduğunu hem de tüm o kendini beğenmiş ilkelerine bağlı olduğunu hissetmeni sağlıyorlar."

"Ben sana bağlıyım seni aptal. Sen benim en iyi arkadaşım ve kan bağım olan kardeşimsin. Seni seven biri mükemmel olmanı beklemez. Bir mucize eseri bunu başarsan seni tanıyamazdık."

Chase itiraz etmeye hazırlanıyordu ama sonra bunu gerçekten istemediğini fark etti.

"Tek yapman gereken kendine söz vermen. Bu yeter." Barrow elini Chase'in omzuna koydu. "Sen yetersin."

Tüm yetişkin hayatı boyunca Chase nazik ve doğal yakınlık hareketleriyle benzersiz bir şöhret inşa etmişti. Görünüşe bakılırsa bu becerisi bu aralar körelmişti. Ağabeyine sarılışı hayatındaki en tuhaf, en utanç verici sarılmaydı.

Barrow sırtına tatlı bir yumruk indirip onu bıraktı. "Şimdi git ki ben de evlilik anlaşmasını hazırlayabileyim."

"Ya zimmetine para geçirme? Zimmetine para geçirmeyi unutma."

"Chase konuşmayı bırak ve git."

Chase ilk kez ağabeyinin tavsiyesine uydu. Hem de hiç tartışmadan.

Önce Leydi Penelope Campion'ın evine gitti ama hizmetçi onun Bayan Teague'ye gittiğini söyledi. Böylece Bayan Teague'ye doğru yola koyuldu.

Bayan Teague'nin kapısı aralıktı, belli ki eve biriken dumanı temizlemeye çalışıyordu. Ev yanık çikolata ve tarçın kokuyordu.

"Chase!" Penny onu içeri çağırdı. "Tam çay vaktinde. Gel otur ve bir kurabiye al."

"Kurabiye yemeyecek," dedi Nicola öfkeyle. Tabağı masadan aldı. "Alex'e yaptıklarından sonra yanık kurabiyeyi bile hak etmiyor."

"Ama şimdi çok pişman. Belli ki durumu düzeltmek için gelmiş. Zavallı adam perişan görünüyor."

Chase bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. "Çay ve kurabiye için vaktim yok. Alex'e bir şey getirdim. Bir an önce almak isteyecektir."

"O halde buraya bırak," dedi Nicola. "Biz ona veririz."

Bu son derece mantıklı bir öneriydi. Aksi için bir bahanesi yoktu. Doğruyu söylemeye karar verdi. "Lütfen. Onu görmem gerek. Onunla konuşmalıyım."

"Gördün mü Nic?" dedi Penny. "O perişan."

"Perişanım," dedi Chase. "Çok ama çok perişanım. Aynı zamanda mahcup, pişman ve çaresizim, dizlerimin üstünde yalvarmaya hazırım."

"Aşığını denemeyi unutma," dedi Penny gülümseyerek.

Tanrı romantizme olan sarsılmaz inancı için Leydi Penelope Champion'ı korusun, diye düşündü Chase. Hayal edilebilecek en içten, en cömert karaktere sahipti. Chase onun kalitesinin farkındaydı çünkü bu türden kadınlardan hep uzak duruyordu. Bu kadar savunmasız bir kalp olgun bir şeftaliden bile daha kolay yaralanırdı. Bir gün onu karşısına oturtacak ve karşısındaki erkeklere bu kadar çabuk güvenmemesi için onu uyaracaktı.

Ama bugün değildi.

Nicola sonunda cevap verdi. "Alexandra burada değil."

"Ne zaman dönecek?"

"Dönmeyecek. Uzun bir süre," dedi Nicola.

"O–"

Leydi Penelope'nin yanıtı yarıda kesildi. Evin her yerinden sanki yüzlerce saatin saat başını vuran sesi gelmeye başladı. Öğlen olmuştu.

Çınlama süresi boyunca Chase Penny'nin cümlesinin nasıl biteceğini hayal etti.

O *geminiyi yakalamak için limana gitti.*

O, *annesinin ailesini bulmak için Filipin Adaları'na gitti.*

O, *kuyruklu yıldızın kuyruğunu yakalayıp onu hak eden bir gezegene uçmaya gitti.*

O, *senin olmadığın herhangi bir yere gitti, seni aşağılık piç.*

O, *Malta'ya gitti.*

Önemi yok, diye yemin etti Chase. Nereye gitmiş olursa olsun Chase peşinden gidecek, onu bulacak, aşkını ilan edecek ve eve dönmesi için yalvaracaktı. Onu hiçbir şey yıldıramazdı. Hiçbir yol çok uzak değildi. Hiçbir engel yeterince büyük olamazdı.

"O, Ashbury Malikânesi'ne gitti," diye bitirdi Penny. "Meydanın karşısında. Ash ve Emma yarın taşraya gidecek. Onu da götürecekler."

Ashbury Malikânesi. Harika.

Chase Malta'ya gitmiş olmasını tercih ederdi.

CHASE'İN ASHBURY MALİKÂNESİ'NDE karşılanması beklediği gibiydi. Ve dürüst olmak gerekirse hak ettiğinden daha kötü değildi.

Dük Chase'i yakasından tutup duvara yapıştırdı.

"Dinle Ashbury. Bana kızgın olduğunu biliyorum ve haklısın. Ama doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Sadece–"

"Seni uyarmıştım," dedi dük şeytani bir fısıltıyla. "Onu incitirsen neler olacağını sana söylemiştim."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Chase boğuk bir sesle. "Taşaklarım, bir dolap ve şeytani bir kediyle ilgiliydi."

"Oh, o sadece başlangıç," diye hırladı dük kısık sesle. "Seni tutarsız kil parçası."

"Buna katlanmak zorunda değilim." Chase Ashbury'nin elinden kurtuldu. "Alexandra ile konuşmak için iznine ihtiyacım yok. Sen onun muhafızı değilsin."

"Ben onun arkadaşıyım. Ve sen onun hiçbir şeyi değilsin."

Bu sözler Chase'in canını acıttı. Ashbury haklı olabilirdi ama Chase sonuna kadar gitmeliydi.

"Bu karar Alex'e ait." Chase yana doğru bir adım atıp sesini yükseltti. "Alexandr–*agh*."

Ashbury onu arkasından yakalayıp halıya yatırdı, bir eliyle Chase'in ağzını kapadı. "Kes *sesini* hergele," diye hırladı sessizce. "Tek kelime daha etme. Yoksa parçalanan taşaklar en küçük problemin olacak."

Aman Tanrım. Parçalanmış taşaklardan daha *beteri* var mıydı? Bu bahisle tesisleri geriye doğru çekildi. Chase böyle bir acıyı gölgede bırakabilecek tek bir olasılık düşündü.

Hayatının aşkını kaybetmek.

Chase bacaklarıyla yere sıkıca bastı, vücudunu serçe yukarı itip ikisini ters yüz etti. Ashbury'nin göğsüne oturup adamın yaralı yüzüne baktı. "Alex yüzünden sana saygılı davrandım ama artık sinirlenmeye başlıyorum. Kana susamış bir kedim olmayabilir ama ince bağırsak sıkacaklığını kaza gibi gösterebilen bir kız tanıyorum ve cenazelerde methiye düzme konusunda bir hayli uzmanım."

"Eğer o kadar–"

Chase elini Ashbury'nin yüzüne dayadı. Dükün kafasını halıya bastırarak güç alıp ses çıkarabilecek kadar kendini kaldırdı. "Alex," diye bağırdı. "Seninle konuşmam ger–"

Bir dizi dük–sü diş bileğini ısırdı.

"*Siktir.*"

Chase elini çekti, Ashbury anlık şaşkınlığından yararlanıp kontrolü bir kez daha ele geçirdi. Dizleri ve dirsekleri üzerinde itişerek halının üstünde üç tur yuvarlandıktan sonra masaya çarptılar.

Ne yazık ki Chase kendini rakibinin altında buldu. Ashbury dizini Chase'in midesine geçirdi. "Aman Tanrım, Ashbury," dedi Chase. "Senin sorunun ne? Yani bariz neden dışında."

"Vasıfsızlık abidesi." Ashbury parçalanmış yüzünü Chase'in burnunun dibine kadar yaklaştırdı. "*Şu. An. Uyku. Saati.*"

Chase şaşkınlık içindeydi. "Ne?"

Dük yana devrildi, dirseğine yaslanıp nefes almaya çalıştı. "Oğlum şu an yukarıda ve on dokuz saattir ilk kez uyuyor. Bağırsaklarını bu giriş holünde deşmemenin tek nedeni, seni krem yüzlü hınzır, çığlık atıp merhamet dilenmek için yalvaracak olma ihtimalin."

"Oh."

Yukarıdan bir yerden gelen tiz bir çığlık sessizliği böldü.

Ashbury gözlerini kapattı. "Senden nefret ediyorum."

"Bırak da Alexandra'yla konuşayım." Chase ayağa kalkıp ceketini düzeltti.

"O burada değil."

"Piç kurusu. Neden söylemedin? İkimizi de bu saçmalıktan kurtarabilirdin."

Ashbury ayağa kalkmaya çalıştı. "Egzersize ihtiyacım vardı."

Chase ona baktı. "Gazeteler doğruyu yazıyormuş. Sen bir canavarsın."

Ashbury umursamazca omuz silkti.

"Peki madem Alexandra burada değil, nereye gitti?"

"Alışverişe." Chase'in Ashbury düşesi olduğunu düşündüğü bir kadın kucağında bir bebeği sallayarak merdivenlerin başına geldi.

"Ona bir şey *söyleme*," dedi Ashbury. "Bilmeyi hak etmiyor."

Kadın omuzlarını silkti. "Şambon yemiş. Ve ton–umsu. En azından onunla konuşma şansını hak ediyor." Chase'e döndü. "Alex yola çıkmadan önce alması gereken birkaç şey olduğunu söyledi."

"Ne tür şeyler?"

"Tüm listeyi bilmiyorum." Düşes tereddüt etti. "Ama kitaplardan bahsetti."

Kitaplar. Elbette. Kitap olacağını tahmin etmeliydi.

"Hangi kitapçı olduğunu biliyor musunuz?"

Kadın başını iki yana salladı. "Korkarım bilmiyorum."

Tamam o halde. Londra'da şimdi pes edemeyecek kadar çok koşmuştu.

Artık tek yapması gereken tüm kitapçılara bakmaktı.

Otuz Beşinci Bölüm

Alex kitapçıya gelmenin bir hata olduğunu şimdi fark ediyordu.

Haftalarca keklerin üstüne gözyaşı akıttıktan sonra alışveriş yapmak boş bir değişiklik olmalıydı. Kırsala kaçacak olma ihtimali dört gözle beklediği bir şeydi. Kırık kalbinin Londra'dan uzakta daha çabuk iyileşmesini umuyordu. Ama sadece kitapçıda olmak bile tüm yaralarını yeniden kanatmıştı.

Üstelik Hatchard'da bile değildi. Oraya gitmenin acısını arttıracağını gayet iyi biliyordu. Bunun yerine Temple of Muses'a gelmeyi tercih etmişti. Dükkânın yuvarlak tasarımı onu hep büyülemişti. Bir dizi merdiven iç kubbeyi kaplayan bir balkona uzanıyordu. Oradaki raflar bir insanın –Alex'ten çok daha uzun bir insanın– ulaşabileceği yükseklikte kitaplarla doluydu. İlk baktığı yer her zaman bu kitabeviydi. Balkon kitapları zemin kitaplarından çok daha iyiydi. Gerçekten öyleydi. Aslında balkona konan her şey anında düzeliyordu.

Alex'in ruh hali istisnaydı. Balkon moralini yükseltmemişti.

Chase'in gözlerinin kendisininkilerle buluştuğunu görmekten ya da büyüleyici küstah tebessümünün kalbini ve

ellerini titrettiğini hissetmekten kendini alamıyordu. Sanki onu karşısında görüyor, kokusunu içine çekiyor gibiydi.

Hatta neredeyse sesini bile duyuyordu.

"Alexandra! Alexandra Mountbatten!"

Gözlerini açıp korkuluklardan aşağı baktı.

Chase.

Oradaydı. Çıt çıkmayan kitabevinde adını haykırıyor, koridorlarda deli gibi koşturuyordu.

Alex bir an saklanmayı düşündü ama içinde bir şey buna engel oldu. Olduğu yerde öylece durdu.

Sonunda Chase onu gördü.

"Alex. Şükürler olsun." Ellerini dizlerine koyup iki büklüm nefes almaya çalıştı. "Bir dakika izin ver. Nefesim tükendi. Londra'nın her yerini koştum."

"Neden? Bana yine çarpıp kitaplarımı düşürebilesin diye mi?" Bir kolunu parmaklıklara dayadı ve ince bir kitabın parmaklarından kaymasına izin verdi. Kitap Chase'in omzuna çarptı. "Aman Tanrım."

Chase darbeden etkilenmedi. "Olduğun yerde kal. Yanına geliyorum."

"Hayır," dedi Alex. "Sen görmek istediğim son kişisin."

"Tamam, sen de benim görmek istediğim son kişisin."

Alex bıkkınlıkla iç çekti. "O halde neden buraya—"

"Sen uyumadan önce görmek istediğim son kişisin. Her gece. Hayatımın geri kalanında öpmek istediğim son kadınsın. Ve güzel yüzün ölmeden önce görmek istediğim son yüz. Çünkü seni seviyorum Alexandra."

Alex'in gözleri yanmaya başladı. "Etkileyici ve romantik konuşmalarda neden bu kadar iyisin? Sanırım çok pratik yaptığından."

"Olabilir. Ama pratik yaptıysam bile sanki hepsi sadece şu an seni kazanabilmek içinmiş gibi geliyor." Ona baktı. "İşe yarıyor mu?"

Yarıyor gibiydi ve bu da Alexandra'yı ürkütüyordu.

"Lütfen bana bunları yeniden yaşatma. Bana her yaklaştığında aptalca umutlara kapıldım. Hiç mantıklı değil belki ama kendime engel olamadım. Ve tekrar tekrar canım yandı."

"O halde buradan konuşayım. Böylece aramızda güvenli bir mesafe olur."

Alexandra o kadar emin değildi. Chase'in yakışıklılığı altı librelik bir toptan daha geniş bir menzile sahipti.

"Çok haklıydın," dedi Chase. "Söylediğim her şeyden sen kapıdan çıktıktan hemen sonra pişman oldum. Hemen peşinden gelmek istedim ama boşuna olacağını biliyordum. Bana inanmak için sebebin yoktu. Doğrusu ben de kendime güvenmiyordum. Ama şimdi burada durup tüm samimiyetimle sana değiştiğimi söyleyebilirim."

Alex ne diyeceğini bilmiyordu.

"Bizi görmelisin. Daisy kitapları daha hızlı okuyor ve Rosamund'a geometri öğretmeye başladım. Barrow öğretmen bulmama yardım etti. Hâlâ bir noktada okula gitmelerinin daha iyi olacağını düşünüyorum ama haklıydın. Biraz daha zamana ihtiyaçları var."

Sesindeki gurur ve sevgi Alex için çok fazlaydı. Korkuluklara arkasını döndü. Chase yanına gitmek için merdivenlere koştu.

Alex elini uzatıp onu durdurdu. Sormaya korkuyordu ama cevabı bilmesi gerekiyordu. "Şehvet Mağarası ne oldu?"

"Ah, evet. O. Ne yazık ki çapkınlık inn artık yok."

"Bayan Greeley'ye geri mi verdin?"

"Hayır, hayır. Kızlar değiştirmeme yardım etti. Orası artık bir korsan sarayı. Ara sıra genel cerrahi olarak da hizmet veriyor."

Alex gözünde canlandırıp gülümsedi.

"Seni çok özlediler. Ama ben daha çok özledim."

Alex'in gözleri dolmuştu. Öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. Ona inanmayı çok istiyordu. Ama kendi kalbine güvenmemeyi öğrenmişti.

"Bak, hadi bunu senin yönteminle yapalım." Ona doğru birkaç adım attı ve yandaki raftan kucak dolusu kitap aldı. "İki sıra yapalım. Benimle evlenmenin artıları ve eksileri. 'Eksilerle' başlayalım çünkü bunları sıralamak daha kolay. Korkunç itibar. Çapkınlık geçmişi. Müzelerdeki ahlaksız davranışlar." Gittikçe daha saçmalaşan sözde kötü huylar sıralayarak yığının üstüne birbiri ardına kitap ekledi. Öyle ki iki raf boşaldı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım her sefer için bir kitap ekleyebilirim." Derince iç çekip yığının üstüne yarım düzine kadar kitap koydu. "Tamam. Senin eklemek istediğin bir şey var mı?"

Biraz düşündükten sonra Alex bir kitap ekledi. "Boynuzlar."

Chase başını salladı. "Bunu nasıl atladım bilmiyorum. Pekâlâ, şimdi 'artılara' geçelim."

Alex aklından bir liste yapmaya başlamıştı bile. İnanılmaz mizah anlayışı. Koruyucu, sevecen doğası. Bazı şeylerle sırf Alex umursadığı için ilgilenmesi. "Yatakta olağanüstü" oluşunu da listeden çıkarabileceğini sanmıyordu.

Chase ikinci yığını oluşturmaya başlamak yerine elini cebine sokup küçük bir paket çıkardı. Alex'e uzattı. "Seni seviyorum. Aslında işin özeti bu. Bu yeter mi?"

Alex paketi aldı, lavanta rengi kurdeleyi çözdü, paket kâğıdını açtı. İçinde mavi dana derisiyle ciltlenmiş bir kitapçık vardı. Sırtındaki kabartmalı başlığı okumak için kitabı elinde çevirdi.

Messier'in *Bulutsu ve Yıldız Kümeleri Kataloğu*.

Alex şaşkınlıkla Chase'e baktı. Zihni tüm o tanıdık hayallerle dolup taştı. Kitabı kalbine yakın tuttuğu ve her köşede onu aradığı hayaller. Sonunda onu bulduğu, aşkını ilan ettiği ve Kitabevi Çapkını'nın karısı olması için yalvardığı rüyalar.

"Bunca zamandır yanında mı taşıyordun?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki taşımıyordum."

"Ya."

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Ben... bilmem."

"İlk kitabı geçen sonbahar almak için dönersin diye Hatchard'a geri götürdüm. Aynı zamanda onunla ne yapacağımı da bilmiyordum. Elindekini bir ay kadar önce sipariş ettim. Sana o zaman vermeyi düşünüyordum ama senin kuyruklu yıldızı bulman ve benim birinci sınıf eşeklik etmem arasında aklımdan uçup gitmiş."

Bu romantizmden uzak bir hikâyeydi ama yine de Alex'in kalbini eritmeye yetmişti. Çünkü şüphesiz gerçek ve tam anlamıyla Chase'di.

Kitabın kapağını okşayıp yeni kitap kokusunu içine çekmek için burnuna yaklaştırdı. "Bu çok güzel."

"Sen çok güzelsin." Chase uzanıp yavaşça yanağını okşadı. "Keşke seni asla incitmeyeceğime söz verebilsem. Ama tüm bu aşk ve bağlılık işinde yeniyim. Zaman zaman işleri karıştıracağımdan eminim. Ama asla pes etmeyeceğime söz verebilirim. Ne senden ne de kendimden vazgeçeceğim. Ne de bizden. Bana bunu sen öğrettin."

"Dinlediğini sanmıyordum."

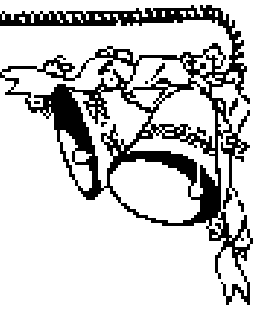
Chase yüzünde çarpık ve büyüleyici bir gülümsemeyle onu kendine çekip kollarının arasına aldı. Sıcacık yeşil gözleriyle ona –*gerçekten* ona– baktı. İnsanlar bunu nadiren yapardı çünkü bu diğer kişiye de gerçekten *bakması* için izin verdikleri anlamına geliyordu.

Alex bu kez kendini evrendeki tek kadın gibi hissetmedi. Yeryüzündeki tek kadın hatta kitapçıdaki tek kadın gibi de hissetmedi.

Kendini onun kollarındaki kadın gibi hissetti ve bu yeterliydi.

"Alexandra. Arkadaşım, aşkım, sevgilim. Eve gidelim."

Son söz

"Oh, Alex." Penny başını teleskoptan kaldırdı. "Bu çok güzel."

Alexandra kahkaha attı. "Sadece gökte küçük bir leke."

"Evet ama *senin* gökteki leken," dedi Chase.

Alex onu düzeltti. "Bizim."

Arkadaşlarının ışık lekesinden etkilenmiş gibi görünmek için uğraşmalarına minnettardı. Alex için onu görüp görememelerinin önemi yoktu. Önemli olan orada olmalarıydı.

Herkes oradaydı. Bloom Meydanı'nda gökyüzüne bakarak yapılan küçük piknik gerçek bir bahçe partisine dönüşmüştü. Hatta *aile* kutlamasına.

Alexandra etrafında bu kadar çok insan olacağını hiç hayal etmemişti. Sadece Chase, Rosamund ve Daisy yoktu, John, Elinor ve küçük Charles da artık onun ailesiydi. Vaftiz annesi olduğu için Emma ve Ash ile bağları hiç kopamazdı. Nicola ve Penny isteseler bile ondan kurtulamazlardı.

Partiye katılımının faydasını Penny'nin getirdiği bir sepet sandviçi "kazayla" yiyerek kanıtlayan keçi Marigold vardı. Sepetin de yarısını yemişti.

"Gökyüzünde bir leke olsa da oldukça görkemli bir adı var," dedi Nicola. "İtiraf etmeliyim ki söylenişi pek kolay

değil. 'Mountbatten–Reynaud kuyruklu yıldızı' ağzı dolduruyor."

"Ağzı dolduruyor," diye tekrarladı Chase gülerek. "İnsanlar bunu hep kötü bir şeymiş gibi söylerler. Ağız dolusunun nesi kötü? Ben ağız dolusunu severim."

"Ben de ağız dolusunu severim," dedi Ash. "Emma da sever. Değil mi sevgilim?"

Alexandra ve Emma birbirlerine baktılar. Kocalarının arkadaş olmaları güzeldi ama ikisini ayrı ayrı idare etmek yeterince zordu. Bir araya geldiklerinde başa çıkılmaz oluyorlardı.

"İsim için kocamı suçlayabilirsin." Alex ismini birlikte seçmeleri için ısrar etmişti. Ne de olsa o gece bahçede ve keşifleri onaylandığında birlikteydiler. "Ben Reynaud kuyruklu yıldızı ismini almasını istedim ne de olsa ben de bir Reynaud'yum."

"Evet ama keşfi yaptığında değildin," dedi Chase. "Bunu konuştuk. Övgüyü paylaşmakta ısrar edebilirsin ama başarımı benim adımın arkasına saklama iznin yok."

Karısının bağımsızlığını nasıl ifade edeceğini dikte eden bir koca olmanın ironisi dikkatinden kaçmıştı. Yine de Alex herhangi bir yorum yapmadı. İleriki aylarda seçecekleri başka bir isim konusunda tartışmalar yapacaklardı ve Alex'in nerede mücadele edeceğini seçmesi gerekiyordu.

Elini karnına koydu, içinde küçük bir leke büyüyordu. Şüphelerini şimdiye dek kendine saklamıştı. Tamamen emin olana kadar Chase'e bir şey söylemek istememişti. Ne onun ne de kendi umutlarını yükseltip sonrasında hayal kırıklığı yaşama riski almak istemiyordu.

Ama tekrar düşününce herhangi bir hayal kırıklığı ya da umudun Chase'e de ait olduğuna karar verdi.

Belki de bu gece ona söylerdi.

Emma bebeği Ash'e verdi. "Teleskoptan bir daha bakmak istiyorum. İnsan her gece arkadaşının kuyruklu yıldızına bakma şansı yakalamıyor."

"Hayır, kesinlikle," dedi Alex. "Hadi bak. Bayan Somerville'in hesaplamalarına göre bu yazdan sonra yüz kırk yedi yıl boyunca bir daha görünmeyecek."

"Büyük büyük torunlarına ayrıntılı bir not bıraksan iyi olur," dedi Ash.

"Bunun için önce çocuk sahibi olmaları gerekiç," dedi Emma.

"Mükemmel bir gözlem. Hemen işe koyulacağız." Chase ellerini çırptı. "Bu durumda, iyi geceler ve hoşçakalın. Hepiniz."

Kocası ıflah olmaz biriydi.

Belki Alex hamile olduğunu bu gece de söylemezdi.

New York Times'ın çok satan yazarı Tessa Dare, Bridgerton hayranlarının çok seveceği bir tarihi romans ile karşınızda!

Geçim kaynağı ellerinin arasından kayıp giden Alexandra Mountbatten'ın yeni işi oldukça zor. Birbirinden asi iki yetimi bir an önce görgülü genç hanımlara dönüştürmesi gerekiyor. Ancak kızların disipline değil sevgi dolu bir yuvaya ihtiyaçları var. Tabii bunu vasileri Chase Reynaud'ya anlatmak hiç kolay değil. O, hem dükün varisi hem de Londralı kadınların gözdesi. Pek çok kadın onu dizginlemeye çalıştıysa da sonuç ortada. Kendine saygısı olan her çapkın gibi, o da tek bir kurala göre yaşıyor: Bağlanmak yok! Ama Alexandra kararlı: Bir şekilde Chase'in kalbine ulaşmalı ve bunu yaparken kendi kalbini ve

